

Đã sơn
AP 215-
1924 +

Đo Vô Phi Hùng Cưu HS Petrus 47 167-141 tăng Huyện Chiếu Hùng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Tuổi Ngọc

tuổi hảo của yêu thương

giang xanh 1972

LUYEN 1972

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T 28 595

VĂN

máng cổ của cu tỳ
sao trời bethlem đêm ấy
giáng sinh, hãy chờ đợi
giáng sinh, chị em nàng
đêm thánh của hai người
giáng sinh trong mưa
mùa sao trên cao
chút mặt trời mùa đông
còn đêm giáng sinh nào
xin em mấy vì sao
trong mùa đông buổi giá
mùa đông, nụ hoa vàng nở
PHẦN THOAN • PHẠM MẮT NÀU • TRẦN THUY DU •
VÀNH KHUYỀN • NGUYỄN THỊ VÒNG VANG • TẦN HOA •
THANH • ĐÔNG T. V.

DUYÊN ANH
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
NGUYỄN XUÂN HOÀNG
TỪ KẾ TƯỜNG
PHẠM ĐÌNH THỐNG
PHẠM THANH CHUÔNG
NGỌC MINH
PHƯƠNG VIÊN
VÕ TẤN KHANH
LÊ PHƯƠNG KHANH
VŨ THỊ HẢI DƯƠNG
HOÀI MẶC NIỆM

THƠ

du tử lệ • nguyễn sơn • lưu đông khánh • phạm phú phúc •
trần anh • châm khanh • phạm thế xiêm • nguyễn thanh
chi • mây nguyễn • văn công mỹ • tôn nữ thu dung •
nguyễn thụy nghiêm • trần văn nghĩa

TRUYỆN DÀI

thư tình trên cát
cửa trường, phía bên ngoài
anh chỉ yêu dấu

DUYÊN ANH
MAI THẢO
ĐÌNH TIẾN LUYỆN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 22-12-72 ĐẾN NGÀY 29-12-72 | số 82 | NĂM THỨ HAI | giá 100 đ.

bình yên cho bạn ngọc

GIÁNG SINH NĂM NAY CHÚNG TA ĐÓN HAI NIỀM HOAN LẠC MỘT LƯỢT. Niềm hoan lạc của Chúa Cứu Thế và niềm hoan lạc của Hòa Bình. Chúa đã đến nhưng Hòa Bình thì chưa, từ ngót hai mươi năm đằng đẳng. Chúa đã đến. Để an ủi, vuốt ve và tưới nước cho cây hy vọng khỏi úa héo trên mảnh hồn Việt Nam khốn khổ. Càng khổ cực, chúng ta càng vọng tưởng một phép tích. Bao giờ phép tích linh thiêng ấy giáng xuống mảnh đất này? Bao giờ niềm hoan lạc tỏa ngập hào quang xuống mảnh đất này? Vẫn chỉ là chuyện thần thoại, là cổ tích. Người Việt Nam vốn mơ mộng — mơ mộng cả trong nỗi thống khổ — nên còn tiếp tục mong đợi đoạn kết hạnh phúc của một nhân vật tuổi thơ ở cổ tích, thần tiên. Lạy Chúa, chúng tôi là người Việt Nam chưa một lần xúc phạm tới uy danh của Ngài, chúng tôi đã bị dọa dẫm, bạc đãi, đã không được cư xử như anh em trong cái thế giới do Ngài soi sáng và dẫn dắt, chúng tôi xin Ngài ban cho chúng tôi một đoạn kết hạnh phúc như con Tắm, như con Bê Lê. Chúng tôi hiểu hòa, chúng tôi biết thương yêu tại sao chúng tôi bị lôi cuốn vào chiến tranh, thù hận? Xin Chúa hãy nhốt bọn hiếu chiến, bọn gây chiến, bọn cõ vũ chiến tranh vào nhà tù địa ngục, hãy phạt một lời nguyện vô kỷ hạn cho chúng để dân tộc tôi và nhân loại không còn sợ đói rách, bệnh hoạn, ngu dốt và chết chóc. Và chúng tôi nguyện mãi mãi làm sáng danh Chúa bằng thực hiện lời dạy bác ái của Ngài: Mọi người đều là anh em. Đó là những lời cầu ban ân sủng của Tuổi Ngọc Giáng Sinh 1972.

Nhân mùa Giáng Sinh 1972, Tuổi Ngọc thành thật cầu chúc bạn ngọc và gia đình một Giáng Sinh vui vẻ. Bình yên cho bạn ngọc. Bình yên cho mọi người.

Ở MỘT NƠI NÀO

Ở một nơi không thể thấy nhau
Hôm qua trên đường cũ bên cầu
Nhìn nhưng chẳng nói lòng còn ngại
Cũng bởi vì người đó, còn đâu...
Trong tim có một chút để dành
Chỗ cho người cư ngụ mười năm
Chỗ cho ta ở, đời hy vọng
Có bao giờ, em nhớ ta không?

Giáng sinh về trên cành lá biếc
Rụng trong vườn hoang vu những
bông

Con chim buồn, hát đau lời hát
Nở ra mười nụ khác bằng khuôn
Ta đưa em vòng quanh nhà nguyện
Bát ngát rừng hương khói nhiệm
màu

Phải đây là chốn cư ngụ tạm
Thì em hãy đốt hết đời ta
Một khung gỗ cháy, thay nền đuốc
Soi mười năm bóng tối đêm mờ
Mười năm trời? Sao nghe thê thảm
Hỏi em đêm này đã Giáng sinh?
Không về đưa em đi lễ được
Đừng nhắc ngày mai, chuyện chúng
mình.

PHẠM PHÚ PHÚC

giáng sinh

chuông nhà thờ đổ đêm sâu
một tôi ngồi lại ghế sầu lồi kinh
xa nhau đầu ủ cuối ghềnh
tìm ai đâu nữa giáng sinh đêm này

đêm chúa ra đời

chúa có buồn hồi đêm nay
sao ta đời bỗng dưng đầy đau thương
đứng bơ vơ góc giáo đường
nghe lòng đồ những hồi chuông thất tình

đêm thánh buồn

đời cao hồ đục màu sương
đất trời chợt rộng vô thường đó em
về căn gác trọ buồn tênh
bước ra ngoài thấy mộng mênh thật nhiều

TRẦN VĂN NGHĨA

kinh cầu

bóng con chim nhỏ ru ngày
sớm mai trời rụng xuống đầy vai ngoan
trông lên lời thánh sứ ban
rung chuông lễ nhạc buồn lan kinh cầu
khúc phong cầm quyền sầu đau
bàn tay bạch lạp chiêm bao nụ cười
dâng mùa đông ngát chân người
nở trong ta, lộng tiếng còi muôn năm
sớm mai nhìn xuống chiều không
nhớ mây du tử mưa chong mắt về...

TRẦN ANH

HƯƠNG THÁNH KINH

Rất khẽ nghe mùa đông nhớ thương
Ngự hồ trên lá, ngủ trong sương
Đi học giữa hàng cây vương khói
Tháng chạp về ngoan ở sân trường

... Hát thánh ca hồng đêm giáng sinh
Bé vui, ngọn nến sáng trong tim
Để thương như thể thiên thần nhỏ
Đã bước qua vườn hương thánh kinh

CHÂM KHANH

NGUYỄN THANH CHI

hoan ca ngày về

có những hàng cây lặng yên trong nỗi buồn
thấp sáng một đời
cho đầu hôm nay gió đông mang về chút tình ngày xưa
ngày xưa, ngày xưa có buổi tối nguyện cầu dưới
chân cần trọng để tìm chút nền đồng hành
và mong mỗi tìm thấy ân sâu
có một loài chim rù khò trong đêm Giáng sinh tìm về
anh có biết rằng chim đã khóc thật âm thầm khi
một mình nhìn xuống muôn người tươi vui bởi
hạnh phúc đã chẳng còn hong bên nắng nhẹ
làm niềm tin soi đường
dù đêm nay tiếng chuông trở về thánh thót
dù tiếng chuông rộn rã với vạn tiếng ca
thì đầu mai này có xa
cũng xin làm kiếp chim trở lại vườn nhà
hong nỗi buồn trong vắng nhẹ

cùng ta về miền đất hứa

Ta bỗng mơ mùa sao tháng chạp
Về đêm nay cây hội hoa đăng
Muôn hào quang vườn ngự uyển ảo
huyền

Làn gió nhớ thì thầm lời tình tự
Ồi xôn xao hoa lá ngọt môi hồng
Em yêu đầu
Có một đêm ta mơ vào đồng cỏ
Làm mục đồng ôm chiên nhỏ hiền
ngoan

Áo tuyết nồng mang ấm lửa tin yêu
Ta quỳ dâng giữa muôn vàn tinh tú
Hồn chết lịm
Tiếng hát của thiên sứ trời cao
Vang vọng mãi chín tầng mây ngũ sắc

Bêlem hồi
Thành thánh làm tuyết rơi đồng nội
Ướt tóc mềm

Nai nhỏ cũng ăn năn

Ồi Bêlem

Đêm đất trời giao ước
Ngàn bạch lạp thấp sáng bánh vu qui
Đêm không cùng

Phút tương bưng

Của vì sao chốn loài cỏ dại

Giờ đã đi em

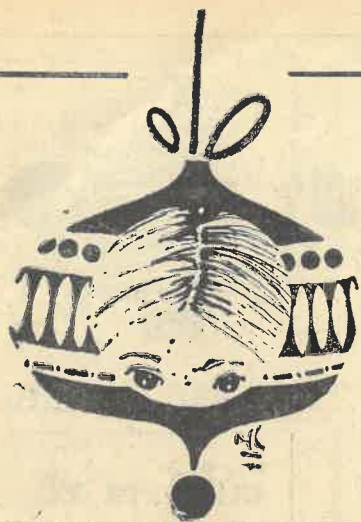
Người đã đến

Hãy trời khúc nhạc Sion
thuyền lướt sóng quay về đỉnh bình
an.

PHẠM THẾ XIÊM

tuổi ngọc
giáng
sinh 1972

máng cỏ của cu tý

DUYÊN ANH

Cu Tý học trường Lasan Taberd từ lớp hai. Và ngay từ lớp hai, cu Tý đã được các Sư huynh dạy giáo lý. Tâm hồn tuổi thơ là tâm hồn thánh. Tâm hồn ấy học những lời thánh thiện thì nhớ mãi và chỉ muốn làm những điều Chúa khuyên răn. Bố cu Tý không theo tôn giáo nào. Ông tự cho mình sung sướng và thích nói « Hồn lưu lạc chưa thờ riêng một Chúa ». Nhưng ông đã không thích cu Tý để hồn nó lưu lạc. Trẻ con cần thiết có niềm tin. Chúa bảo mọi người đều là anh em, mọi người phải thương yêu nhau, mọi người làm việc lành, tránh việc dữ. Cu Tý tuân lời Chúa và rất buồn bã nếu bố cu Tý cứ đi đánh bài. Cu Tý nghĩ rằng bố thua thì mẹ khổ, bố thắng thì mẹ những đứa trẻ khác khổ. Gây khổ cho người ta là phạm tội. Hễ ai phạm tội, chết sẽ bị xuống địa ngục. Cu Tý tưởng tượng ra một địa ngục toàn lũ quỷ độc ác sẽ đánh đập bố. Đôi bạn bố vui vẻ, cu Tý hỏi bố những câu hát liên hệ tới Chúa, bố trả lời tử tế, cu Tý quả quyết bố sẽ lên thiên đường.

— Bố ơi, tại sao Chúa thiên tòa lại giáng sinh thấp hèn ?

— Vì Chúa sinh ra đời ở máng lừa. Chúa là con nhà nghèo. Hang đá, nơi Chúa nằm, lạnh lẽo và đầy cỏ khô. Chúa không được đặt trên một chiếc nôi êm ái. Chúa không được bú sữa Guigoz. Bấy giờ nhằm mùa đông, trời đầy tuyết. Con biết tuyết chưa ? Giống lớp bông mỏng trong ngăn đá tủ lạnh và lạnh như đá.

— Ai đã sưởi ấm Chúa ?

— Những vì sao trên trời. Đó là mắt của Thượng Đế.

— Ai đã nuôi Chúa ?

— Đức Mẹ.

— Nuôi bằng gì ?

— Tình thương. Tất cả những bà mẹ đều nuôi con bằng tình thương. Ai được nuôi bằng tình thương, lớn lên sẽ biết thương yêu ông bà, cha mẹ, họ hàng, bạn bè, người tàn tật, người gặp hoạn nạn, người giúp việc và cả trâu bò, lợn gà, chim muông... Và biết tha thứ mọi người, tha thứ cả kẻ định giết mình.

— Rồi Chúa có đi học không ?

— Bố không thấy nói trong kinh Cựu Ước.

— Kinh Cựu Ước là gì ?

— Là sách viết chuyện cuộc đời Chúa. Để bố nói tiếp : Chúa là con nhà nghèo. Người ta thường đối xử không tốt với những người nghèo. Chắc thuở bằng tuổi con, Chúa cũng đi học và bị bạc đãi. Nên Chúa mới phởn phác cho các Sư huynh, các nữ tu sĩ lo việc giáo dục cả trẻ con có đạo lẫn ngoại đạo và làm cho trẻ con bình đẳng bằng cách mặc đồng phục. Ở sân trường, Chúa muốn thế, trẻ con nhìn bạn bè mình giống mình thì chúng không tủi thân, không buồn bã. Con nên nhớ rằng, Chúa đã có thời thơ ấu nghèo nàn, khổ sở.

— Chúa có chơi đùa không ?

— Có.

— Chúa có đánh lộn không ?

— Chắc chắn không. Chúa chỉ bị đánh chứ không đánh lại. Nên Chúa dạy : Kể nào tát ta má bên trái, ta chia má bên phải cho nó tát thêm.

— Con là con tác lại liền.

— Vì vậy mới có một Chúa. Ngay cả một số linh mục bị người đời phàm bình còn hằn học phàm bình lại người đời, nữa là con.

— Bị bắt nạt, hằn Chúa buồn lắm, bố nhỉ ?

— Tuổi thơ của Chúa buồn như tuổi thơ Việt Nam. Chúa không muốn tuổi thơ buồn bã. Chúa muốn tuổi thơ hồn nhiên, sung sướng. Ngày sinh của Chúa đã là ngày vui của trẻ con. Và người vâng lệnh Chúa đem niềm vui đến cho trẻ con trong ngày Giáng Sinh là ông già Nô en.

— Ông già Nô en bao nhiêu tuổi ?

— Một tuổi.

— Bố kỳ quá, ông già mà một tuổi !

— Đó là tuổi vui.

— Bố ơi !

— Oí...

— Có phải Chúa ở khắp mọi nơi, Chúa thương hết mọi người.

—Ừ, Chúa ở khắp mọi nơi nhưng Chúa chỉ thương người thành thật, nghèo khổ. Chúa ghét người giàu sang.

— Sao bố biết ?

— Cu Tý thấy cái lỗ kim khâu áo rồi chứ ?

— Dạ.

— Cu Tý thấy con lạc đà chưa ?

— Ở tí vì, bố ạ ! Nó to gồ ghề.

— À, Chúa nói, con lạc đà có thể chui qua cái lỗ kim (vì nó hiền lành thành thật, chịu khó làm việc) nhưng bọn nhà giàu thì khó lên thiên đường (vì ham ăn diện và lo cách bóc lột nhà nghèo).

— Bỏ tin Chúa ở khắp mọi nơi không ?

— Con tin không ?

— Tin.

— Vậy bỏ tin con.

— Chúa đang ở trên đầu con, Chúa đã nghe hết chuyện bố kể về Chúa cho con nghe, bố hén ?

—Ừ.

— Chúa sẽ thương con.

— Cu Tý sẽ lên thiên đường.

Câu chuyện về Chúa của bố con cu Tý khác hẳn những câu chuyện về Chúa của các linh mục. Và không giống kinh sách. Điều ấy, cu Tý chẳng cần hiểu. Cu Tý chỉ biết Chúa là chúa tể của muôn loài, muôn vật. Chúa đủ quyền uy, phép tích. Chúa ở khắp mọi nơi. Chúa thương người nghèo và không ghét người giàu. Chúa thương nhất trẻ con. Thuở thơ ấu, Chúa nghèo hèn, cô đơn. Chúa ra đời ở máng lừa, khóc chào đời trên cỏ khô. Chúa thương người nghèo nên cu Tý thương người nghèo. Cu Tý theo mẹ đi lễ ở nhà thờ thường bỏ vào hộp tiền *Cứu giúp người nghèo* mười đồng. Mẹ cu Tý ngoại đạo. Đến nhà thờ nào cũng dâng hoa cung kính Đức Mẹ và xin đủ ân huệ. Cu Tý thì không xin gì. Chỉ mong được lên thiên đường. Đó là những năm tháng Cu Tý học lớp hai, lớp ba, lớp tư. Năm nay, cu Tý học lớp năm. Vẫn bé nhỏ, loắt choắt, khờ khạo và có vẻ... nghệ sĩ. Vì có vẻ nghệ sĩ, thành thử, tâm hồn thường đi đá cầu, đá dế, đá cá, quên lời mẹ dặn, bị đánh đòn hoai. Cu Tý bị đánh đòn hay kêu cầu cứu bố thảm thiết lắm. Nhắc lại, năm nay, cu Tý học lớp năm, đứng hạng bình liên tiếp bốn tháng. Trường của cu Tý tổ chức cuộc thi làm máng cỏ. Sư huynh giám học bảo máng cỏ nào đẹp nhất sẽ được phần thưởng và máng cỏ được bày trong tủ kính ở văn phòng nhà trường. Cu Tý dự cuộc thi liền. Dự thi với niềm tin trúng giải một cách ngây thơ và với hy vọng nhìn máng cỏ của mình bày trong tủ kính và các sư huynh khen giỏi và Chúa mỉm cười triu mến.

Mê Chúa vô cùng nhưng, buổi tối, khi vào giường ngủ, cu Tý quên cầu nguyện. Có lẽ, cu Tý mệt với bài vở. Trường Lasan Taberd bắt trẻ con học thật nhiều. Tiểu học học buổi chiều, đến trường lúc hai giờ trưa. Tối về thường làm thêm, ít nhất, hai bài toán. Nhiều hôm, cu Tý loay hoay với bài làm ở nhà tới mười một giờ đêm. Nền vào giường, cu Tý lăn ra ngủ. Hai đứa em của cu Tý chăm chỉ cầu nguyện hơn cả trẻ con có đạo. Con Ki và cu Đốm học trường các nữ tu Công Giáo. Con Ki cầu nguyện Chúa giúp mẹ ngủ được, hết bệnh, hết cầu nhàu. Cu Đốm nghiêng tình thương về bố, cầu nguyện Chúa giúp bố... đánh bài « ăn » và muỗi đừng đốt chân cu

Đốm vì cu Đốm sợ chân có sẹo. Bây giờ mới là mười hai tháng chạp. Miền Nam không có mùa đông. Nhưng tuyết đang rơi trong tâm hồn cu Tý. Hết hai em cầu nguyện trước giờ ngủ, cu Tý vội bỏ bài vở, vô cầu nguyện với em. Và nó cầu Chúa giúp nó làm cái máng cỏ đẹp nhất. Cu Tý đã nhớ cầu nguyện. Vì cái máng cỏ.

Mỗi ngày, bố cho cu Tý hai chục uống nước. Cu Tý uống chai xá xí mất mười lăm đồng. Từ hôm « ghi tên dự thi » làm máng cỏ, cu Tý nhịn uống. Cu Tý để dành tiền mua « vật liệu » kiến trúc cái máng cỏ đầu tiên trong đời cu Tý. Trước hết là những tấm hình in rõ nề ô về sự tích Giáng Sinh bán ở nhà sách trong trường. Cu Tý « thanh toán » bài vở rất nhanh để loay hoay tô màu lên hình Chúa và các thánh. Cu Tý hỏi bố cách tô màu. Bố đốt về màu sắc. Cu Tý hỏi mẹ. Cu Tý có cái tật đáng ghét ghê đi. Là làm hỏng cái gì thì ngồi khóc. Cu Tý tô màu lem nhem, tẩy xóa không được, ngồi khóc. Cu Tý cắt hình bị lẹm, ngồi khóc. Y như cu Tý làm bài, học bài. Bố cu Tý hỏi han, rõ chuyện phải an ủi :

— Con làm đi làm lại nhiều lần mới đẹp. Giải thưởng thưởng về tay những người kiên nhẫn. Nước chảy đá mòn, cu Tý ạ !

Cu Tý lau nước mắt. Hôm sau, mua về một sấp hình. Cu Tý ngỡ ý nhờ bố mẹ tô màu giúp. Bố nói :

— Bố tô cũng được và sẽ đẹp nhưng con sẽ bớt vinh dự nếu máng cỏ của con trúng giải nhất. Hãy tự con làm một cái máng cỏ đẹp nhất như tự bố, bố đã làm lấy cuộc đời bố.

— Chúa có giúp con không ?

— Con cứ giúp con trước đã, Chúa sẽ giúp sau.

Cu Tý học lớp năm, sắp lên trung học rồi, nên hiểu lời bố. Cu Tý không nhờ vả bố mẹ nữa. Cu Tý thức khuya tô màu hình Chúa và các vị vua tới từ phương Đông. Hồng. Xé bố. Khóc. Nin. Tô hình mới. Cuối cùng, cu Tý đã có những tấm hình có chân dán tô màu thật đẹp, cắt thật hay, cần thiết cho sự trang trí bên trong máng cỏ. Cu Tý hài lòng. Cu Tý cười nói huyền thuyên. Đề đền ơn hai em không phá nghịch, cu Tý mua xí muối tặng cu Đốm và đậu phụng da cá tặng con Ki. Đã đến lúc cu Tý lo cái nền máng cỏ. Cu Tý nhờ bố bắc thang leo lên gác xép kiểm miếng gỗ mỏng. Cu Tý lục lọi tung cả gác xép. Bị mẹ cho ăn vài roi. Mông cu Tý nổi hình con lươn đỏ. Bố vắng nhà không « can thiệp » kịp. Cu Tý dấu chuyện ăn đòn. Chờ bố về, cu Tý tán bố :

— Bố ạ, nhà mình chẳng có miếng gỗ mỏng nào. Đứng sau cái khung ảnh của con là miếng các tông dày cộm, con lén mẹ gỡ ra làm cái nền máng cỏ được không hả, bố ?

— Rồi lấy gì thay thế ?

— Dự thi xong con đem về, gỡ ra, lắp vô như cũ.

— Con sẽ trúng giải nhất mà.

Cu Tý ngậy người ra giày lát. Bố xoa đầu cu Tý :

— Thi gỡ đi. Bỏ nhận tội;giùm con.

Cu Tý cười :

— Con chịu nổi năm roi, bố ạ !

Cu Tý tháo miếng các tông sau khung ảnh chụp cu Tý đứng ở bãi biển Vũng Tàu làm cái nền máng cổ. Cu Tý cuốc bộ lên Tân Định mua giấy bạc làm hang đá, mua cỏ nhuộm nhân tạo làm cỏ máng lừa nơi hang Bê lem. Cu Tý mua cả cây «sa panh» nhỏ xiu lốm đốm tuyết trắng. Cu Tý «sáng tác» thêm cái cột trên nóc hang đá và cột thêm nhiều cành đề máng sao và các thiên thần do cu Tý vẽ và tô màu. Bố cu Tý ngạc nhiên :

— Hang đá và máng cổ của con lạ thật.

Cu Tý nói :

— Con làm theo bài hát, bố ơi ! « Nghe trên không trung, tiếng hát thiên thần vang lừng... »

Bố khen máng cổ đẹp. Mẹ không có ý kiến. Con Ki chê dở ẹ. Cu Đốm bảo máng cổ sẽ chiếm giải bét ăn bánh tét. Cu Tý buồn lắm. Khi cu Tý bảo mẹ :

— Con sẽ chiếm giải nhất, mẹ ạ !

Mẹ xoa tay :

— Con sẽ chẳng được cái giải gì đâu.

Cu Tý càng buồn hơn. Và càng buồn thì buổi tối cu Tý cầu Chúa càng lâu hơn. Cu Tý tin tưởng máng cổ của cu Tý sẽ nhất. Bố đã nói lời Chúa dạy với cu Tý : « Kể nào có niềm tin bằng hạt cát sẽ di chuyển được trái núi từ chỗ này qua chỗ khác ». Cu Tý có niềm tin to bằng cái máng cổ của cu Tý.

Trước ngày đem máng cổ nộp Sư huynh giám học, cu Tý hỏi ý kiến bố :

— Bố nói thật đi, máng cổ của con xấu lắm phải không bố ?

Bố gật đầu :

— Máng cổ của con không đẹp.

— Con thôi dự thi nhé ?

— Con nên đem dự thi. Bố có thể nhờ thợ làm hay đi đặt cho con một cái máng cổ thật đẹp, thật đắt tiền, thật lộng lẫy ; bố cũng có thể làm giúp con chiếm giải. Nhưng bố đã nói với con về cuộc đời ấu thơ của Chúa. Chúa đâu có ra đời ở chỗ giàu sang lộng lẫy. Mà Chúa ra đời ở chỗ thấp hèn, ở cái máng cổ đơn sơ hơn cái máng cổ của con. Cu Tý, nhà mình không theo đạo Công Giáo nhưng mẹ con và các em đều thờ phụng Chúa. Và con đã làm cái máng cổ đúng ý Chúa nhất. Con đã làm cái máng cổ bằng tấm lòng của con bằng sự cần mẫn của con, bằng sự khó nhọc và bằng cả sự... chịu đòn vọt. Con đã học giáo lý, đã biết Chúa ở khắp mọi nơi. Chúa đã ở nhà ta, đang ở nhà ta. Chúa đã nghe bố con mình nói về Chúa, đã theo dõi con làm cái máng cổ kỷ niệm sinh nhật Chúa, đã thấy con khóc khi tô màu hình Chúa, đã thấy con cười khi cắt hình Chúa, đã thấy con bị đòn đau vì tâm hồn con đề hệt vào cái máng cổ. Cuối cùng, Chúa thấy một điều làm Chúa sung

sướng là, đứa trẻ ngoại đạo làm cái máng cổ đơn sơ tặng Chúa, đồng thời, nó biết làm sáng danh Chúa. Và bố tin chắc cái máng cổ của con sẽ chiếm giải nhất. Chúa phát giải cho con.

Cu Tý mở tròn mắt, há hốc miệng nghe bố nói. Cu Tý ngồi gàn bở bất động. Tâm hồn cu Tý bay lên trời cùng với chiếc máng cổ. Tâm hồn cu Tý gặp thiên thần. Và các thiên thần dẫn cu Tý mang quà sinh nhật dâng lên Chúa. Chúa xúc động. Chúa khóc...

Cu Tý yêu dấu,

Tôi là Duyên Anh. Cu Tý chắc không biết gì về tôi. Trước khi nghe chuyện cu Tý làm cái máng cổ dự thi, tôi buồn bã lắm. Nghe xong chuyện cu Tý làm cái máng cổ dự thi, tôi hết buồn. Tôi rất tiếc đã viết truyện này quá dở. Dở hơn cái máng cổ của cu Tý. Tôi tin như bố cu Tý tin rằng cu Tý sẽ chiếm giải nhất của Chúa. Bởi vì, nhân loại chỉ còn một mình cu Tý biết chịu khổ và còn niềm tin thánh thiện để làm Chúa hài lòng. Tôi không biết rõ khi bố con cu Tý nói chuyện về Chúa và cái máng cổ của cu Tý, Chúa có mặt ở nhà cu Tý và có nghe thấy bố con cu Tý nói gì không. Nhưng tôi, tôi đã nói rồi, tôi có mặt và nghe hết chuyện. Vậy nếu cu Tý không trúng giải thì hãy coi cái truyện ngắn quá dở của tôi như giải thưởng dành tặng riêng c u Tý. Tôi hy vọng, tôi một tuổi nào, cu Tý sẽ hiểu tôi hơn. Chúc anh em cu Tý vui vẻ trong mùa Giáng Sinh.

DUYÊN ANH
(13-12-72)

*quà tặng Giáng Sinh cho những người « chắc chắn »
đang yêu nhau :*

HÌNH NHƯ LÀ TÌNH YÊU

truyện của
HOÀNG NGỌC TUẤN

Sách in lần thứ hai, ấn bản hoàn toàn mới. Có thêm một phần phụ lục đặc biệt. Bìa offset nhiều màu tuyệt đẹp của họa sĩ Đình Cường.

TRÍ ĐĂNG tái bản, đã phát hành khắp nơi

SAO TRỜI BETHLEM ĐÊM ẤY

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Khi buổi chiều không còn một chút nắng uào trên những ngọn mây bạc kia nữa thì Trừu Non biết mình đã đi lạc. Bơ vơ giữa cánh đồng rộng, Trừu Non thấy mình bé nhỏ như một cọng cỏ. Cọng cỏ mọc một mình một chốn côi cút tội nghiệp, không bạn thân, không ai trông nom hỏi han tới. Rồi đêm sủi soạn đến, như một cái áo choàng đen chực phủ xuống che khuất mất cả thiên nhiên chung quanh, là lúc Trừu Non bắt đầu hoảng sợ. Nó nhìn về phía bia rừng cùng những ngọn núi mịt mù ở xa xa mà tưởng tượng thấy một đôi mắt đỏ rực, cặp răng nanh trắng hếu chia ra, cái đuôi xù lông phe phẩy. Đó là hình ảnh của chó sói, loài mang sự chết cùng nỗi kinh hoàng đến với các Trừu hiền lành và các mục tử. Tưởng tượng tới hình ảnh gớm ghiếc ấy Trừu Non khờ dại không biết làm gì hơn là cứ vậy cầm đầu chạy, chạy miết cho tới khi mệt quá mà ngã quỵ, ngất đi không còn biết gì nữa.

Đến khi Trừu Non tỉnh dậy thì chiếc áo choàng đen của đêm đã phủ xuống quanh nó. Lúc ấy cơ chừng đã là nửa đêm. Một thế giới thật lạ lùng mà Trừu Non cảm thấy vừa xảy ra khi nó ngất đi. Trên đầu Trừu Non họ hàng nhà sao lung linh sáng, vui vẻ sinh hoạt. Chưa bao giờ nó đã thấy họ hàng nhà sao chuyển động thế nào, chuyện trò và ca hát ra sao. Chưa bao giờ nó được chứng kiến một chùm sao khiêu vũ đẹp mắt như bây giờ.

Có một sự việc gì trọng đại đã xảy ra trong đêm nay ?

Điều đó làm sao Trừu Non có thể biết được. Trong cuộc sống hiền hòa của nó, nó chỉ biết đến những ngọn cỏ ngon những ngụm nước ngọt bên bờ suối nào đó, và những bước chân nhỏ nhoi hàng ngày theo cô chủ nhỏ. Nghĩ tới mà tủi thân. Giờ này chắc bạn bè của Trừu Non đang ngủ say sưa trong túp lều mà cô chủ nhỏ đã không quên đốt lên một ngọn lửa hồng ấm áp. Giờ này Trừu Non đang nằm đây, giữa trời đêm lạnh lẽo, cho dù với chiếc áo thật giầy của nó cũng chẳng ngăn nổi những cơn gió tàn ác buốt giá của mùa đông. Nghĩ ngợi một lúc rồi Trừu Non lại tủi thân rầm rức khóc.

Có tiếng động, thoát tiên Trừu Non đã tưởng tiếng gió nhưng rõ ràng là không. Tiếng vang từ trời cao vọng xuống. Một giọng nói nhẹ nhàng :

— Hỡi Trừu Non, tại sao em khóc ?

Trừu Non ngơ ngác, sợ hãi nhìn lên :

— Thưa ngài, ngài là ai ?

Vẫn chỉ là giọng nói từ cao vọng xuống :

— Ta là Sao Dẫn Đường trong đêm tối.

Trừu Non mếu máo, hai hàng nước mắt chảy dài :

— Thưa Sao, em đi lạc từ chiều đến giờ..

— Tội nghiệp thế ư, Sao Dẫn Đường lấp lánh, em có biết một sự thể vô cùng trọng đại đã xảy ra trong đêm nay, trên cánh đồng này ?

— Em đâu biết được, vì em nhỏ bé quá mà.

— Nhưng chính sự việc đã xảy đến với em, cho những tâm hồn nhỏ bé như em.

— Một sự thể vô cùng trọng đại đã xảy đến với kẻ hèn mọn này, em chưa bao giờ được nghe như thế Sao ạ. Em đáng gì đâu, một sinh vật tầm thường trong vũ trụ.

— Rồi em sẽ thấy, hỡi Trừu Non, em hãy chỗi dậy theo ta. Rồi em sẽ thấy...

Trừu Non vâng lời chỗi dậy nhưng gượng mãi không được vì đôi chân nó giờ không còn đôi chân nhanh nhẹn của ngày trước nữa :

— Chân em đau quá Sao ơi, có lẽ đã gãy vụn ra từng mảnh nhỏ mất rồi.

— Tội nghiệp, cố gắng lên em.

Phải cố gắng lắm Trừu Non mới gượng đứng dậy được vì khi nãy nó đã cầm đầu chạy và ngã quỵ gây vết thương đau đớn cho đôi chân trước. Trừu Non lết đi một bước và được Sao Dẫn Đường đỡ về, khuyến khích cổ lên em. Nhưng tuổi nhỏ là tuổi ưa đòi làm nũng, Trừu Non lết được vài bước đã nằm xệp xuống rên rỉ :

— Đau chân em quá Sao ơi.

— Đường còn xa em ạ, ở tận cuối cánh đồng kia... Sao Dẫn Đường rơi một vệt sáng dài cắt đêm tối mù mịt thành một con đường. Rồi em sẽ thấy sự đau đớn của em khi nhìn lại đã nở thành những bông hoa.

Những bông hoa rắc trên đường ta đi, những bông hoa như gom lại thành một đóa hoa lớn. Đã có những vệt máu róm rớm từ vết thương, thấm rơi mỗi bước chân của Trừu Non. Song sự đau đớn ấy đã biến thành hạnh phúc, bởi khi hy sinh đã hướng về một mục đích nào thì nó có ý nghĩa như một sự yêu thương có tên đặt.

Đang cố gắng lết đi, bỗng Trừu Non đứng lại hoảng hốt như vừa kịp nhớ ra điều gì. Sao Dẫn Đường tưởng em làm nũng nữa nhưng thật tình là em đang lo sợ. Trừu Non run rẩy :

— Em sợ quá Sao ơi.

— Em sợ gì ?

— Một đôi mắt đỏ rực và hai cặp răng nanh trắng hếu đang đợi em ở đầu đó.

Sao Dẫn Đường rơi xuống một tia sáng niềm tin :

— Phải can đảm hỡi em yêu dấu bé nhỏ của ta. Và tin tưởng. Đêm nay là Đêm Cửa Thanh Bình, mọi hận thù chết chóc sẽ phải nhường chỗ cho yêu thương và an lành.

Cứ nhìn theo tia sáng của Sao Dẫn Đường mà bước đi. Nỗi lo sợ tan biến. Nỗi tủi buồn lắng sâu. Trừu Non quên cả những vết thương nơi chân mình mà hớn hở bước đi. Rồi em sẽ thấy. Trừu Non đã nghe những tiếng nhạc vút lên trong không gian những âm thanh diu dặt, trầm bổng tuyệt vời. Rồi em sẽ thấy. Tiếng cánh đập rì rào của các thiên thần lướt trên các phiến mây trắng nõn mang tin mừng đi khắp nhân gian. Rồi em sẽ thấy. Tất cả những vì sao của mùa đông kéo nhau về ở một góc trời Bethlem này. cùng phủ phục thờ lạy một Vì Sao Cực Sáng Của Vũ Trụ. Đêm nay, ôi đêm trọng đại, đêm thánh vô cùng của nhân loại. Những khí giới rồi biến thành sắt vụn, những ánh mắt thù rồi biến thành mặt ngọt. Tất cả cùng vang lên những lời ca ngợi yêu thương, những lời chúc tụng hạnh phúc muôn đời.

Trừu Non dừng lại ở một hang đá khi Sao Dẫn Đường thôi rồi ánh sáng đưa lối. Nó còn đang ngơ ngác thì tiếng Sao từ trên cao đã vọng xuống :

— Vào đi em, rồi em sẽ hiểu điều trọng đại đã xảy ra trong đêm nay.

Trừu Non run rẩy trước cửa hang đá :

— Em sợ lắm Sao ơi, nhìn em này, tấm áo trắng của em giờ đã bết lấy đất. Em sợ lắm, em chỉ là một Trừu Non cô cút bị bỏ rơi, em chỉ là một kẻ nhỏ nhoi tạt nguyên. Em chỉ là... Em chỉ là... Trừu Non bắt đầu khóc tủi... Em chẳng xứng đáng đâu.

— Cũng chỉ vì em, hỡi những tâm hồn nhỏ bé đáng thương, em sẽ được an ủi. Hãy bước vào bên trong, rồi em sẽ thấy một sự đơn sơ khó nghèo. Và em sẽ hiểu thêm một điều, sống được trong đơn sơ khó nghèo là một điều hạnh phúc. Một sự trọng đại đã xảy ra ở một nơi tầm thường của trần gian.

Ánh sáng của Sao Dẫn Đường rồi vào hang đá. Ở trong ấy Trừu Non đã thấy một sự thề mà nhân loại hàng ngàn năm sau còn nhắc lại, như suối ân sủng vỡ ra tràn lan mà nhân loại hàng ngàn năm sau còn được cưu chuộc. Thánh Giu Se quỳ bên Đức Mẹ cùng cúi mình xuống trên một máng cỏ mà Chúa Hài Nhi đang nằm trên đó. Và kia, từ bao giờ cô chủ nhỏ và bạn bè của Trừu Non đã đến và đang vây quanh chung quanh. Khi Trừu Non bước vào làm Chúa Hài Nhi đang ngủ bỗng giật mình nhìn ra. Đôi mắt, ôi còn sự dịu dàng nào hơn để diễn tả, Chúa Hài Nhi đã nhìn thấy Trừu Non. Rồi Thánh Giu Se và Đức mẹ, rồi cô chủ nhỏ và tất cả bạn bè cùng nhìn thấy Trừu Non. Không ai bảo ai, cùng tự động rẽ ra một lối để cho Trừu Non bước tới.

Trừu Non đã nằm xuống dưới chân máng cỏ. Nó thôi khóc. Vì biết mình đã được an ủi. Và nó ngủ ngon lành, vì đã qua đi nỗi kinh hoàng. Có lẽ ở một góc nào đó trong hang đá này đôi mắt đỏ, hai chiếc răng nanh trắng hếu với chiếc quai xù lông phe phẩy cũng đang nằm ngoan ngoãn và hướng về phía máng cỏ.

Đêm ấy, sao trời Bethlem sáng lắm. Và năm tháng ngày giờ cũng bắt đầu có ý nghĩa từ đó.

ĐINH TIẾN LUYỆN

GIÁNG SINH HÃY CHỜ ĐỢI

NGUYỄN XUÂN HOÀNG

Vy yêu dấu,

Không biết những dòng chữ này có kịp đến tay em trong mùa Giáng sinh năm nay? Và nếu may mà nó đến kịp trước giờ Thánh lễ, không biết em sẽ đọc chúng dưới thứ ánh sáng nào? Hư ảo lung linh của những hàng bạch lạp hay chói chang nóng hổi của những ngọn nến 300 watts, dù dưới bất cứ thứ ánh sáng nào anh cũng xin em hãy đọc nó dưới những tia lửa của trái tim mình, nghe không, bé?

Em còn biết chứ, Vy? Buổi sáng đưa em ra bến xe, trời còn tối, gió thổi lạnh quá chừng, con đường ấy ngày thường đầy xe cộ, người vật, đầy những tiếng động của máy xe và khói của dầu, bụi đường, thế mà bây giờ đó chỉ có mình anh với em. Luôn luôn chúng ta là những kẻ cô đơn, những kẻ đi một mình trên con đường quanh hiu và lạnh lẽo. Anh không dám chạy nhanh lắm vì sợ cái khí lạnh thấm nhập vào da thịt, tuôn qua buồng phổi, gây thêm trong anh những trận ho mà em kêu là làm em đau xót. Ôi, sao lại có thể có được một người đau xót được nỗi đau xót của đời anh. Em đã đau được nỗi đau ở ngực anh, em đã thở dùm anh hơi thở cuộc sống anh, em đã nói giúp anh những điều anh không thể nói.

Vy yêu dấu,

Em yếu đuối là thế nhưng mạnh mẽ hơn anh biết là bao, em đạp mọi chông gai trên đường em đi, em dám đương đầu những bất trắc của đời sống phù phiếm, em dám chui lên mọi thị phi, đàm tiếu, em ngưỡng mặt lên cao, nghênh nhìn mọi thử thách, em dám sống đời sống đích thực của em. Còn anh, sự khoẻ mạnh của thân xác, cái chiều cao của cơ thể vóc dáng vạm vỡ của những thớ thịt thật ra chẳng là cái quái gì. Anh còn tiếp tục sống cái đời sống tưởng như sót lại của anh, anh còn tiếp tục hoạt động những công việc mà anh đã mất lòng tin tưởng, anh còn đi trên con đường mà anh đã từng nhiều lần vấp ngã đau nhói, cũng là nhờ tình yêu của em dành cho anh. Tình yêu, tiếng gọi ấy tưởng chẳng bao giờ còn làm vang động được chút nào nữa trong chiếc đầu khô cứng và chai đá của anh từ nhiều năm nay, tình yêu ấy bỗng hiện ra rực rỡ như màu sắc của những chùm bông giấy, những ngôi sao, những món đồ chơi trên cây Giáng Sinh. Có thực như những dòng chữ anh đang viết cho em đây. Tình yêu ấy có thực từ khi em yêu anh, chúng ta yêu nhau.

Vy yêu dấu,

Em không phải đau xót dùm anh, chính ra anh phải đau xót cho em mới đúng. Anh là người nhiều kinh nghiệm, anh khinh đời, anh coi mọi vật quanh anh chẳng là cái gì, chẳng phải là anh đã nhiều lần tự hào nói với em như thế sao? Nhưng thực ra đó chỉ là những lời tự hào láo lếu, thái độ tự đắc kiêu căng ấy em biết nhưng không nói ra, bởi vì cái sức mạnh của anh có được ngày nay chính là sức mạnh do em trao tặng. Liệu em có thể tin tưởng một điều kỳ dị như vậy không Vy? Đưa em ra bến xe rồi trở về Phương vẫn còn ở nhà, nàng không ngủ, anh nói với Phương là anh nhớ em. Hình như điều đó làm Phương cười. Không ai đủ lòng tin tình cảm nào còn lại nơi anh. Anh đâu chỉ quen có mình em, anh bay nhảy như con chim sẻ, anh ca hát như chú hoạ mi ngu xuẩn, anh là một hoạ sĩ tồi chỉ vẽ được những trái tim trống rỗng.

Từ lúc em đi căn phòng vắng vẻ, sự gọn gàng ngăn nắp cũng theo em ra đi. Em biết không, mấy chai nước bây giờ chỉ còn có cái vỏ không, bình lọc cà phê chẳng buồn dùng đến, những tờ báo cũ ngổn ngang dưới chân giường, trên bàn khách, ở sọt rác, hộp bút em mang đến cho anh từ mấy bữa trước cũng đã đầy kiến đen vì quên đổ nước ở chân đĩa. Hộp thuốc mà lẽ ra mỗi tối anh phải uống theo lời dặn của em, anh cũng quên luôn rồi. Những cuốn sách anh mang từ nơi làm việc về mỗi ngày một nhiều chồng chất thêm mãi cao lên mãi và ngày càng lung tung vô trật tự mãi. Phương không đến sau hôm em đi, nàng có gọi đây nói cho anh hỏi thăm tin tức của em, bởi vì cũng như anh, nàng không rõ âm hao gì về em. Anh biết em đang gặp khó khăn và trắc trở. Tất cả chỉ là vì anh. Nếu không có anh, nếu anh đừng có mặt trong đời sống này, chắc gì em đã chông gai và phiền lụy như thế. Phải không Vy yêu dấu?

Em đã đi, mang theo tất cả sự nồng ấm. Chút lạnh lẽo hiếm hoi của buổi sáng Saigon chịu ảnh hưởng cơn bão Thérèse vẫn còn đọng lại mãi trong căn phòng anh. Không có em, căn phòng ấy chỉ nhốt được có sách vở và không khí. Anh trở về vào lúc sắp tới giờ giờ nghiêm. Bước từng bước nặng nhọc lên cầu thang dốc, những miếng sắt khua vang dưới gót giày anh và làm lay động giấc ngủ của những người ở phòng bên cạnh. Mở khoá cửa, bật đèn, điều chỉnh tốc độ của chiếc quạt máy, cởi dây giày, rửa mặt, đọc tin tức ở trang nhất của tờ nhật báo, vặn nút chiếc máy thu thanh, tắt ngọn đèn đọc sách ở đầu giường, nhắm mắt. Cho đến khi choàng tỉnh dậy vì những cơn ngứa ở cổ, ho khan tức tưởi, anh đã nhìn thấy được những ngôi sao xa trên bầu trời xanh đêm.

Vy yêu dấu,

Lúc đó em đang làm gì, đang làm gì trên cái thành phố cao nguyên lạnh lùng và buồn thảm đó? Ôi, giá mà anh là chim anh sẽ bay lên đó, giá mà anh là gió anh sẽ thổi qua cửa sổ buồng em, giá mà anh là tấm chăn bông anh sẽ làm cho em bớt đi những hơi rét của thời tiết. Những ngôi sao xa nhìn ta và không nói gì. Hãy nói cho Vy biết là ta yêu nàng. Khung cửa sổ tối tăm ấy, em đã ngồi, đã lặng nhìn lên bầu trời quen thuộc của đôi ta, đã mặc anh với những trang sách mà anh ưa thích. Vy ạ, em yêu anh nhưng em cô đơn biết là chừng nào. Phải không? Người ta sẽ không yêu được ai lâu nếu kẻ đó không mang đến ta lợi ích nhiều hơn. Với anh, mà tình yêu bên bờ của em qua bao nhiêu là dày xéo, bao nhiêu là nguyên rữa và nhục nhĩ, lợi ích chẳng thấy đâu, chỉ thấy vấy bẩn quanh ta những mớ bùn đau khổ. Em là người làm vườn kiên nhẫn trồng trọt cây hạnh phúc bằng những dòng nước mắt của yêu thương. Người ta ra công trồng cây không phải để hái những chiếc lá úa. Có đúng thế không, Vy? Vậy mà em, em hái được gì trên cành cây tình yêu kia? Chỉ là anh, chiếc lá úa vàng lẻ loi của nhánh cây buồn bã Anh với đầy đầy những tật xấu, những thói xấu tật hủ của anh, như anh moi đọc đâu đây trên trang báo mà em từng ưa thích, rằng chúng giống như những móng tay, cứ cắt hoài nhưng vẫn cứ mọc ra. Những tệ hại của anh mà mọi người đều nhìn thấy, đều thì thầm nói với nhau một cách đắc thắng, những thứ ấy trùng trùng lớp lớp như lá trong rừng, như mây trên trời, như tóc trên đầu em. Nhưng em đâu có sợ. Em chấp nhận anh với hai cánh tay mở rộng. Em là bà tiên với đôi đũa thần làm biến mất những vết nhơ trên khuôn mặt con người tàn tật xấu xí là anh.

Vy yêu dấu,

Em biết đấy, anh không phải là một tín đồ Ky Tô giáo, anh cũng chẳng là tín hữu của bất cứ một tôn giáo nào khác, anh thờ kính cha mẹ, yêu thương anh, anh được dạy dỗ để sống giữa những người khác cùng là người như anh, chứ không được giáo dục để sống với bấy thú. Mưu toan trong đầu để hãm hại người khác, bắt chẹt một vài câu nói để du người ta vào thế bí hầu phi báng và bôi lọ người ta, điều ấy anh chưa bao giờ được giáo dục bởi

một bà mẹ dễ thương nhất đời anh, một người đàn bà rất ít kiến thức nhưng vô cùng giàu lòng nhân từ. Vy ạ, trong cái nồn nao của một mùa Giáng Sinh Hy Vọng, anh muốn bắt chước tất cả những con chiên của Chúa nguyện cầu cùng với sự ra đời của Ngài sẽ đem theo sự ra đời của phép màu mang Hòa Bình đến cho nhân loại, thanh bình cho Việt Nam, và sự yên ổn trong tâm hồn của mỗi chúng ta.

Em biết một niềm mơ ước như trên đây có vẻ như là một niềm mơ ước công thức, cũ kỹ, lặp đi lặp lại, đã mòn nhẵn. Nhưng làm thế nào được, anh và em, chúng ta đang có sự bất ổn trong tâm can, đang có những sôi động trong đầu óc và sự Yên Ổn của mỗi chúng ta chỉ có thể thành hình một khi có được sự Yên Ổn trong trái tim của mọi người.

Vy yêu dấu,

Buổi sáng hôm nay, trời trong xanh, nắng vàng, mọi người mọi vật đều bừng bừng sức sống, một đám tang vừa đi ngang qua trước cửa nhà trong những giọt nước mắt của người lớn anh nhìn thấy có nụ cười của đám trẻ thơ, trong sự mệt mỏi rã rượi của người này anh đọc thấy sức sống vũ bão của người khác, bên kia bóng tối của dĩ vãng chắc chắn phải là ánh sáng của tương lai.

Vy, dù sao anh tin rằng những dòng chữ này sẽ đến tay em sớm hơn là anh mong ước. Anh cũng tưởng tượng là em choàng áo len dày đang ngồi trên chiếc xích đu ngoài sân nhà xây trên một ngọn đồi cao buổi chiều sương đang xuống, đọc những ý nghĩ này của anh, những ý nghĩ rời rạc không ra đầu vào đầu, lang bang và lan man như đời sống anh. Era hồi anh đang làm gì trong lúc này, anh đang nghĩ đến ai. Anh đang viết thư cho em và anh đang nghĩ đến em. Anh nhớ em trong vô cùng nỗi nhớ. Em như viên thuốc Ascorbine tan thơm trong miệng anh. Vy, anh đang gọi tên em để làm thơm đời anh. Em là đôi cánh chắp vào thân anh để anh có thể bay cao hơn. Em là những chiếc bánh xe lắp vào chân anh để anh lăn mau hơn. Em là ánh sáng gắn thêm vào mắt anh để anh nhìn rõ hơn cuộc đời đầy ngõ ngách. Em là trái tim đập mỗi phút giây trong lồng ngực anh để anh còn có được sự sống, Em là anh và anh là em. Chúng ta là một.

Vy yêu dấu,

Hãy thấp sáng buổi chiều trên thành phố cao ngaiêng đó bằng ngọn lửa của trái tim em, và hãy đọc thư anh bằng con mắt của niềm hy vọng mà em lúc nào cũng sẵn có,

Nếu những dòng chữ này vẫn không kịp đến với em vào phút linh thiêng, em hãy nghe lại điệp khúc của bản thánh ca quen thuộc Les Anges Dans Nos Campagnes. Hãy nhắm mắt lại, hãy đếm từ một cho đến khi nào tiếng chuông của ngôi giáo đường gần nhà em ở nhất ngân lên, lúc ấy em hãy mở mắt ra vì anh đã đến với em và em sẽ chẳng cần phải đọc những dòng chữ này nữa, lá thư ấy là anh và chúng ta sẽ đọc những ý nghĩ của chúng ta trong mắt nhìn của người khác.

Thư từ làm cái gì, chữ nghĩa cũng chỉ là điều vô ích, nếu một khi chúng ta đã không còn muốn đọc nhau nữa. Phải không em?

NGUYỄN XUÂN HOÀNG

PHẠM THANH CHƯƠNG GIÁNG SINH TRONG MƯA

Bồng nói sẽ trở về thăm tôi vào buổi chiều hăm bốn, lá thư ngắn, trầm buồn. Tôi chải tóc và mang niềm hy vọng sẽ gặp lại anh trong giấc ngủ. Trời se se lạnh, tôi quần chăn nằm nghe chim hót vu vơ phía ngoài bờ tường đá, dưới hông nhà đèn còn sáng, dường như chị Ngọc đang ngồi thêu gì đó trên áo gối để tặng người bạn chị sắp lấy chồng. Đêm sâu dần và yên lặng, tôi nghe rõ từng phiến lá rơi trên mái tôn, gió nhẹ thổi vào khung cửa gần nơi bàn học, tôi bỗng mong người thấy mùi hương dịu dàng, tinh khiết của đoá ngọc lan nào đó nở muộn trong đêm, nhưng không thấy.

Ngày mai cũng vẫn những chuyến xe, những khuôn mặt, những giọng cười, những bàn ghế quen thuộc. Chưa bao giờ tôi buồn lòng khi nhớ lại ngôi trường học cũ, khung trường đầy rêu và những con chim rù lông đứng ngủ hiên từ trên mái ngói, những mùa đông xa vời, rét cóng. Kỷ niệm còn sót lại với chiếc áo len cũ kỹ thuộc tôi quen Bồng. Lần gặp nhau cuối cùng ngoài bãi biển tôi ngạc nhiên khi nghe anh hát, tôi nằm trên mô đá rồi ngủ quên. Giọng Bồng ấm áp, sóng dập dềnh sủi bọt trên những long cát có in dấu chân người rải rác nom hiu quạnh và buồn. Khi thức giấc tôi thấy Bồng thấp thoáng sau những bụi cây khô lá, tôi ngủ hơi lâu. Chắc Bồng hôn vào tóc tôi trước khi bỏ đi dạo lơ lửng khơi để nhớ lại một điều gì đó. Nắng dịu ngoài mặt biển, bóng Bồng đồ dài, lợt lạt trên vách núi lởm chởm đá vôi hoa dại đã gần tàn. Những lần ra biển Bồng thích tôi cột tóc bằng hai chiếc nơ màu tím, anh nói để gió khỏi làm hư tóc. Tôi im lặng và cười khi Bồng quay mặt nhìn lên bức hình chị Ngọc bế đứa cháu bụ bẫm ngồi hóng mát dưới cầu tàu.

Dường như từ ngày có Bồng trong cuộc đời tình cảm, tôi thấy mình có thật nhiều thứ để đợi chờ, những đợi chờ vu vơ... Mùa Giáng Sinh năm xưa Bồng đưa tôi đi chơi trên bờ đá có từng cặp tình nhân ngồi nhìn ra biển. Bồng hút thuốc và ít nói, khi lên con đường dốc có vài chao đèn sáng mờ mờ chúng tôi dừng lại hôn nhau, Bồng nói :

— Cái con nít của Thục làm anh nhớ trước khi đi ngủ.

Tôi gục đầu vào vai Bồng, những ngón tay tôi lạnh cứng trong lần vịn dạ xám nơi ngực anh.

— Em lớn rồi.

Bồng nhặt một hòn sỏi đối vào khu rừng vắng đã ướt sương. Hè năm tới tôi ra trường và đi dạy đám con nít còn đi chân đất, không biết trong buổi học đầu tiên tôi sẽ nói với chúng những gì. Tôi nghe lòng băng khuâng, mùa hè với bóng mát trong sân trường sẽ làm tôi nhớ Bồng, lối sống và nụ cười anh đầy những đam mê, tiếng cười có khi tôi nghe thấy chập chờn trong giấc ngủ. Dù sao tôi cũng không còn là đứa bé con như Bồng nghĩ.

Biển trở động dưới chân đồi, Bồng dìu tôi từng bước khó nhọc lên con dốc, trời thật rét, khi lên tới đỉnh núi, tôi nhìn xuống tháp chuông đầy ánh đèn đã mờ trong sương khuya. Bồng đốt thuốc bên mô đá, ánh lửa sáng hắt hiu như niềm mơ ước nào đó chợt bỗng tàn phai. Bồng thở ấm, hát khe khẽ trên tóc tôi bản Đêm Thánh Vô Cùng, giọng Bồng buồn quá, tôi muốn khóc.

Bồng hỏi :

— Lạnh sao ?

Tôi gật đầu, Bồng cởi chiếc áo dạ xám đương mặc khoác lên vai tôi, trời đổ mưa lâm tẩm. Loáng thoáng có tiếng dương cầm từ ngôi nhà nào vọng lại một điệu nhạc rời rã, lác đác trên đường có người đi lẻ nữa khuya đã trở về. Bồng hôn tôi, nói qua những hạt mưa :

— Giáng Sinh năm tới em nhớ mang theo áo đi mưa.

Tôi cười :

— Nhớ quên thì sao ?

Bồng im lặng, tôi nghĩ, biết đâu có những thay đổi sao ngờ được ! cũng như những hạt mưa kia rơi xuống vô tình ngoài bờ đá, cái vô tình rồi cũng có ngày chợt đến. Nếu xa nhau ? tôi cần chặt bờ môi để khỏi bật khóc, tiếng nhạc cao vút, chơi vui trên những chòm lá úa đen, không biết Bồng nghĩ gì, tôi thấy anh đốt thuốc liên tiếp. Một con chim vỗ cánh nặng nhọc, Bồng đứng dậy :

— Minh về.

Chúng tôi trở xuống, thành phố bắt đầu lắng dần những ồn ào.

— Nhớ Giáng Sinh năm tới anh không về được thì sao ?

Giọng Bồng buồn lạ lùng, tôi nhìn vào mắt anh :

— Cũng chẳng sao, nhưng Thục nhớ và sẽ mang theo chiếc áo đi mưa trở lại ngồi trên mô đá một mình...

Bồng cúi nhìn mũi giày đầy bụi, đôi mắt anh đượm nhiều sương khói hơn bao giờ.

Chúng tôi đi chậm chạp qua từng dãy phố im ngủ, những cảnh thông Noel với Chúa Hải Đồng nằm trong máng cỏ bên đàn lừa nom thật thanh bình. Đến một khoảng tối tôi nắm bàn tay lạnh buốt của Bồng :

— Giả dụ giữa anh với Thục rũi có một đũa chết trước đũa còn lại sẽ làm gì ?

Bồng đá một chiếc lon rỗng trên mặt đường :

— Cũng phải sống, sống trong cái chết và mất mát.

— Nếu người còn sống là anh ?

— Anh sẽ ngủ nhiều và cố gắng để đừng nhớ một cái gì hết.

— Sao vậy ?

— Để quên, dù khi cố tình muốn quên lại là dịp để làm mình nhớ nhiều nhất.

Trên đường về, thỉnh thoảng tôi thấy Bồng gật đầu chào một vài người cỡi xe đi ngược ra mé biển. Cái vắng lặng làm tôi nhớ lại buổi chiều Bồng vất vẻo trên cao tìm hái những chiếc lá vòng xanh mượt, tôi sợ :

— Coi chừng ong đốt.

Bồng cười :

— Thục thấy không ? anh với gần đến Chúa rồi đấy.

Bao giờ cũng vậy, Bồng lạc quan và coi những người xung quanh ai cũng như mình. Có tiếng thủy tinh vỡ trên nền gạch, tôi giật mình, một con mèo đứng nhìn tôi nơi bàn học. Lá thư Bồng tôi vẫn còn cầm nơi tay :

« ... cái con nít của Thục làm anh nhớ quá đời.. Ừ, anh hứa sẽ trồng một khu vườn đầy hoa ngọc lan để sau này chiều chiều Thục dắt con vào đó rong chơi.. xiu nữa lại quên kể Thục nghe cái này, ngộ lắm !.. Đêm rồi anh mơ thấy Thục bận áo trắng ngồi khóc dưới gốc ngô đồng bên một dòng suối thật lạ, anh nghe cả tiếng nước chảy róc rách, khi anh lại gần chỗ Thục ngồi thì đàn ong từ trong tàn lá đổ ra cắn anh đau nhói. Thức dậy anh mới biết mình ngủ quên, muỗi bu đầy mình... »

Tôi đọc lại một lần nữa rồi cất thư Bồng vào áo gối, đôi chim chị Ngọc thêu nơi góc đã sứt chỉ và mất đi chiếc mõm.

Bên ngoài trời đổ mưa mênh mông, một luồng gió lùa vào, tôi nghe loáng thoáng mùi hương ngọc lan, có lẽ một chiếc hoa nào đã nở và cơn gió vừa rồi làm rụng đi. Tôi xây mặt vào vách, bên kia, từ trong phòng tắm, giọng hát quen thuộc của chị Ngọc ... le premier bonheur du jour... c'est un ruban de soleil... qui s'éroulle de sur ta main.. et caresse se mon épaule...

Chỉ còn hai ngày nữa là đến Giáng Sinh. Bồng ơi ! anh có mang niềm hạnh phúc đầu tiên đó trở về với em đấy không ?

Tôi nghe tiếng mình dội lại trong âm mưa và bật khóc...

PHẠM THANH CHƯƠNG

MÙA SAO TRÊN CAO

NGỌC MINH

Nhỏ bạn lúc lắc vai em nói như hét : « Con khỉ ni, tở tưởng ai mà sờ sững cả người. Có nghe ta nói không. Tối nhớ đến nhà. Chẳng có ai lạ đâu, người nhà cả. Ta chờ đó... » Rồi nó quay ngoắc đi, dáng điệu nhí nhảnh hồn nhiên dễ thương khôn tả. Bóng bạn nhỏ dần xa hút đề làm nổi bật hơn cái dáng đơn độc của em chơ vơ giữa sân trường buổi chiều vắng lặng. Em vu vơ cười. Lại thêm một mùa sao nữa. Ngày vui của những người con Chúa !

Và những dịp vui vẻ người đông nhộn nhịp tiếng cười giọng nói, chói òa rực rỡ y trang như thế này càng làm em nhớ quay nhớ quắt rùng rú xa xưa. Chân đi lơ lửng về nhà với cặp sách trĩu trên tay như buồn trĩu trong lòng ; em đắm mình trong triền bóng ảo mờ. Cảnh vật rồi dần dần nhòa nhạt chỉ có khối óc nhỏ của em là lóe sáng lên triệu triệu vì sao của một đêm Giáng Sinh với với ngút mắt về không gian lẫn thời gian...

Chẳng xác định được không gian đâu vì trí nhớ bé con chẳng thành thạo lối đi quanh co nơi đồn điền cùng trung tâm thành phố và rất có thể nát tan rồi rừng núi vì chiến tranh, máy móc, kỹ nghệ chỉ đó lẫn xam. Cũng chẳng rõ khoảng cách thời gian. Chỉ mơ hồ nhớ rằng mùa sao năm đó mình còn nhỏ xiu. Buổi trưa nghĩ lễ quần short áo pull nặng nề đòi theo anh đi bắt dế, tát đĩa chận cá ở những khe lạch dưới núi dẫu chỉ được anh phong chức « bung lon ». Lén mạ bỏ ngủ trưa đi không kịp lấy nón nên buổi tối nóng vui thu mình trong chiếc mền dày trong ghế bành đỏ, khóc nức lên khi nghe tiếng xe Jeep của ba lạo xạo trên khoảng sân xanh xao đá cuội. Nhón gót trên ghế để thấy ánh đèn pha quét trên những búp thực được tím và tay chị Chi vẫy vẫy cùng tiếng anh Tịnh dòn dã cười đùa trên em...

Ngồi phịch xuống đệm ghế, em phị má ăm ực. Ừc anh Diên ở miết ngoài Huế không về đất Nai đi chơi. Ừc ba cùng với anh chị bỏ bê em đi lễ dự tiệc với bạn bè. Ừc tụi bạn vin có « nhà Nai xa lại tối đen ai mà dám tới » để bỏ em một mình thế này. Cả mạ nữa. Mạ bảo ở nhà chơi với em Nai i chứ. Rửa mà mạ cứ cặm cũi đan vớ cho nhóc tỳ nào đó đang tổng đập bụng mạ lung tung. Mân mê lon kẻo còn nơ đồ thất của ba cho ; em ứa nước mắt. Còn mạ nữa, sao chẳng bỏ em luôn thề đi hờ... Em buồn thiu buồn thiu định lấy mạ ôm kẻo ngồi đó ngủ vùi. Bỗng mạ ngằn lên : « Nai này, có ai ngoài cửa thì phải ? » Em vênh tai nghe ngóng và rướn người le lười khi nghe một tiếng động quen thuộc : « Có người rít một hơi pipe dài mạ à ! »

Tiếng cười bật vào phòng trước cả tiếng rít của cửa. Hai mạ con hốt hoảng nhìn ra và cùng reo : « Cậu Thúc ! » Người đàn ông khép cửa, tựa tường, cho tay vào túi với một dáng uể oải khinh mạn và trầm trầm giọng nói : « Cái con bé này, nó le lười sợ sệt như ông cậu của nó là ngáo ộp hay ông ba bị không bằng ». Rồi lừng lững tiến đến ngồi phệt xuống đất, vòng tay qua đôi chân chéo, chậu Thúc ngằng nhìn mạ tiếp « Và chị nữa, cũng sợ Thúc ghê lắm phải không ? Chị Túy ! » Em thoáng thấy mạ run tay đan bối rối nên đoán có lẽ mạ đang bực mình khi cậu Thúc không gọi mạ bằng tên của ba như mọi lần. Nhưng Túy chỉ cũng là một chữ đệm thôi cơ. Sao mạ đề ý khó chịu bạn tâm làm gì. Sao cậu Thúc bày đặt gọi lộn xộn như thế ! Ối dào ! Người lớn vẫn rắc rối vô cùng. Nên em ít thích ngồi nghe họ nói chuyện lắm lắm, khô khan lạ xa vô cùng với tuổi nhỏ của em. Nhưng lần này câu chuyện không chán phèo như em tưởng mà nó lôi cuốn em nghênh mặt nghe khi nào cũng không hay. Cậu Thúc đang nhắc nhở mạ về những kỷ niệm học chung lớp ngay xưa. Cậu kể chuyện thi nhất. Thịnh thoảng cậu còn quay sang chọc em cười toét miệng đưa cả hai hàm răng sún. Nhưng vẫn có nhiều lúc khuôn mặt cậu buồn tênh xa vắng mang một vẻ chi khó tả kinh khiếp. Còn mạ thì cứ đắm đắm kim giữ tay đan. Có lẽ em bé phá phách khiến mạ mệt. Ý nghĩ này khiến em hối hận ghê vì khi này đã hôn bậy về mạ. Thấy em xịu mặt buồn bã, mạ lại lăm lăm em chán và buồn nên xoa tran em, thấy mát, mạ nhờ cậu Thúc dẫn em đi chơi. Chẳng nói sao hết nỗi vui thích của em. Tung cả chân em ào sang mi mạ yêu mến rồi mới đi thay đồ. Trước khi đi, cậu Thúc còn bật cười quay lại nói với mạ : « Bao giờ chị Túy cũng muốn gạt Thúc ra khỏi bầu không khí riêng biệt của chị cả. Từ khi học chung lớp đến chữ vẫn rửa phải không ? » Giọng nói và tiếng cười của cậu vương vất một vẻ chi thâm đau đớn làm tê bước em đi... Nhưng rồi em cũng chẳng đề ý đến điều đó làm gì. Cứ ngỡ bị bó chân suốt cả ngày đêm vui vẻ như thế này ngờ đâu lại được đi. Ôi chao ! Thú biết bao nhiêu mà kể. Nên cậu Thúc giao kết chỉ em cũng ưng thuận « ...cậu Thúc không có xe Jeep như ba đâu nha, đi bộ từ đây xuống phố, mỗi chân cậu cầm đôi về... » Quãng đường dài ngun ngút mấy cây số ngàn nhưng chẳng ngăn nổi những cái gạt đầu háng hái của em...

Con đường đất đỏ trong đêm sao mờ hội bóng bí huyền ngợp mộng. Chẳng còn nét khô ngan bụi đỏ tung mờ như dưới ánh mặt trời gay gắt. Cậu Thúc cúi thấp thì thảo vào tai em : « Nghe không Bambi, cổ cây đang thổ, đá đang cự mình, hoa đang vui cười đùa với sương đêm, có cả những tên « bạn thân » khắp inh ỏi lên đề chào Nai nữa kia ». Em vờn tai nghe ngóng. Á à, cái ông cậu này định trêu em sao mà. Gọi những con nai đang nói chuyện với nhau trong khối bóng hai bên đường là bạn thân em, có lẽ cậu Thúc đã nghe mẹ kể có những buổi học chiều, em cố tình về trễ để được thấy những chú nai kéo xuống đồi nhâm hoa sơn cúc khi mặt trời sắp tan trên đỉnh núi. Em tăng lời bằng cách hỏi cậu : « Sao cậu Thúc lại gọi mẹ của em Nai là chị Túy ? Có ai kêu má như rứa mô nà ! » Cậu trả lời mà mắt hướng về một cõi nào xa : « Một khi đã quý mến một ai, cậu không muốn gọi người đó bằng cái tên thông dụng ai cũng biết. Phải có một tên riêng cho mình. Để mình mình gọi. Để mình mình hay. Và để có ảo tưởng người ta là của riêng mình. Dù chỉ trong phút giây gọi tên ngắn ngủi đó thôi !.. »

Tiếng cậu âm ục, chiu buồn khiến em nghe ngợp thổ, phải gượng cười nhỏ : « A ! cũng như em Nai yêu chuộng ngọn đồi sau nhà, đỉnh núi bên kia thung lũng, đường nhỏ dẫn đến trường, suối con sau trường dưới chùa... nên đã đặt tên cho tụi hần là đồi Dũ Trúc đỉnh Gió Đàn, con đường Sơn Cúc, lũng Sa Mù, suối Tuổi Thơ... Nai cũng ích kỷ như cậu nên sau mỗi tên bao giờ cũng kèm theo hai chữ « của em ». Cậu Thúc nhìn em hét to : « Bé nhỏ khá quá ! Thế thì cậu phải gọi Bambi bằng một tên riêng mới được. Giữa núi rừng cổ cây xứ Thượng ni, cậu Thúc trân trọng phong cô cháu nhỏ chức công chúa Jarai đó ». Rồi cẩn trọng đặt vào tay nhỏ của em một vật rắn óng ánh biếc xanh, cậu Thúc thì thầm : « Đừng đánh mất nó nha. Cậu nhặt được sao rụng định trao cho một người nhưng chắc người ta chẳng thèm nhận, Jarai giữ hộ cho cậu nha, xem như ấn tín của Công chúa. Khi mô thấy mất cháu sẽ mất ngôi và biết thêm... Cậu Thúc không còn nữa, bởi nó là linh hồn của cậu đó ».

Em nghe choáng ngợp vì sung sướng, ấp a ấp úng thưa : « Còn em Nai... chẳng biết gọi cậu Thúc là gì cả... là cậu Titi vậy nha... » Cậu Thúc lại phá lên cười « Tên chi hay rứa, Titi sao mà giống tên chú Kiki giữ nhà. Như rứa càng hay phải không, Công chúa ! » Em chỉ biết xấu hổ ngoảnh mặt cười. Rồi cậu Thúc lại trở lại kể chuyện cho đến khi hết hoàng, cả hai cậu cháu bỗng nhận thấy con đường sắp hết dưới chân ngọn đồi cổ dẫn lên giáo đường ngật người xen lẫn. Khoảng đường này đã hắt hiu dóm sáng. Hai hàng đèn điện vàng vọt như viên thuốc con nhộng mẹ bắt uống trước khi đi đang kéo dài đôi bóng thấp cao. Không ai bảo ai, cả hai cậu cháu đột nhiên im lặng, hệt như đá cội gần người thì vô tri vô giác, chỉ bừng sống khi vắng lặng mất phạm. Từng ló sợi gió cuối đông chuyên chở những âm thanh nhốn nháo trên đỉnh đồi xuống loáng thoáng bên tai, đồng thời len lách qua những cọng len làm tê lạnh người em. Trước khi cho em đi mẹ « trang bị » hàng hoàng lắm cơ. Bên ngoài bộ đồ nữ là cái áo len dày dính liền với cái mũ len

có chóp như ông già Noël. Lại còn vợ cao trong ủng và khăn choàng cổ có những tua rua dịu dàng như ngón tay xanh xao gầy của mẹ. Thoảng thấy em rung mình, cậu Thúc lảng lảng choàng chiếc áo da của cậu sang người em. Em ngoảnh đầu không bằng lòng nhưng cậu nghiêm mặt nhìn em. Thế là bao nhiêu nhuệ khí tiêu tan, em đành lũng tha lũng thùng trong chiếc áo dài đến đầu gối. Cậu cười nhỏ, bảo em : « Trông Jarai như đang bơi trong áo rứa... » Nụ cười toe toét trên môi em theo câu nói bỗng khựng lại khi thoảng thấy chiếc xe Jeep màu cà phê sữa của ba trong hàng dãy xe dưới chân dốc. Trong một giây em bỗng nhớ lại tất cả. Nhớ khi chiều em bệnh. Nhớ ba vút xe đi. Nhớ anh chị cười vui. Nhớ hộp kẹo đỏ. Nhớ cậu Thúc lửng lững vào. Nhớ mẹ cặm cùi bên búp len. Nhớ bóng hai cậu cháu đồ dài trên đường và...

Nước mắt ấm nóng trườn mình trên má em. Cậu Thúc rút khăn tay thấm nhẹ và êm ái hỏi : « Thấy xe, nhớ ba và anh chị đang vui về nên tủi thân rồi khóc hử bé ? » Em se sẽ lắc đầu : « Không ! thương mẹ cơ ! Cậu Ti thấy không, ai cũng vui về hết... cả em Nai và cậu Ti nữa. Chỉ có mẹ là thui thủi một mình trong nhà rộng giữa khu vườn thênh thang. Nhớ lúc cậu cháu mình đi mẹ không xuống nhờ cụ Nhon hay chị Bảy mà đích thân ra mở cửa rồi đóng cổng cho mình. Dáng mẹ đứng sau cổng trông theo hai người chao ơi là buồn ». Cậu Thúc chớp mắt cảm động và dỗ dành : « Rồi mẹ sẽ không buồn đâu, vì sẽ có những luồng gió đưa lời nói này của Jarai đến chỗ mẹ ngồi. Mẹ sẽ cười cho xem. Không tin cháu nhắm mắt lại đi sẽ thấy mẹ cười ngay. Đêm nay là đêm của phép lạ mà... » Bối lời nói của cậu Thúc luôn ẩn chứa một ma lực lạ lùng kỳ bí nào đó nên dần biết huyền hoặc em vẫn không phản đối được. Và ngoan ngoãn nhắm mắt, em thấy ngay mẹ đang cười. Nhưng là một nụ cười bi thảm, rầu rĩ vô song khiến em nghe xót xa cả lòng...

Mở choàng mắt ngờ ngác em nghe đầu nhức bòng bong. Có lẽ vì những âm thanh khác nhau chung quanh mỗi lúc một dần dày thêm, va chạm nhau tung tóe thành lớp lớp âm thanh như những vòng tròn xoắn võ mặt hồ yên tĩnh sau cuộc thám du của viên đá cuội. Cậu Thúc vội đưa em sang lối khác xuống dốc đồi Tây nơi có những gốc cây bị dẫn ngọn gần hết và không một bóng người. Một gốc thông to vừa để hai cậu cháu ngã lưng. Khóm rừng thưa bên trái ri rào ru êm hơn nhạc lễ cả trong đêm trên kia vọng xuống. Gió càng về khuya càng đùa nghịch kéo nhau vầy quanh ngọn đồi nhiều hơn. Xoay sang cậu Thúc mong manh áo mỏng em ái ngại : « Không khéo gió nó làm cậu Ti ho đó nha ». Đóm lửa rực đỏ trong ống pipe trên môi cậu ngạo mạn : « Đã thấm vào đâu. Nhiều đêm cậu còn đứng hàng giờ bên hè nhà cháu. Sương thấm áo quần, cóng cả tay chân. Thú lắm, Jarai ! Nhất là những lúc nghe được tiếng cười thủy tinh vỡ của mấy cháu, tiếng trầm trầm kể chuyện của ba, tiếng chỉ khuyển sai bảo nòng ả của mẹ... Rồi lớn lên cháu sẽ hiểu đó là nỗi thú vị ột chừng. Nhiều lúc cậu muốn đập loang bức vách để lọt thỏm vào trong cái bề hạnh phúc của nhà cháu.

Nhưng chắc rồi sẽ không ai chấp nhận một hành động cuồng trí như vậy. Các cháu sẽ khiếp đảm, ghê sợ cậu. Còn mẹ, chị Túy của cậu, chắc sẽ nhỏ nhẹ nhắc lại câu nói nào xa xưa lắm của thuở học chung lớp : « Trông Thúc làm li ít nói vậy mà cuồng nhiệt, nóng nôi không ai bằng. Ngay cả mẹ cũng không hiểu cậu trọn. Mỗi đêm mẹ của cậu không thể gán cho hai chữ nông nổi... Hay mẹ biết mà cố tình làm ra vẻ không hiểu đó thôi... Mà nếu cậu đường đường chính chính đi vào cũng chẳng ích gì. Vì cậu sẽ vừa giả dối với chính mình vừa nghe mang mang cảm giác lạc lõng làm sao. Ở bất cứ đâu cậu cũng thấy rõ trong thâm tâm mình là một kẻ xa lạ, xa lạ ngay cả tiếng nói, giọng cười chính mình ».

Em sững sờ, ngơ ngẩn cả người. Giàn hoa dừa tây tím. Cái chỗ em vẫn thường ngồi chơi ban hàng ấy mà. Thế ra đã có nhiều đêm cậu Thúc của em đã tự hành hạ bằng cách đứng chôn chân giữa gió núi, mù sương trong lưới tối mịt mùng như thế. Ông cậu mới ngang tàng, cuồng ngông ra sao ! Vừa lúc đó tiếng chuông giống giả cùng nhạc lễ vang lên mừng giờ phút Chúa ra đời đang lần dài từ trên đỉnh xuống, khỏa tan những lời nói của cậu. Hàng loạt pháo bông đủ màu được phóng lên. Mới đầu rực sáng cả bầu trời rồi phân nhánh lá chả tắt ngấm rơi xuống. Cậu Thúc trở cho em thấy và chùng giọng xuống :

« Cháu thấy không ? Có còn lại gì sau cuộc vui đâu. Chỉ rồi cũng rã tan, làm sao đứng vững được với thời gian nhất là những gì càng bùng chói, ngời sáng như như ngọn pháo kia càng chóng tắt ngúm. Đừng dại dột kéo dài ngày vui. Sẽ ngấy nham ư cổ. Phải biết dừng đúng lúc. Nên nuôi dưỡng đam mê nhưng giết chết niềm vui. Đam mê khi đã đạt cũng nên hủy diệt đi. Nhưng với cậu, những đam mê đúng nghĩa của nó là những đam mê không sao với đến, đạt trọn... »

Như nhớ rạ điều gì, cậu Thúc giục giả : « Ba sắp về dùng réveillon rồi đó. Cậu mang Jarai đến xe bỏ trong ấy để cháu về với chị anh luôn nha. Còn cậu... sẽ đi ngược với con đường về của cháu... » Em giả vờ giận dỗi : « Biết ngay cậu Ti muốn vớt em Nai vào xe để đến cái hội quán gì gì ấy mà. Rồi chốc nữa lên máy bay luôn thế hả ? » Cậu Thúc lắc đầu cười : « Chịu cô bé luôn, bắt nạt ông cậu quá thề. Nói vậy chờ ai dám bỏ cháu ầu rứa. Lỡ ai bận áo túi rộng đi ngang qua thấy con chi nhỏ nhắn trên xe vội quơ lấy bỏ vào túi thì cậu chẳng biết lấy chi đền cho mẹ... Ừ ! thì ở lại. Rồi sẽ đi bộ về nhà với cậu cho gãy chân chìm luôn nha. » Em toe toét cười và gật đầu lia lịa.

Bỗng tần mẩn moi trong túi áo da ra được độ mười viên kẹo đỏ mà khi nãy ở nhà em đã cho cậu Thúc bằng cách bắt cậu xòe tay ra để em buông xuống hai nắm kẹo, xem một tay cậu có bằng hai tay nhỏ của em không. Lại còn có cái hộp gì cứng cứng trong túi áo dưới. Em moi lên thì ra pho mát La Vache yêu dấu của em. Chưa hết, cậu Thúc còn lục trong túi trong ra hai ô bánh mì, hai quả chuối già hương và chẳng biết đùa hay

thật, cậu bảo em : « Lúc đi ngang nhà thờ Tin Lành, thấy có ông cha làm ông già Noel phát thức ăn cậu cũng đứng vào đám con nít phá phách lẫn người lớn nghèo khổ để lãnh được nhiều đó ». Em reo lên thích thú : « Thích quá há ! đêm Giáng sinh mà được ông già Noel ban lộc thì nhất cậu rồi ». Và nhớ tới lời cô giáo : « Ông già Noel là người thay Chúa mang niềm vui đến cho những đứa bé ngoan ngoan dưới trần thế vào đêm Giáng sinh » Ồ ! nếu quả thế thì cậu Thúc đã đã đến với em như một ông già Noel tuyệt vời của riêng em trong đêm thánh lễ này. Cậu Thúc thì đang lui cui bày thức ăn trên cổ và bảo đùa với em : « Cậu cháu nhà mình cũng ăn réveillon ấy chứ ! » Ồ ! một tiệc réveillon đơn sơ lạ lùng và vô vãn cảm động còn tưởng nhớ đời. Trong lúc em và cậu bắt đầu phá cỗ, trên kia người đi xem lễ đã có một số đông lục tục kéo về. Nhất là những gia đình có tiệc đêm ở nhà và đến nhà thờ với họ chỉ để ngắm ánh sáng chói lòa, nhìn nhau qua y trang, dáng điệu mà thôi. Và dễ thương ghê, trên bầu trời huyền nhưng sao mỗi lúc mỗi dày đặc thêm. Bọn nó bao chừ cũng rứa, chẳng biết nó làm cao hay nó xí hổ hoặc nó sợ sệt, ghét bỏ chỉ đó loài người nên người đến đông là bọn nó lần tránh và chỉ ào ra khi thưa bớt người. Cũng như hoa lá, cỏ, rừng trên núi cao chỉ trở mình thức giấc khi không gian thanh khiết, tan loãng hơi người.

Mãi ngóng sao em suýt cắn phải ngón tay trở của mình khi đưa chuối vào miệng. Cậu Thúc cười to hỏi em nghĩ gì. Em cũng cười đùa bảo đang ước tất cả sao trời hóa kẹo đỏ và rụng xuống chỗ em ngồi cho đủ vui sâu chôn lấp em đi, cũng sung sướng vô song được chết như rứa. Cậu bỗng gằm mặt rầu rầu : « Ngày xưa mẹ cậu vẫn bảo như rứa. Trong đêm hội sao như thế này hãy tìm một vì sao nhỏ nhờ chuyển đạt ba lời ước đến Chúa. Sao đang vui về chả bao giờ từ chối. Rồi mẹ bỏ cậu về với Chúa lúc cậu mới tám tuổi. Nên Noel nào cậu cũng nhìn sao để mơ ước một điều là Chúa trả lại mẹ cho cậu trong một đêm. Nhưng mẹ chỉ về giữa đêm sâu trong mơ hồ, bằng ảnh ảo, như sương khói lung linh. Rồi bay biến ngay khi tay cậu vói. Chẳng rõ mộng ảo hay thực tế nhưng chắc là mẹ muốn báo trước rằng mọi nguồn hạnh phúc của cậu cũng như rứa. Vụt đến rồi xa. Với tay không chạm... »

Cậu Thúc cứ rì rào nói... Dần dần em cũng chẳng phân biệt được tiếng cậu hay tiếng nhạc thông kê cho em nghe câu chuyện sao thơ mộng giữa anh chàng chăn cừu cùng cô chủ nhỏ. Cảnh vật trước mặt em cũng mờ mờ ảo ảo. Chẳng biết sao buổi cuộc vui tàn nhều vạn giọt lệ sương hay mí mắt của em mẹ nheo đôi sụp xuống. Đến nỗi không thể cất lên tiếng kêu bất bình khi nghe vẳng bên tai đoạn kết bi thảm của cậu Thúc đặt. Cậu đã cho cô chủ nhỏ trở lại cũng vào một đêm sao mờ hội. Và khi cái dáng nhỏ nhắn đó vừa xuất hiện dưới chân núi, chàng chăn cừu đã buông mình xuống một vực sâu lõm chồm đá nhọn hết như một đóm sao băng, mang đi luôn cái nguyên do bí ẩn gây nên cái chết của mình... Rồi hình ư em có tựa cạnh vai cậu Thúc thiếp đi trong một khoảng thời gian nào

đó. Đến lúc cậu Thúc bế xốc nhỏ cháu bé khờ lên đôi tay xương cứng, em mới chợt choàng tỉnh dậy vài giây vừa để nhận biết có một giọt nước mắt của cậu lạnh tanh rơi trên bàn tay em thu gọn trước ngực như sợ một giây phút lỏng tay cầm, sao hồn cậu sẽ băng...

Vì sau đó đến bây giờ em vẫn còn cần trọng giữ gìn. Ơi ! linh hồn cậu nằm êm trên phiến bông trắng lông trong hộp nhỏ mà xác thân cậu đang phiêu bồng vì vút trên khung trời nào... Trong ức đoán, em không muốn nghĩ rằng cậu đã mất xác ở xó xỉnh nào đó hay giàu sang bề vệ đường hoàng giữa bạc tiền con cháu. Đề nghĩ về cậu Thúc bao giờ em cũng tuyệt đối tin tưởng vào đêm Giáng sinh năm ấy. Như hình ảnh của cậu phải mãi mãi là một dáng hình đơn độc, khắc khổ; mặt xương như đau khổ hằn sâu. Như sáng hôm sau tỉnh giấc, ánh nắng ban mai trở trên soi rõ trong bàn tay em một viên đá sỏi biếc xanh trứng sáo nhưng em vẫn một lòng gọi nó là vì sao — một vì sao chứa đựng linh hồn người cậu quý — Em chắc chắn như thế bởi nó cùng loại với những viên sỏi nằm đầy dưới chân bọn mẩu đơn, lại, thực được... Chỉ khác là nó lồi lõm, lấm chàm xấu xí nhất. Nghĩa là một trong những đêm ngóng sương tự dọa bên hè cậu Thúc đã tìm được viên sỏi xấu số này và ấp ủ bên mình mãi trong những đêm như thế để đá xanh hút chặt tinh túy linh hồn nên hóa thành vì sao chứa đựng hồn linh.

Hồ ngang tàng à, đó là câu chuyện mà cách đây vài năm em đã kể trên một tờ báo quay ronéo của lớp. Báo phát hành nhân dịp Noel và gặp nhiều rắc trở nên chỉ phổ biến nội bộ với nhau. Em nắp sau cái tên Nguyễn Sĩ Nai Rừng. Nai là tên của một người thân gọi em, lúc đó em có biết Hồ là cái ông tướng nào đâu đã dùng một trong những cái tên Hồ gán cho em. Kể lại cho Hồ nghe em đã lược bỏ hầu hết những tư tưởng quái đản của ông cậu không cùng huyết thống, cả những ý nghĩ buồn rầu, dao động trong đêm sao đó của em bởi một con sóng nhỏ dấy lên trên cái mặt hồ lâu nay rất phẳng của gia đình. Hình như dịp Noel đó là đêm cuối cậu được ở lại Pleiku. Con sóng tưởng như tan đi. Gia đình em không còn ai nhắc đến cậu. Mọi người đã quên (hay cố tình làm ra vẻ quên) cái ông cậu tàu bay râu ria đó...

Tưởng như tan đi có nghĩa là... Hình như em chưa kể cho Hồ nghe mẹ em có một cây mandoline nhỏ nhắn. Những mùa đông còn lại ở Pleiku em thường nghe mẹ đàn cái bài gì mà bây giờ em chỉ nhớ lờ mờ vài câu : « ngừng đàn em thấy, gió lay cành trúc, ngỡ ai qua thềm, làm chao chác lá êm, nâng áo lên em kề quanh trái tim... » Em là con nhỏ độc nhất trong nhà biết nhờ tóc sâu cho mẹ và những dịp đó mẹ thường ngồi kể cho em nghe những nỗi thăng trầm trong đời. Chỉ có cái ông bạn nhỏ tuổi hơn mẹ tên Th. đó là chẳng bao giờ được nghe đã động đến. Hình như em cũng là con nhỏ duy nhất trong nhà khám phá ra bây giờ tóc trắng mẹ gần bằng tóc đen nội đó. Thì mọi chuyện lẽ ra không nên nhắc lại làm gì, phải không Hồ ?

Điều em muốn nói ở đây, chẳng qua như để trả lời câu hỏi của Hồ : « Thế má có dễ thương như em không ? Hồ vẫn có cái lối nói chuyện chọc cười hay trêu em khóc như vậy. Người đâu mà dị rứa. Thấy người ta khóc hay cười, vui thú lắm sao ? Em vẫn nghĩ, lẽ ra không nên nói gì hết. Lẽ ra ta chỉ nên im lặng nhìn nhau. Lẽ ra ta phải nghĩ đến những người thân một chút. Rõ ràng là em kém thua má rất xa ở cái điều đó. Em vẫn biết Hồ không thích em viết lách lạnh nhạt, mang những mẫu đời rất thật quanh mình ra phơi trải như thế này. Ít ra Hồ và gia đình em cũng đồng ý nhau về một điểm nhỏ đó. Em còn nhỏ quá mà, phải không Hồ ?

Giáng sinh năm nay, vào lúc nửa khuya. Hồ sẽ ở trong tư thế nào hả ? Đứng trông sang nhà thờ Huyện Sĩ chen chúc người đi. Chui vào cái quán đầy những bức tranh lạ lắm trên gờ đá lạnh với ai đó. Hay tản bộ dưới vòm me xanh mượt bên bạn thân quen. Có thể nào Hồ đi ngang cái nơi của những « người ngoại quốc » mà tấm bằng hiệu giống hệt tên em ? Có thể nào Hồ nghe lại được Sombre Dimanche ảo não ? Có thể nào khi cùng chạy băng băng sang đường để chui vào cái quán nằm trên lối đi xuống bến, có những cửa kính trông ra đường, với một người bạn mới, cơn mưa sẽ lại ào ạt bữa lười chụp phủ xuống hai người... Điều chắc chắn là bây giờ hằng tuần Hồ nhận được rất nhiều thư. Đó chẳng phải là một điều đáng mừng vui cho Hồ lẫn em hay sao. Chút hạnh phúc nhỏ xíu ngày xưa em mang đến bây giờ hẳn đã được lũy thừa lên gấp bội, phải không Hồ ? Em chỉ muốn biết một điều là có người bạn mới nào gọi Hồ bằng ba chữ Hồ ngang tàng như em ngày nào và mãi mãi đã gọi hay không ? Nói như thế, có nghĩa như ta đã là bạn cũ của nhau, phải không ? ông bạn lớn Hồ râu ria của em ! ? Tách khỏi đời nhau, chỉ để cầu chúc nhau hạnh phúc. Như góc nhà nguyện trắng, một mình nơi cái thành-phố-chẳng-thể-thấy-nhau, em vẫn cầu nguyện cho bạn cũ trôi qua cơn bệnh, trôi qua những khổn khó phải gặp, trải qua những vết bước cô đơn trên độc đạo quá dài.

NGỌC MINH

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

ÁNH ĐẠO VÀNG

của **VÕ ĐÌNH CƯỜNG**

Tác phẩm viết về cuộc đời của đức Phật — Cuốn sách đã làm say mê hàng trăm ngàn độc giả trong một phần tư thế kỷ nay, (sách in lần 11) với lối văn kiểm điểm, đầy hình ảnh màu sắc và nhạc điệu.

sách do nhà AN TIỆM tái bản
nhà ĐỒNG NAI tổng phát hành

BÔNG HỒNG CHO KỶ NIỆM • THANH

Anh yêu dấu,

Đêm nay, trong khi mọi người đang nao nức chờ đón tiếng chuông đổ rộn rã nơi giáo đường, đang hân hoan đón mừng cái giây phút thiêng liêng kỷ niệm Chúa Hải Đồng giáng thế thì em cũng đang đứng lạc lõng, bơ vơ ở một góc đường, nhìn những bước chân rộn rịp, những tà áo muôn màu, nghe những tiếng cười nói vui vẻ của thiên hạ mà chợt nhớ đến anh, đến những thân yêu của một năm trời đã đi qua thảng thốt. Rồi những kỷ niệm thật dễ thương chợt trở về, hiện ra trước mắt, lần đầu tiên khi nhận được thư anh kèm theo tấm thiệp Noel em nao nức, bồn chồn, mong cho mau đến giờ tan học để được đọc thư anh, và đến giờ ra chơi mấy nhỏ bạn rủ đi uống nước, em chẳng buồn đi làm mấy đứa tròn mắt ngạc nhiên nhưng em cũng thầm cảm ơn Thượng đế là tại hắn không hỏi lý do. Đợi cho lũ bạn kéo đi hết, em thò tay vô cặp lấy tấm thiệp, hàng chữ đẹp đã làm em cảm động, bởi vì em biết đó là những chân tình anh gửi cho em. Đến tối Giáng Sinh, khi em đang lang thang trên phố với mấy nhỏ bạn (vì chưa đến giờ hành lễ) thật tình cờ em thấy dáng anh gầy, cao cao bên kia đường, mái tóc bông bênh của anh. Nhặt những hình ảnh đó chợt làm tim em nhảy rộn rã, em nắm thật chặt bàn tay nhỏ bạn để cố nén những mừng vui trong tim em, anh yêu dấu, anh vẫn vô tình và không hay biết bên kia đường đang có cặp mắt nhìn lên mình. Anh ơi ! em đã tiếc mãi rằng : phải chi em đi trước anh, lâu lâu ngoái cổ lại ngắm thật nhanh đôi mắt sâu thăm thẳm của anh, thú vị biết bao anh nhỉ ? Rồi những lá thư đầy ấp thương yêu đã khiến chúng mình gần nhau hơn, không

có gì đẹp bằng thời gian của hai kẻ yêu nhau anh nhỉ ? Nhưng cũng chính thời gian đó đã làm xa rời những mộng đẹp của em.

Anh yêu, bây giờ phố chợ rộn ràng những ngọn pháo bông sáng rực bầu trời nhưng không soi sáng nổi một góc trong tim em, em muốn xin một chút mở hội trong lòng mọi người mà góp nhặt cho em một niềm vui thật nhỏ cũng chẳng xong, trời ơi ! Trong khi thiên hạ mỗi người dấu trong mắt mình một tờ giấy muôn màu hoa rực rỡ thì trong tim em chỉ có tờ giấy trắng không dấy nổi một màu xanh lơ, một màu hồng nhạt. Đêm nay, đêm Chúa chào đời ban bình an đến cho nhân loại, tiếng ca nguyện vang lừng chung quanh em, cầm chuỗi hạt hờ hững trong tay, lời thánh kinh trốn mất, em chìm đắm trong cái buồn thê thiết của riêng em. Và bỗng dưng em ước ao thật tình cờ được nhìn thấy đôi mắt của anh: «Đôi mắt mình chìm trong mắt nhau. Tôi thấy hồ i tôi bỗng dậy màu». Đôi mắt ấy, thân ái, mãi mãi vẫn là hình ảnh thiên thu trong hồn em.

Anh dấu yêu,

Sương đã bắt đầu rơi, những hạt sương đêm tỏa ngát lạnh đường phố, chiếc áo dài bằng tơ lụa không đủ cho em một hơi ấm, nhưng cái rét mướt dịu dàng ấy đã khiến cho những ý nghĩ của em hình như được thoải mái đôi chút. Khi đóm pháo bông từ từ rơi xuống rồi tắt ngấm thì bầu trời lại trở về màu xanh với những vì sao sáng rực. Những vì sao làm em chợt nhớ đến hình ảnh cậu bé Roméo trong phim « Roméo et Juliette », khi leo lên lưng ngựa để đi tìm người yêu là cô bé Juliette đã nói « Tôi thách thức các vì sao », tiếng nói của cậu bé vang dội trong cảnh hùng vĩ của đêm khuya, như là một thứ âm thanh của cây rừng, của con đường hun hút bóng trắng lơ mơ. Phải chăng đó là lúc bản chất của con người đã lại gần thật gần với Thượng đế. Anh à ! em đã thấy được trên bầu trời vì sao của em và của anh ở hai vị trí đáng buồn nhất, rồi em tự hỏi có bao giờ các vì sao định mệnh sẽ từ tay em đến tay anh mà làm cho cuộc đời chúng mình thay đổi không anh nhỉ ?

Anh yêu, em muốn gửi đến Thượng đế một câu nói thật giống câu nói của cậu bé Roméo.

Lạy Chúa, đêm nay trong máng cỏ Chúa cất tiếng khóc đầu tiên cho loài người, con sẽ đưa tay làm dấu nhân danh để ăn năn về những ý nghĩ đã khiến con bỏ rơi niềm vui chung của nhân loại.

Lạy Chúa, con xin được cúi đầu kính cẩn đón nhận sự khoan dung, nhân ái của Chúa. Chúa ơi ! Con đã nghe trên nóc chuông giáo đường có tiếng reo rộn rã và bài thánh ca « Đêm Thánh Vô Cùng » trong nhà nguyện.

THANH

MÙA ĐÔNG, NỤ HOA VÀNG NỞ

HOÀI MẶC NIỆM

Khi con ốc nhỏ rời chiếc vỏ cứng để bò chơi lặng lẽ trên một bờ đá rêu phong, tôi nghe như biển gọi tên ai, trầm lắng. Tiếng gọi xa, vang âm vọng về. Tôi nghe như đêm mở ra nỗi lòng, đêm thở những hơi sương, lay lắt. Ở đây, h n bao giờ hết. Tôi nhìn thấy chiếc bóng mình cô đơn ngả dài trên bờ cát ướt, dưới ánh đèn vàng vọt. Ánh sáng còn cho tôi thấy hình dáng con ốc nhỏ rụt rè chưa rời bỏ hẳn cái lớp vỏ cứng nhắc, tội tình.

Xưa, những ngày mới lớn, biết yêu thương và mang nhiều mặc cảm, tôi đã tự ví mình giống như loài ốc muộn phiền này. Sống, tự ti ẩn trốn. Sống, hoài nghi khép kín. Và sống, tự kiêu, cách biệt. Tôi nhớ có một lần tôi nói với Duy : Khi từ chối cho anh biết tên, tôi đã tự hạ thấp con người mình bằng nhiều cách. Bây giờ, trước khi cho anh biết tên, tôi vẫn còn thấy ngại và tự hỏi không biết anh có xứng đáng không đây ? Biển hôm đó mùa đông và đang ảnh hưởng một cơn bão xa nên gió rét vô cùng, tưởng tôi phải cần môi vì lạnh. Thế nhưng tôi mỉm cười, kiêu ngạo, mặc cho trái tim mình mềm yếu. Duy không nói, trầm lắng chỉ cho tôi thấy những lớp bọt sóng sôi nổi ngoài xa. Tôi nhìn theo, cảm nhận hơi sóng đem gió mặn vào làm cay đôi mắt tôi, làm rát khuôn mặt tôi. Hơi sóng đầy chất sương chất muối làm trái tim tôi tê tái. Mặc kệ, tôi vẫn bỏ đi. Tôi đi, theo sóng. Cho đến khi mái tóc tôi ướt, bờ vai tôi ướt, cái lạnh se sắt thấm qua buồng tim làm tôi ngồi quỵ xuống một tảng đá tôi mới biết trời vừa qua một cơn mưa nhỏ. Mưa của bão và gió rét của những ngày trời lập đông. Tôi ngồi đó, không quay lại, cũng biết Duy đã xa tôi một khoảng cách lớn

Xa, từ lúc tôi kiêu căng một cách vô duyên. Trời lạnh quá, những sợi máu trong tôi cơ hồ ngừng chảy. Tôi cúi mặt, thở trong lòng hai bàn tay mình và tôi nghe mình gọi tên Duy. Tôi nghe mơ hồ tiếng chân ai, hơi thở ai bên cạnh. Tôi tưởng Duy và tôi ước là Duy. Tôi nhớ anh, nhớ đôi mắt hiền, dịu dàng như lúc xin biết tên tôi. Đôi mắt đen, buồn trầm vắng như lúc chỉ cho tôi thấy những lớp bọt sóng ngoài biển xa. Không dừng tôi gọi nhỏ Duy ơi, Duy ơi. Tôi tên là Thề Mây. Thề Mây, cảm ơn cô bé. Tiếng nói đánh thức tôi dậy, bàng hoàng. Tôi nhìn thấy Duy. Thật sự. Duy bên cạnh tôi với chiếc áo ấm màu xám trên tay. Khuya quá rồi, cho tôi đưa Thề Mây về nhé. Tôi quỳnh quít, vụng về. Tôi bẽ bả tay và mím môi nghe đôi má nóng bừng. Sương gió không làm lạnh tôi nữa mà hơi sóng đang làm say tôi, bênh bồng. Tôi đáp ứng : Tưởng anh đã về. Tôi về thật, nhưng là để lấy theo chiếc áo này. Chắc anh cũng nghe lạnh ? Vâng, trời mới vào mùa đông, biển thì bị ảnh hưởng cơn bão xa. Buổi chiều gặp cô chỉ với chiếc áo dài mong manh, cô kiêu căng quá khiến tôi chột hiều ra mình là một chương ngại vật, tuy không làm cô khó chịu nhưng có lẽ sẽ làm cô quay về rất muộn. Tự nhiên tôi có cảm tưởng như mình chịu một trách nhiệm nào đó. Coi kia, mái tóc cô ướt và vai áo cô ẩm sương đêm, cô Thề Mây. Tôi cúi cúi giấu nụ cười và mơ hồ chợt nhận ra trong mái tóc mình ngan ngát hương thơm một loài hoa mới nở, một nụ hoa vàng. Mùa đông nở hoa vàng, biết cho rằng nở một lần thôi.

Đêm hôm đó, thành phố có những con đường ngắn đưa đến giáo đường được thắp sáng bằng nhiều bóng đèn màu rực rỡ. Thành phố tung bừng mừng đón Chúa Giáng Sinh. Trên một lối đi vắng, gió lớn và nhiều sương. Tôi nhìn thấy nụ hoa vàng lấm tấm những giọt sương. Tôi lay cánh tay Duy : Anh coi nước mắt hoa trong suốt. Duy không bằng lòng : Tại sao em không nghĩ đó là những giọt mật ngọt của hoa, cho hoa ? Ai biết. Lúc chúng tôi dừng lại dưới một bóng cây ngoài cổng nhà thờ, Duy chỉ cho tôi thấy một bóng chim vừa đậu xuống tháp chuông : Em nhìn kia, đang đêm con chim ngoan đạo về dự lễ. Tôi lắc đầu : Em thì em nghĩ con chim nhỏ bị lạnh trên đường đi trốn mưa, mưa mùa đông. Em còn biết chắc có một bất hạnh nào đó nên chỗ đứng của nó luôn luôn thâm lặng, nhỏ nhoi và cách biệt. Duy cười, chế diễu : Thảo nào em chẳng là mây. Con chim bé nhỏ này chắc chắn mới về từ một chân mây thì phải. Đừng nhạo em, không tin anh cứ nhìn vào đôi mắt nó thì biết. Đôi mắt ướt... Thôi chứ Mây, em nghĩ vớ vẩn quá đi. Duy nói, đôi mắt anh sáng, nghiêm khắc. Tôi cúi xuống, im lặng. Mà thật, tôi cũng vừa nhìn thấy tôi không còn vô tư nữa khi nói về loài chim nhỏ trú mưa kia. Từ lúc đó tôi khóc. Và Duy cứ phải lau nước mắt cho tôi. Lạy Chúa, người ta không ai có thể sống, nói cười và chạy nhảy mà không có lấy một niềm tin dù nhỏ bé. Tan lể trên đường về, Duy ngừng lại ở một bậc thềm thấp hơn. Anh nhìn vào đôi mắt tôi : Em khác con chim lúc nãy một điều là đôi mắt em đen hơn, bằng giá hơn và xa như trời đêm, đôi mắt khinh bạc. Tôi cắn lấy ngón tay mình, kêu lên : Chúa ơi, em

cứ tưởng đôi mắt ấy là của anh. Em thì em mù từ lâu rồi, anh không biết sao? Người ta bảo Thượng Đế không thể có mặt ở khắp nơi nên Ngài đã tạo ra các bà mẹ. Nhưng em, em mất 'ba mẹ từ thuở bé, em mất hết tất cả rồi. Thế Mây, em đang có một chiếc khăn tay để sớt chia từng nỗi khổ, từng nỗi buồn dù nhỏ dù lớn. Tại sao em cứ mãi bi quan, em không tin anh sao? Tôi xúc động: 'Em cảm ơn anh, anh như tiếng chuông đưa em đến một bến bờ yêu thương. Nhưng mắt mẹ là mất đi đôi mắt. Anh ạ, làm sao em không buồn. Chúa sẽ ban phước lành cho em. Thế Mây. Anh vẫn cầu xin Đức Mẹ Maria che chở và phù trì cho em. Anh tin không ai bỏ quên đứa con gái dịu hiền như em, Hiền anh không Mây? Tôi dạ nhỏ: Nhưng anh đi, đừng quên biên thư về cho em. Chắc hẳn cô bé ạ, em ngoan như một vòng thun nhỏ. Nhưng anh cũng không nên kinh thường, sợi thun có thể đứt và làm đau tay anh đó. Rồi tôi cười: Nói đùa chứ em chỉ là một đứa con gái...

Kiều căng trên bờ biển hôm đó, phải không? Anh đã xin lỗi rồi mà sao em còn nhắc hoài. Hôm ấy, anh giận thật, định bỏ đi luôn. Nhưng cuối cùng phải trở lại. Anh nhớ đôi mắt em, đôi mắt mở ra những điều chưa nói. Tôi bĩu môi: Anh sao, toàn copy thơ của thiên hạ. Đó cũng là một hạnh phúc đó em. Bởi ở đâu, bao giờ và lúc nào tình yêu vẫn là những điều cũ nhất mà mới nhất và tuyệt vời nhất, cô bé ạ. Nhưng em nhận thấy em chẳng xứng đáng. Thế Mây, em là một người con gái tuổi trẻ giống như người tuổi trẻ mà tư tưởng gia S.Hall đã nói: Tuổi trẻ là một sinh vật kỳ lạ. Ngay thẳng như một thiên thần. Can đảm như một vị anh hùng. Kiên cường như một con công. Bồng bột như một con lừa, khó bảo như một con ngựa con và hay giận dữ như cô con gái nhỏ tên Mây. Tôi mỉm cười, chưa xốt: Nhưng tuổi trẻ cũng nhiều rắc rối, sống ẩn thân như loài ốc biển. Cũng có khi bơ vơ và cô đơn như loài chim trốn tuyết chứ anh. Thôi đừng buồn nữa em, ngoan anh thương. Biển, sóng êm và gần gũi. Tôi yêu biển những đêm mùa đông, mưa sương. Nếu tôi là một con ốc nhỏ phiền muộn kia, tôi sẽ thả rơi đời mình thiên thu. Như khi người ta thích được đại đột thả đi niềm ước vọng trôi sông, ra biển. Tôi cũng yêu Duy, yêu chỗ ngồi này. Nếu tôi là cọng thun nhỏ như ngày xưa Duy nói, tôi sẽ mãi mãi là cọng thun nằm vùi dưới lớp cát ướt chờ âm mục. Nhưng, tôi chỉ là một đứa con gái nhỏ thôi. Tôi còn có những ước mơ bình thường. Chỗ ngồi này, tôi nhìn thấy được cái gác chuông cao cùng hai hàng cây nghiêng mà buổi chiều tôi đã đi ngang qua, nghe tiếng chuông và tìm đến quỳ dưới chân Chúa, nguyện cầu.

Đêm nay, tôi nhìn thấy nụ hoa vàng điểm lấm tấm mấy giọt sương. Những giọt sương buồn như là nước mắt. Tại mùa đông lạnh giá làm hoa cô đơn và hoa khóc chẳng? Nhưng thôi, tại sao tôi không nghĩ đó là những giọt mật ngọt mà hoa được ân sủng? Tại sao tôi phải khóc sau những giấc chiêm bao? Tại sao tôi không mang tâm trạng của mấy câu thơ. Tôi khờ khạo lắm, ngu ngơ lắm, Chỉ biết yêu thôi chả hiểu gì? Chỗ ngồi này, tôi vẫn đợi mong nghe thấy tiếng chuông thánh thoát vọng đến từ xa, trên cao: Tiếng chuông đưa hồn tôi đến một bến bờ yêu thương (Duy ơi, anh có phải là tiếng chuông đêm Noel năm đó) Tiếng chuông, sao tôi có cảm tưởng như dư âm một khúc nhạc đưa hồn tôi trôi theo, lênh đênh. Lạy Chúa, người ta không ai có thể sống, nói cười và chạy nhảy mà không có lấy một niềm tin.

Mùa đông, sương xuống dịu dàng...

HOÀI MẶC NIỀM

GIÁNG SINH, CHỊ EM NÀNG

TỪ KÊ TƯỜNG

Giờ học cuối cùng đã hết. Tiếng chuông reo trong dãy hành lang vắng lặng xua đuổi những con chim sẽ bay khỏi vương sân có những cây thông nhỏ trồng thẳng hàng theo lối đi. Nắng lồng trong những đám mây đục lờ lờ bay qua cửa lớp. Hình như trời có gió, những đỉnh cây cao bên dãy đồi kia lay động dật dờ. Nàng im lặng lắng nghe từ bên đó khi hồi chuông tan học chấm dứt, cái tiếng hát bất ngờ kỳ thú của loài thông ngàn. Tại bạn Nàng bảo đó là tiếng reo của thông, nhưng Nàng cứ cho là tiếng hát. Tại sao lại không là tiếng hát khi một thi sĩ nào đã có một câu thơ làm Nàng thuộc lòng « Khi thông xanh hát khúc nhạc sâu ». Ừ nhỉ, tiếng thông hát nghe thật u sầu như một tiếng đàn rung phả vào lòng Nàng. Lúc này, giờ triết tâm lý, nhỏ bạn ngồi gần bên hỏi « chiều nay mi làm gì ». Nàng mới chợt nhớ ra cái hẹn từ lâu lắm của những bức thư, một vài lần gấp gờ gần đây nhất. Anh ạ. Em nhớ chứ, nhưng mới nhớ ra đây thôi. Ngày hẹn của Anh. Nếu không có nhỏ bạn hỏi Em cũng vẫn nhớ nhưng cứ giả vờ quên bằng một cách nào đó, đánh lừa trái tim nhỏ bé của mình, và nổi trông đợi

dàn thành những giọt sương trên thời khóa biểu ghi giờ học giờ nghỉ của Em trong một tuần. Rồi tuần này nối tiếp tuần kia. Bốn tuần tròn một tháng. Và bao nhiêu tháng rồi cái hẹn mới đến. « Về thôi mi ». Tiếng nhỏ bạn nhắc nhở với cái nheo mắt của nó làm Nàng rung động, thót tim. Nàng xếp vội sách vở lại cho vào cái bóp xách đan bằng những hạt nhựa tròn màu vỏ trứng gà thay cho cái cặp hàng ngày Nàng đi học. Tiếng những hạt chạm vào nhau, quen thuộc như hơi thở phả vào lòng bàn tay những sớm sương mù dày đặc đè đo nhiệt độ trong người Nàng. Con dốc cao, tiếng thở dồn trong lồng ngực, hình như lúc đó nhớ thương đánh lẫn với tiếng nhịp đập của trái tim. Nàng đi ra cửa theo tụi bạn. Một tờ lịch ở đâu rớt nằm chông chênh trên mấy viên sỏi trên lối đi. Con số 23 tương với hàng chữ tháng mười hai, thứ bảy đột nhiên làm nàng thở hắt ra, nghe trái tim đập loạn trong ngực. Nàng bước qua khỏi tờ lịch, nhìn lên, trong vương sân có một cây anh đào mới nở vài bông. Trời lạnh và pha sương trong cái nắng dật dờ qua những đám mây đục. Giọng nói của nhỏ bạn phía sau lưng :

— Ê Vân, tờ lịch của mi đánh rớt phải không ?

Nàng quay lại, lắc đầu. Nhỏ bạn cúi lượm tờ lịch xoay xoay trong bàn tay. Hai người đi với nhau ra cổng. Mấy đứa kia xúm lại bàn chuyện đi chơi đêm 24. Nàng đứng lặng. Một đứa đột ngột hỏi nàng :

— Sao Vân, tham dự không ?

— Không.

— Sao vậy ?

— Không sao hết. Nhưng chắc là bận lắm.

Nhiều giọng cười, rồi nhiều câu nói làm Nàng đỏ mặt ngượng cứng đứng chết trân như cây anh đào trở hoa trong sân trường.

— Nó có hẹn với bồ, mi ạ.

— Bồ thì bồ nhưng phải vui với bạn một chút chứ. Bồ ở xa bạn ở gần.

— Ở xa mới chính là người ở gần nhất.

— Thôi, cho nó de khỏi bằng danh sách của tụi mình đi. Đứa nào đi chơi với bồ thì đưa tay lên cho người ta tính.

Nàng cười, bước khỏi đám đông đang còn hăng say bàn tán chương trình cho đêm Giáng Sinh. Nhỏ bạn vẫn còn cầm tờ lịch trong tay, đi với Nàng tới con dốc. Nhỏ dừng lại hỏi :

— Này, hồi thật, chiều nay mi làm gì Vân ?

— Ủi quần áo.

— Thôi đừng xạo, cái lưỡi của mi cụt mất. Ta không tin.

Nàng cười. Nhỏ bạn dí tờ lịch vào mũi Nàng thân mật hỏi :

— Chiều nay, 23, anh chàng lên phải không ? Và mi về để đi đón chàng. Ta đoán thế đấy, nếu chiều nay không lên thì cũng chiều mai. « Anh xa xôi bóng mưa giăng mờ lối ». Ta đọc được câu hát này của mi trong quyền vở nháp. Cha, mùi rệu.

Nàng không chối cãi gì được. Nhỏ bạn ngồi cạnh nàng đã hiểu, dù nó chỉ hiểu một cách mơ hồ nhưng cũng không đi xa sự thật bao nhiêu. Nàng đứng ngậy người trên dốc nhìn màu hoa Quí vàng đã bắt đầu tàn tạ để nhường cho các loài hoa khác đua nhau nở. Những cái hoa Quí khô chín trên những cành lơ ngơ trước gió bèn màu hoa vàng lấm tấm của những cây Mimosa, màu hồng ửng của những cây anh đào. Mùa hoa mới đã nở hết, bát ngát trong thành phố, vây lấy những con đường, bủa kín trái tim Nàng. Lời hẹn. Ôi lời hẹn của Anh có phải là một mùa hoa trong tim Em không.

Nhỏ bạn thúc vào hông Nàng, nhắc nhở :

— Sao, có đúng không !

Nàng cười mỉm, đáp :

— Đúng, nhưng chỉ đúng sơ sơ.

— Vậy là hết chối né. Thảo nào lúc nãy có chương trình ngó cái mặt mi cứ phờ ra, xác đúng đó mà hồn bay đi đâu. Mọi năm mi hăng hái lắm mà. Thôi, cho mi tờ lịch này.

Nhỏ bạn thả tờ lịch bay xuống con dốc và rẽ sang đường về nhà của mình. Nàng đứng nhìn tờ lịch bay dật dờ, chao lượn như một cánh bướm rơi đáp trúng ngay cây Dã Quí có những bông khô chết. Nàng buột miệng kêu « thôi chết rồi » và đưa tay lên ngực chặn một chấn động của trái tim như thể Nàng tin tưởng tờ lịch rơi như vậy là báo hiệu một điềm không may. Nàng như thả những bước chân mình xuống con dốc sâu, như chạy. Và Nàng có cảm tưởng mình lướt trôi theo những cánh mây ở đâu bay về mang theo sương lạnh và gió bạt ngàn cho một mùa Giáng Sinh mộng tưởng nhất của Đà Lạt. Thành phố của Nàng đó. Cửa tụi bạn Nàng, cửa những cô gái bắt đầu qua khỏi tuổi mười bảy vừa mới biết yêu những giọt sương bay trên mặt hồ buồn, biết nhìn thấy ý nghĩa nơi những chân dốc bạt ngàn hoa, biết thương màu lá và biết nghe loài thông mộng mị bên đồi lên tiếng hát trong những buổi trưa tan học về đầy gió. Tóc bay và áo dật. Mùa sương long lanh những cánh hoa hay mắt Nàng ? Ai biết. Thành phố mà Anh đã hết lời ca tụng trước ngòi bút em vô tình đọc được trong những tờ báo của chính em mua hay những đứa bạn đưa coi. Dù sao, đó cũng là lý do của những thương nhớ chất ngất. Từ hôm nào em đã nghe những bước chân của mình dờ dảng ra, lòng chùng xuống. Rồi ời, « Mưa rơi rơi bóng anh như làn khói, mưa rơi rơi bóng anh xa ngàn phương, mưa rơi rơi có hay chẳng lòng tôi, có hay bao giờ bóng người yêu tôi » những câu hát tội tình ấy em cứ hát mãi, hát những lúc vô ý nuốt đề lữ bạn biết và trên em.

Chiều nay anh lên. Chiều nay bóng người yêu tới đầy những câu hát ả. Chuyển xe khởi hành từ thành phố ấy lúc tám giờ. Nếu đường đi bình yên anh sẽ qua một trạm dừng chân ở Blao. Anh vào quán ăn cơm, và dĩ nhiên trong đó có một cái cơ để anh mua một vài thứ bánh đặc biệt ở đây như bánh đậu xanh, bánh su sê mang lên làm quà cho tụi em, và dĩ nhiên Em cũng có phần trong đó mặc dù lần nào anh cũng dặn « của mấy đứa

chứ không có em đâu đấy nhé ». Ở đó anh bắt đầu cảm thấy lạnh, nếu không ngại người xung quanh chê con trai sao quá yếu anh hãy mặc thêm áo ấm. Rồi ly nước ngọt của anh cạn, chuyển xe lại tiếp nuốt mất con đường dài hơn ba trăm cây số đầy những đèo mây, những núi rừng trùng điệp. Hoa dại nở trên đường, sương vẩy trên chóp núi. Chuyển xe một ngất bụi đường sẽ đưa anh tới bến khoảng ba giờ trong một cơn mưa nhỏ của Đà Lạt đặc biệt mùa Giáng Sinh.Ừ nhỉ, em rất thích mưa nhỏ. Mưa nhỏ của mùa này, để anh khoác manteau đi bộ về chỗ trọ. Em thử không ra bến đón anh xem. Trời ơi Đà Lạt sẽ buồn biết bao nhiêu trong đôi mắt anh. Nhưng làm sao như thế được. Em nhớ chứ. Chiều nay thứ bảy 23 tháng mười hai. Tờ lịch ai đánh rơi trên lối đi của em, và đã bay vương trên cành Dã Quỳ khô héo. Em đang nóng lòng. Con đường dẫn về nhà như dài thêm ra cùng lúc với trái tim đập loạn của em. Anh ơi biết không ?

Lũ em đợi Nàng ở cổng. Nàng đứng thờ trước những nụ cười mở ra. Bông Đại Đóa rụng đầy dưới chân, đổ chói. Tiếng chim kêu thánh thót trên khóm lá xanh. Tường Anh mau miệng nhất :

— Giáng Sinh rồi chị Vân ơi, quà của em đâu ?

Tường Mai đứng ôm cánh cổng sắt :

— Chị phải cho em một tấm thiệp đẹp, chúc em học giỏi đấy nhé.

Tường Vi thực tế hơn :

— Nhớ hai giờ rưỡi ra bến xe... em nhé !

Nàng liếc xéo Tường Vi, ngưng ngưng. Rồi quay qua Tường Lan và đứa em trai duy nhất :

— Tường Lan và Quân, có gì thắc mắc khiếu nại không ?

Hai đứa cùng nói một lúc, giọng dài thòng :

— Nhiều lắm, chị ơi.

Nàng thờ phào, xua tay :

— Cái bóp của chị xẹp lép từ mấy hôm. Chiều nay Bố ghé đó. Mỗi đứa nên có sẵn một chương trình đề trình bày với Bố đi. Tường Vi nhớ vạch chương trình giùm chị luôn.

Tường Vi nheo mắt :

— Chị có chương trình rồi. Em trình bày với Bố nhé ?

Nàng điếng hồn, luống cuống :

— Ấy chết, không nên, không nên đùa. Nguy hiểm.

Nàng bỏ chạy vào nhà. Lũ em rượt theo với tiếng cười và tiếng chim vỗ ra trên đỉnh cây xanh. Bữa cơm nàng ngồi thừ ra với một nỗi hồi hộp chiếm ngập lòng. Mấy đứa em bàn chuyện đêm Giáng Sinh, với vĩnh những món quà của Bố. Nàng nhìn sang ông bà Nội, chú thím Cường, nghĩ tới Bố và Mẹ. Không khí bình thản ở bên ngoài ngôi nhà này, những xao động tình cảm bên trong. Một đêm Giáng Sinh sắp tới. Nàng muốn khóc. Nàng và các em Nàng, chắc cũng như lũ chim trên cây Đại Đóa trước nhà, sẽ có những

tiếng hát vỗ ra cùng với hồi chuông giữa khuya đêm hăm bốn. Hồi chuông lễ người ta nhớ, nhưng tiếng hát của lũ chim đen vỗ ra không ai hay.

— Chiều nay Bố ghé, phải không ?

Một đứa em Nàng bỗng hỏi như thế. Câu hỏi như là một câu trả lời không lấy gì làm tin tưởng lắm. Nàng nhìn mấy đứa em, đôi mắt đứa nào cũng ngờ ngác, ướt đầm nỗi buồn. Nàng thấy trái tim mình chùng xuống, đau thót như sắp đứt. Nàng buông đứa chạy về phòng. Nàng mơ hồ thấy một bầy chim đen vút qua cửa kính bên dãy đồi muôn trùng. Bầu trời sẫm lại và pha sương. Trời bắt đầu lạnh. Chiều nay, nơi bến, ừ nhỉ, trời cũng buồn lắm. Cuộn băng của chú Cường còn đề trong máy. Lúc Nàng chạy vào nằm vật xuống giường nghe thoảng hương tóc của mình bên gối cũng là lúc giọng hát Thái Thanh cất lên, lướt nhẹ. Bài hát hôm nào anh đã chép cho em. Bây giờ em thuộc lòng, thuộc hơn cả những bài học phải ôn hàng ngày của em. Biết không ?

Ngày xưa xa xôi em rất yêu màu tím

Ngày xưa vô tư em sống trong trầu mễn

Chiều xuống áo tím thương thướt tha

Bước trên đường gấm hoa, ngấm mây chiều lướt thơ

Từ khi yêu anh, anh bắt xa màu tím

Sầu thương cho em mơ ước chưa kịp đến

Trời đã rét mướt cùng gió mưa

Khóc anh chiều tiễn đưa, thể thôi tàn ước mơ

Anh xa xôi bóng mưa giăng mờ lối

Anh xa xôi áo bay trong chiều rơi

Anh xa xôi áo ôm tim lẻ loi

Tim lên khung trời nhớ nhung đầy vơi

Mưa rơi rơi bóng anh như làn khói

Mưa rơi rơi bóng anh xa ngàn phương

Mưa rơi rơi có hay chăng lòng tôi

Có hay bao giờ bóng người yêu tới

Từ khi xa anh em vẫn yêu và nhớ

Mà sao anh đi đi mãi không về nữa

Một bóng áo tím buồn ngẩn ngơ

Khuất trong chiều gió mưa

Khóc thương hình bóng xưa

Ngàn thu trên áo em màu tím

Ngàn thu đau thương trên áo em màu tím

Nhuộm tím những chuỗi ngày vắng nhau

Tháng năm còn lướt mau

Biết bao giờ thấy nhau...

Trời ơi đoạn điệp khúc với giọng hát của Thái Thanh làm trái tim Nàng se lại. Những giọt nước mắt từ bao giờ, từ lúc nào không hay đã rơi ướt đầm gối. Những giọt nước mắt nóng hổi nghe thơm nồng mùi thương nhớ, sự cô đơn, một cảm giác lẻ loi nhất của Nàng. Tiếng động ở cánh cửa làm Nàng chú ý, nhưng Nàng nằm im. Một bàn tay nhẹ đặt lên vai Nàng. Bàn tay của Tường Vi, đưa em kế của Nàng ngại ngùng hỏi :

— Chị sao vậy ?

Nàng lắc đầu. Nhưng cái lắc đầu của Nàng đã làm đứa em biết rõ rằng Nàng đang khóc.

— Chị khóc ?

Nàng bồng vùi người dậy ôm chiếc gối dài vào lòng, cười, những giọt nước mắt ướt cả má, đỏ cả mắt. Nhưng Nàng cười được. Tường Vi lắng nghe bản nhạc ở đoạn điệp khúc. Tường Vi cũng cười theo :

— À, biết rồi *«Mưa rơi rơi bóng anh như làn khói»*.

Và Tường Vi tới tắt máy. Căn phòng chìm đắm trong một cơn mê thiếp. Nàng hờ hững mở mắt. Bình hoa Forget me not trên bàn, những cánh hoa tím màu thương nhớ ấy của anh cho hôm nào. Đó là ngày em biết thương anh, em biết thương màu lá bên hồ.

Mưa nhỏ bên ngoài. Mưa hiu hắt quá cùng những giọt sương đọng bên cửa kính. Sáu giờ chiều Đà Lạt với những chuyến xe không có Anh. Trời ơi những người lạ mặt bước xuống với hành trang, với áo len với áo manteau với tóc mưa và bụi đường cùng hơi lạnh thấm tràn tim em. Chuyến xe cuối cùng về bến như một lưỡi dao đâm thọc vào tim em. Chuyến xe đầy người nhưng em cứ ngỡ là một chuyến xe trống với những chiếc ghế mềm mòng tan nát và tội tình. Nàng vừa quay về nhà vừa hát một mình. Người ta đã bắt đầu đi dạo, những gương mặt ấy, lạ hoắc từ một thành phố nào tới, có thể là thành phố của anh. Nàng cảm thấy mình bé nhỏ, thu mình như một chiếc lá trong góc tối. Mưa lạnh phủ vào mặt, tưới lên tóc. Bụi mưa hay là nước mắt Nàng khóc không hay. Bài *Lệ Đà Xanh «Và đó lệ không không rơi ngoài hồn, hồn cô đơn nghẹn ngào không nói»* Nàng không nói được gì ngoài những bước chân như xa thẳm trên đường về nhà. Gian Tigôn quen thuộc của một ngôi nhà sâu bên trong. Cái dốc dẫn cao lên với những cây thông xanh vỏ sần sùi trơ mốc. Gió hắt từ bên hồ, sương và mưa từ mặt hồ, mặt hồ bạc trắng. Nàng mặc áo len, chiếc áo dài xanh đồng phục của trường cũng Anh may cho, đi dưới mưa nhỏ. Tay chân thừa thãi, lạnh buốt. Những cặp tình nhân khoác manteau đi dạo bên hồ làm Nàng khóc được. Nàng đếm những chiếc lá rơi trên đường, đếm bước chân mình không mỏi, đếm những cánh chim bay vút qua dãy đồi cỏ chết hoang dã bên kia đồi hồ. Nàng hy vọng ngày mai anh lên. Nhưng khi Nàng về đứng trước cánh cổng chân dẫm lên những cùm Đại Đóa đỏ chói Nàng mới biết trái tim nàng vỡ ra, hy vọng nàng vỡ ra, tan nát. Hết một ngày. Trời thêm lạnh và hoa nở thêm. Anh có biết ?

Nàng thu mình trong ghế như một con mèo ốm. Nói như một thi sĩ Nàng đang có một đôi mắt cá ươn. Nhưng con cá ươn không se mình được. Nó sắp chết. Lúc này Bố về trước cơn mưa có quà và những tấm thiệp cho mấy đứa em. Rồi Bố đi. Mưa tới. Mẹ bây giờ ở đâu, xa mãi một thành phố nào. Nàng không biết. Mấy đứa em của nàng cũng không biết. Căn phòng vắng lặng kinh khiếp. Ông bà Nội đang chơi tổ tôm trong nhà, chú thiếm Cường đi Phố. Mấy đứa em mỗi đứa một góc nhà. Tường Vi đi loanh quanh nói như an ủi Nàng :

— Hôm nay mới hăm ba thôi, chị Vân. Còn ngày mai.

— Anh ấy sẽ không lên. Anh xa xôi như một bài hát. Như một làn khói. Tường Anh đùa :

— Người ta không lên chị đi chơi với em. Vui chán.

Nàng cũng phải gượng đùa :

— Em đi chơi với bồ chị đi sao được.

— Vui ké với cái vui của em.

— Tàn nhẫn.

Nàng biết. Ngày mai. Tường Vi và Tường Anh đi chơi với bồ của hai đứa. Tường Lan, Tường Mai tới nhà bạn dự lễ nửa đêm. Quân con trai, khỏi nói. Nàng chỉ còn lại một mình trong căn nhà vắng lặng này ngồi nghe chuông đồng hồ và hơi lạnh cào xước trái tim mình. Bên ngoài hoa Đại Đóa sẽ rụng hết, sáng ra hoa đỏ mặt đường. Nàng cảm thấy chơi với như buổi trưa đi học về đứng trên con dốc cao ngo xuống những ngôi nhà thấp phía dưới thung lũng nhiều hoa đại.

Tường Anh trêu :

— Em tình nguyện canh cổng, có người nhấn chuông là em chạy ra liền. Từ đây tới giới nghiêm thế nào cũng có tiếng chuông gọi cổng, chị Vân yên chí.

— Xe lên hết rồi. Chuyến cuối cùng.

— Nhưng biết đâu còn một chuyến đặc biệt.

— Đùa.

Tường Vi gây ngạc nhiên :

— À, cũng biết đâu có một chuyến «ba» dọc đường, sửa xong chạy lên tới đây trời đã tối.

Tường Anh giọng chua hơn chanh :

— Cầu mong anh chàng của chị ngủ giữa đèo một đêm cho bỏ ghét.

Mấy đứa em Nàng cười khúc khích. Nàng không giận lũ em được. Chúng nó cần đùa, cần có tiếng cười để quên một đêm Giáng Sinh, và những mùa Giáng Sinh hiu hắt trong căn nhà không có Bố Mẹ nhiều năm rồi. Những Giáng Sinh trước Nàng đi chơi với bạn, đi chơi với mấy đứa em. Năm nay khác hết. Hai đứa em lớn của Nàng đã có bạn. Nàng có Anh. Nhưng đêm tối hăm ba này thiếu một que lửa ấm. Căn nhà rộng, hơi lạnh đây. Bên ngoài mưa nhỏ và gió nổi lồng lộng. Có một trường hợp nào như Tường Vi vừa nói không.

Có tiếng chuông gọi cổng làm Nàng giật mình. Trong một thoáng Nàng đỡ người ra trong ghế. Mấy đứa em Nàng hướng mắt ngó nhau. Không phản ứng. Tường Anh bỗng đứng bật dậy :

— Em mở cổng cho.

Tường Anh chạy ra, một lúc bước vào :

— Tin buồn. Không có ai hết. Chỉ có cái anh chàng Quân đi đâu về làm mọi người đứng tim.

Nàng ngó xuống chân. Những viên gạch như cũng muốn khóc. Mấy đứa em Nàng đỡ bài ra xem bói. Nàng nghe Tường Anh xem quẻ cho Nàng, mấy đứa bàn với nhau rồi cười.

Quân bước lên ngơ ngác ngó quanh rồi tới xem bói bài. Nàng hỏi :

— Bên ngoài mưa lớn không Quân ?

— Không lớn lắm.

— Có ướt áo ?

Quân vò đầu :

— Không, chỉ ướt tóc. Người ta đã bắt đầu đi chơi nhiều. Đường đông nghẹt.

— Quân đi đâu về ?

— Đi tới nhà đứa bạn. Tối mai em có chương trình rồi. Cắm trại trên đồi. Ca hát suốt đêm.

Quân hỏi lớn :

— Chị Vân sao buồn vậy ?

Tường Anh cầm con bài tây, đưa lên cao nói :

— Chị Vân uống phải thuốc có nhiều chất T quá. Chị Vân ơi, vui lên đi, xem con bài này đây. Đêm mai chị cứ đi một mình bảo đảm có ít nhất là hai anh chàng trẻ trung theo chị. Nên giả thuốc gấp đi.

Nàng ngồi im mặc cho lũ em trêu. Rồi tự nó cũng bỏ vào trong hết. Cuối cùng chỉ còn lại mình Nàng dưới ngọn đèn vàng dán mắt vào tấm màn hoa chần cửa kính. Tiếng hát vẳng ra từ trong, nghe nhỏ như gió thoảng. Nàng muốn gục xuống bàn mà khóc. Những chậu lan rừng của ông Nội cũng trở bông trắng thom hương ngát núi. Nàng cảm thấy lạnh như có những viên đá lăn trên da nhưng Nàng muốn ở đây suốt đêm. Mới tối mà Nàng có cảm tưởng như trời đã khuya lắm. Nàng ngồi mơ tiếng chuông gọi cổng chẳng ? Tờ lịch trên tường với con số 23 đập vào mắt Nàng như một con sóng va vào lòng. Chưa ai buồn gờ tờ lịch ấy dù ngày đã hết.

Nàng thấy cần đọc lại những bức thư của Anh. Và Nàng vào phòng mang hộp thư đựng những cái thư gửi từ ngày tháng nào của Anh ra xem một cách chậm rãi nhưng tràn đầy xúc động. Những cái thư không theo thứ tự nhưng Nàng nhớ đã nhận nó vào lúc nào. Và bức thư mới nhất, Anh còn nhắc lại lời hẹn một cách chần chẫn. Nàng xếp thư lại. Ôm chiếc hộp ngả đầu sau thành ghế. Nàng cố ngăn những giọt nước mắt sắp ứa ra.

Tường Vi đẩy nhẹ cửa, bước ra. Hai chị em ngồi nhìn nhau một lúc Nàng hỏi :

— Mấy giờ rồi Tường Vi ?

— Hơn tám giờ thôi.

— Chị tưởng đã khuya lắm rồi.

Tám giờ ở Đà Lạt, chỉ có những cặp tình nhân và những gã con trai lang thang mới ở ngoài đường. Còn những người khác đã ngủ hay quây quần bên một bếp lửa trong nhà. Chỉ có những quán cà phê mới mở cửa khuya hoặc những hàng bán thức ăn nóng trên các góc đường tối. Còn tất cả hoặc những ngôi nhà đều đóng kín cửa. Ngôi nhà của nàng ở biệt lập, có rào tường chung quanh, sơn màu trắng, nằm trên đồi hồ Xuân Hương. Con dốc dẫn từ bờ hồ lên, đứng từ đó nhìn ngôi nhà như ở một nơi cheo leo chứ không phải ở trên đồi. Con đường Võ Tánh dẫn xuống, nhiều cây xanh hoa dại và những ngôi nhà đẹp khác. Nhưng ngôi nhà của Nàng phải nói là ngôi nhà đẹp nhất trên con đường này. Buổi chiều mưa nhỏ, một chút nắng thôi cái bóng trắng của nó sẽ in dài trên thung lũng phía sau với những vườn rau xanh mướt. Bên kia là những dãy đồi cỏ vàng hiu hắt mông mênh trong tầm mắt và đường chân trời. Ngôi nhà này Anh đã tới, một vài lần trong những dịp lên chơi bất ngờ. Lần nào Anh cũng làm Nàng bối rối. Lần nào Anh cũng đứng thật lâu trước cánh cổng đóng kín có một thùng thư để thương đề ông phát thư bỏ vào đó những bức thư từ thành phố xa xôi do anh gửi lên. Tấm bảng vuông màu xanh kẻ chữ trắng ghi hàng số 2A vừa vui mắt vừa kỳ diệu rung động. Bên trên là hai đỉnh cây Đại Đóa giao nhau, rụng lá suốt mùa và trở bông cho những bầy chim tới ca ngợi trong mùa gió nồm. Dưới kia là con dốc lấp lánh mặt nước hồ. Anh phải lên bằng hơi thở đứt quãng trong lồng ngực. Và khi Anh đứng đây nhìn vào thi lối đi dẫn qua vườn sân có trồng nhiều hoa Tỉ Muội, hoa Sơn Trà, hoa Phù Dung, hoa Hồng vàng sẽ làm Anh quên mệt nhọc. Anh còn nhớ những đóa Tỉ Muội thâm tình lóng lánh sương ?

Tám giờ đêm 23 tháng mười hai Em ngồi đợi tiếng chuông gọi cổng và hình dung ra Anh tới như những lần Anh đã tới một cách bất ngờ. Mưa nhỏ vẫn còn ở bên ngoài. Mưa cùng với sương đang xuống. Gió hú bên đồi thông. Đêm lạnh mơ bập bùng một ánh lửa.

— Chị ôm cái gì trong tay ?

— Những bức thư.

— Chị không học bài sao ?

— Chị không học được. Ngày mai chủ nhật, nghỉ, ngày thứ hai đúng lễ Giáng Sinh, nghỉ.

Rồi nàng chép miệng :

— Chắc không còn ai gọi cổng nữa đâu, Tường Vi ạ.

— Không còn ai nhưng biết đâu còn một người.

Tường Vi ngó Nàng mỉm cười. Nàng thở dài :

- Bên ngoài chắc trời lạnh lắm. Không ai tới trong hơi lạnh.
- Vậy mà có một người lại thích đi trong hơi lạnh.
- Chị phải làm gì bây giờ ?

Hai chị em Nàng ngó nhau. Người này thương một chút người kia. Bốn con mắt chớp, nhưng mắt của Nàng có những giọt nước nóng hồi sắp sửa lăn xuống má. Đúng lúc ấy tiếng chuông vang lên một cách bất ngờ, thảng thốt. Mấy đứa em Nàng từ trong chạy hết ra. Tường Anh vội vã nói:

— Có ai nghe tiếng chuông gọi cổng không ?

Nàng như bất động trong ghế. Lần này Tường Vi chạy cùng với Tường Anh một lượt ra cổng. Bóng tối che lấp những đỉnh cây và màu lá xanh nhưng người gọi cổng khoác manteau thấy đứng im sừng sững qua những song sắt. Mái tóc rối bời và ướt nước không che hết sự quen thuộc trên gương mặt khuất lấp bóng tối. Tường Anh và Tường Vi kêu thốt vui mừng. Điều thuốc lập lèo trên môi người lúc cánh cổng mở vội rồi đóng lại phía sau lưng. Trong nhà Nàng ôm hộp thư chạy ra. Gió lạnh tạt vào mặt nàng với bóng người im sừng bên thềm. Nàng gọi « Anh » ngắn và gọn, nhưng nồng nàn như những giọt nước mắt chưa khô. Trời lạnh kinh khiếp ở ngoài đường.

TỪ KẾ TƯỜNG
(Giáng Sinh 1972)
Tặng chị em Nàng

TỬ SÁCH TAY NGÀ

SÁCH CỦA TUỔI MỚI LỚN, TUỔI YÊU MÌNH, YÊU NGƯỜI

GIỚI THIỆU NHỮNG CHUYỆN TÌNH NỒNG NÀN, NHỮNG RUNG ĐỘNG KỶ THỦ, NHỮNG KHÁM PHÁ LẠ LÙNG, TRONG MỘT KHỔ SÁCH BÉ BỎNG VỪA ĐỦ ẤM LÒNG TAY

ĐANG PHÁT HÀNH

mộng ngoài cửa lớp

truyện dài thơ mộng của NHÃ CA

đầu cảnh phượng đỏ

truyện tình học trò của LIÊN HẠ

chút mặt trời mùa đông

PHƯƠNG VIÊN

Tôi đến thăm Hạnh.

Từ sau những chậu hoa kiểng trên sân thượng, Hạnh nhìn thấy tôi trước. Hạnh gọi bảo tôi lên chỗ Hạnh ngồi, hóng mát. Tôi bước lên những bậc thang lầu, gõ đến bóng, nghe rõ tiếng chân mình. Mọi lần khác, Hạnh thường chạy xuống với tôi. Tiếng chân rộn ràng như nỗi vui mừng của Hạnh. Một lần, trả lời tôi, Hạnh nói thấy tôi là phải chạy đề cho bụng đói. Tôi thường đưa Hạnh đi ăn bún, những chiều chúng tôi dạo chơi ở bờ sông. Cũng có nhiều lần chúng tôi nói là đi ăn bún, nhưng chỉ đề đi chơi một vòng. Nói đôi ba câu chuyện về một người nào khác. Tôi và Hạnh, chúng tôi không có gì để nói riêng cho nhau, ngoài những chuyện vui của Hạnh, ở trường học, hay những lời Hạnh chọc phá tôi. Hoặc tôi kể cho Hạnh nghe những chuyện tôi đã đọc đâu đó trong những quyển sách. Chúng tôi chỉ là những gì không phải của riêng tôi và Hạnh.

Tôi bước qua một phòng khách rộng, về phía sân thượng. Đến ngồi trên chiếc ghế dài Hạnh ngồi.

Hạnh nói, tưởng là tôi đã lên chơi với chị Phương trên đó. Tôi nói cho Hạnh rõ là tôi cũng đã định đi, từ lúc đầu. Cho đến khi xếp một ít áo quần, sách vào valise thì tôi chợt nhớ là mình phải đợi cho đến lúc ra hãng máy bay. Đợi giờ xe ca chạy. Đợi máy bay đến. Rồi đợi đi. Tôi chợt nhớ ra những chi tiết đó, và bỗng chốc tôi thấy mình lỗ bịch. Tôi chỉ làm được một điều gì là khi nào tôi không cảm thấy mình đang làm cái công

việc đó. Chẳng hạn, gọi một tách café, rồi nếu không may trong lúc nhìn thấy những giọt màu nâu đen đỏ mà chợt nhớ ra là mình ngồi đợi café thì tôi không chịu được. Tôi sẽ bỏ đi, hoặc sẽ uống thật vội vã như muốn che dấu một điều vô duyên nào đó. Nhiều bận, giữa lúc đến trường, tôi cứ nấn ná làm sao để cho trễ giờ học, cũng chỉ vì cùng một cái cớ như vậy. Thành thử, tôi ít khi viết trọn một bức thư cho ai. Kể cả cho Phương.

Phương là chị của Hạnh. Tôi thì đứng phắt phờ giữa hai người.

Phương viết bảo tôi nghỉ lễ Giáng Sinh trên thị trấn nơi nàng đang ở. Thế nào cũng phải lên, Phương bảo, cả một mùa hoa mimosa nàng sẽ tặng hết cho tôi. Tôi nghĩ là tôi cũng sẽ thăm Phương vài ngày. Nhân tiện tôi sẽ có thể vẽ một vài bức tranh. Nghĩ đến việc được trở lại với những ống màu, khung giấy và những cây bút lông, tôi thấy phấn khởi lại. Tôi chỉ thích vẽ màu nước, nhưng từ lâu tôi bỏ lửng.

Nghe tôi nói, Hạnh tỏ ý trách móc. Hạnh nói rằng tôi « lừng khừng » quá. Tôi cũng công nhận vậy. Tôi nói với Hạnh là không có gì đáng ngại, Hạnh thì cứ cho rằng sự thế có một nguyên nhân tâm lý nào đó, và tôi phải tìm hiểu lấy, hoặc là nhờ người khác tìm giúp cho. Tôi bỗng nghĩ đến một căn bệnh, mà biết đâu tôi đã mắc phải cái bệnh đó. Tôi nhớ lại có một lần Thủy (tên một người bạn gái) và tôi sắp đi chơi. Tôi ngồi nhìn Thủy làm mặt. Đến lúc nàng thoa son môi, tôi chợt có ý nghĩ muốn mình hóa thành thỏi son. Tôi nói điều đó cho Thủy nghe. Nàng bảo đừng. Tôi đừng. Và quay mặt đi, không nghĩ đến nữa. Sau này Thủy cũng bảo rằng tôi « lừng khừng ».

Chiều thấp xuống, lúc tôi nghe Hạnh bảo Hạnh sắp đi dự một cuộc vui nào đó, đêm nay. Tôi chúc Hạnh vui, và đứng lên. Tôi nói cho Hạnh biết là tôi có gởi ở nhà bưu điện một tấm thiệp cho Hạnh. Hạnh nói lời cảm ơn tôi và tỏ ý vui mừng. Nhưng tôi thì buồn không chịu được. Mỗi khi một người nào tôi xem là thân thiết, lại nói với tôi lời cảm ơn, hoặc là họ nói tôi « làm ơn » giúp họ việc gì đó, thì tôi buồn không chịu được. Bởi vậy tôi vẫn còn buồn lúc ra khỏi nhà Hạnh.

Tôi đi về phía bờ sông. Gió lộng và hơi lạnh. Đường phố thật đông người, náo động. Ai cũng có vẻ đã chuẩn bị và rất sẵn sàng. Cho những cuộc vui hên hò từ mấy tháng trước. Chẳng ai biết rằng nguồn vui và hạnh phúc có từ một máng cỏ.

Tôi thấy mình lỏng lỏng trong đám xe cộ và tiếng động. Tôi nghĩ đến một quán nước quen thuộc. Tôi đi đến đó. Nhưng tôi phải khó nhọc mới tìm được chỗ ngồi. Tôi đã phải xin phép một người khác để ngồi chung bàn. Tôi vẫn nghĩ rằng một quán café tuyệt vời nhất là nơi mà mình có thể ngồi gác chân lên một cái gì đó. Ngã lưng ra cách tự nhiên. Và rồi thỉnh thoảng, những khi đông người quá, mình có thể tự bước ra lối sau tìm nước trà lấy mà uống. Tôi chọn mãi mới được một nơi như nơi này.

Tôi rất quen thuộc ở đây. Chỉ vì tôi có thể gác chân và uống trà như vậy.

Nhưng hôm nay thì khác, khách ngồi đông trong quán. Ai cũng có vẻ mới mẻ và trang trọng quá. Họ đều có vẻ như đang chờ đón.

Tôi gọi một ly sữa nóng. Xong, tôi bắt đầu tìm nhặt mấy cái nắp «ken», cái thứ dùng làm nắp đầy những chai bia và chai nước ngọt. Tôi biết có nhiều đứa nhỏ thường vào những quán nước như thế này để tìm nhặt những cái nắp đó. Bọn chúng dùng để chơi tán những cái nắp như vậy qua một lần phẩn trắng, hoặc một cái ô vuông. Ngày xưa tôi cũng chơi trò đó nhưng khác là chúng tôi dùng những đồng xu.

Một lát, có hai nhỏ bước vào. Ban đầu chúng đứng lại ở ngoài cửa đưa mắt tìm, vẻ len lén. Sau đó chúng mới bước hẳn vào tìm kiếm trên những mặt bàn, ở dưới nền gạch. Không lâu, người chủ quán sẽ xuất hiện để đuổi chúng đi. Có thể ông ta sẽ dùng một cành cây hay cái chổi lông để hăm dọa chúng. Tôi nôn nóng muốn chúng tìm thật lẹ trước lúc người chủ trông thấy.

Tôi vẫy tay gọi hai nhỏ, rồi lấy trong túi ra số nắp ken tôi nhặt được đưa cho chúng. Tôi nói cho hai chú. Nhưng chúng lắc đầu, một đứa nói không phải nắp ken mà là bao thuốc lá.

— Mới hôm qua anh thấy hai em tìm nắp ken mà.

— Đồi mùa rồi...

Nhưng người chủ quán đã đi ra. Bọn nhỏ nháy mắt với tôi rồi định chạy. Tôi chụp lấy cánh tay của một đứa. Tôi nói đợi một chút. Rồi tôi khởi sự đổ những điều thuốc ra trên bàn xong đưa chiếc bao thuốc cho chú. Tôi hỏi :

— Có phải vì Giáng Sinh không ?

Đứa nhỏ vượt khỏi tay tôi và hét lên : không phải đâu, mùa mà... chúng chạy biến đi.

Nhưng đâu đó, trên khắp các vỉa hè hay những lề đường mát nắng, lũ trẻ đều đã bắt đầu một trò chơi khác. Không ai nói với ai, và cũng không thấy ghi ở đâu sự thay đổi đó, nhưng bọn chúng đều cùng loạt bỏ hết nắp ken rồi đi tìm gói thuốc lá. Sáng mai đây tôi có thể bắt gặp chúng tụm đám với nhau bên những chõng bao thuốc, đủ loại, đủ màu. Những bao thuốc được xếp lại theo cách mà chỉ có chúng và tôi biết. Dẫu ở thành phố này hay bất cứ một thành phố nào khác bon trẻ đều cũng thay đổi những trò chơi đúng mùa, đúng tiết. Làm như thế có một quyền lịch ghi những trò chơi theo ngày tháng.

Bỗng, tôi thấy rầu rầu, một phần vì chiếc máy hát đang chạy một đĩa nhạc buồn bã, giọng người hát tiếc nuối. Một phần khác thì tôi không rõ. Nhưng tôi vẫn nghe tiếng mình hát khe khẽ một bài hát không biết tôi học được ở đâu : « Con đa đa nó hót trên non. Mày đừng hót nữa đa đa, sầu riêng cũng đủ héo hon ta rồi. » Đoạn, tôi không làm sao ngăn được tiếng thở dài. Tôi vốn ghét thậm tệ cái điều đó. Nhưng tôi không ngăn được, nên

tiếng thở vẫn cứ vượt dài ra. Tôi ngượng muốn chết đi được. Nhưng bất ngờ, tôi lại nghe cùng một tiếng thở như vậy, khác một điều là không phải của tôi. Tôi nhìn lên. Người con gái, mà tôi ngồi cùng bàn, cũng đưa mắt nhìn. Tôi và nàng đều ngớ ngàng cả. Rồi, chúng tôi cười xòa. Và chúng tôi đều không cố ý nén cười, nên một lúc tiếng cười của nàng nghe hồn nhiên, rạn vỡ.

Thật tuyệt vời. Hai cái âm thanh sâu thẳm nhất lại tạo nên được tiếng cười reo vui. Hai nỗi tuyệt vọng hòa vào nhau làm nảy sinh ra niềm hoan, hy vọng.Ồ !Ồ ! Cuộc sống, đó là một phép màu. Cái phép màu của chính những kẻ đang sống, ở đây, không phải ở bên trên, hay ở bên kia. Tất cả những tuyệt vọng, thống khổ, những nỗi buồn đều là lương gạt. Nếu có thật, thì tuyệt vọng cũng dễ thương, thống khổ cũng dễ thương, và nỗi buồn cũng thơ mộng. Chỉ cần lật qua thì màu đen trở thành màu xanh bát ngát. Chỉ cần một nháy mắt thì địa ngục thành thiên đường. Chỉ cần thở dài ra thì nỗi buồn biến thành điệu cười reo vui.

— Cô có nghĩ rằng lỗi là do mình cứ làm khó chính mình ?

—Ồ !Ồ ! Nhưng cũng có một chút định mệnh nữa chứ.

— Đừng có nói chuyện đó, nó khiến mình bối rối.

— Một lát nữa mình có thể đến ngôi giáo đường chính. Tôi muốn nghe lại tiếng đàn của...

— Không, không có tiếng đàn của ai cả, cô chỉ nghe tiếng đàn của chính cô đấy thôi.

— Có chẳng hai kẻ nghe được tiếng đàn của nhau ?

— Tôi... hình như tôi đang nghe. Và...

— Anh định về sao ?

Làm sao tôi nói được, chẳng lẽ tôi bảo rằng vì tôi đã nghe vắng một chút định mệnh trong đôi mắt cô. Bởi vậy, tôi nói tránh đi rằng lúc đi chơi tôi quên khóa cửa, và tôi phải về. Sự thật thì tôi muốn trở về vì đột nhiên tôi muốn như vậy thôi. Hoặc có lẽ vì tôi thấy đói bụng, nhưng không hẳn vậy.

Và tôi khởi sự chạy.

Tôi phải cố ý chạy trên lề đường, dưới những mái hiên nhà hoặc chạy nép vào hàng rào những ngôi biệt thự. Tôi không muốn cho người khác thấy tôi đang chạy. Mặc dầu nếu họ có thấy thì cũng không sao. Nhưng quả thật tôi đang chạy như một kẻ côn đồ, tôi nghĩ, trong khi mà mọi người đều bước đi trang trọng với niềm tin mộ trong lòng. Cả những đứa bé cũng rất tươm tất đi bên cạnh mẹ chúng đến nhà thờ. Nhưng tôi vẫn cứ chạy như thế. Một là người. Hình như tôi nôn nóng muốn về nhà, tôi nghĩ vậy, nhưng không tìm thấy lý do.

Có một người chạy phía sau tôi, càng lúc càng gần lại bên tôi. Mới đầu tôi nghĩ đó là một người lính hay cảnh sát. Nhưng chỉ là một người đàn ông lớn tuổi. Về sang trọng, đứng đắn. Ông cũng có vẻ vội vàng. Ông đuổi kịp tôi.

— Có phải cậu cũng đến ngôi giáo đường chính không ?

Cậu đợi tôi với. Minh thông thả mà chạy, còn những hai mươi phút nữa mới là lễ nửa đêm.

— Thưa ông không, tôi không đến đó. Tôi về nhà.

—Ồ !Ồ !

Ông ta muốn dấu về thất vọng, nhưng tôi biết, Và ông vẫn cứ chạy bên cạnh tôi. Ông đã ướt mồ hôi. Trông ông ta cũng dễ mến, lại có vẻ khôi hài. Thật khó mà kiếm được taxi, ông ta nói, mà có thì cũng chạy chậm hơn là đi bộ. Kẹt xe, ở đâu cũng kẹt xe hết. Thật đáng tiếc, tôi nói. Rồi tôi khởi sự nói chuyện với ông ta chút đỉnh :

— Ông có biết cái trò chơi với những bao thuốc lá ?

— Hả ?

— Những bao thuốc xếp lại thành hình tam giác, có nhiều loại một trăm, hai trăm, năm trăm, tùy theo gói thuốc hiệu gì. Chẳng hạn Bastos thì...

— Không, nhưng mà cậu hỏi điều đó có ý nghĩa gì chứ ?

— Mới vừa đổi mùa sáng hôm nay.

— Chúa ôi ! Cậu có điên không đó ? Mùa Giáng Sinh bắt đầu từ ngày...

Tôi hét lên : tôi về nhà đây, chúc ông vui đêm nay.

— Chúa sẽ sửa cái đầu của cậu.

Trong khi vẫn cứ chạy, tôi nghĩ đến một căn bệnh. Như Hạnh nói, có lẽ tôi mắc một thứ bệnh tâm lý. Tôi cần có một nhà phân tâm học. Như người đàn ông lúc nãy nói thì tôi bị bệnh thần kinh. Tôi cần nằm trong dưỡng trí viện một thời gian, hoặc là nhờ đến bàn tay của Chúa. Còn như thằng bạn của tôi, nó nghĩ đến phương diện khác, phương diện sinh lý : Bao giờ thì mày mới chịu lớn lên hả ?

Có thật tôi bị bệnh ? Mà bệnh gì trong tất cả những căn bệnh mà nhiều người nói với tôi ? Hay là, tôi mắc nhiều thứ bệnh cùng một lúc ? Tôi hơi hoảng một chút. Nhưng tôi trấn tĩnh lại được ngay. Tôi nghĩ đến một giải pháp tuyệt vời nhất. Minh sẽ tan biến đi. Như vậy thì mọi thứ bệnh đều tiêu tan cả. Khi một người nào đã tan biến đi thì không còn một thứ bệnh nào mắc mứu vào được nữa.

Rất may cho tôi là nhờ nghĩ như vậy nên lúc về tới nhà tâm trí tôi bình thản lắm. Mọi người đều đi vắng cả. Họ đi lễ hoặc đi dự những cuộc vui. Ở phòng em bé Ngọc có ánh đèn. Tôi gặp em ở đó. Em đang ngồi trên nền gạch với một đồng giấy và hộp màu. Em đang vẽ. Tôi nói anh tưởng là em đi với mẹ đến nhà thờ.

— Em xin phép mẹ về trước. Cảnh ở nhà thờ đẹp quá, em phải về để vẽ liền. Em sợ khi lễ xong thì chẳng vẽ được nữa.

Quả thật em đang vẽ cảnh ở nhà thờ, chỗ người ta đang hành lễ. Nhưng trong hình tôi chỉ thấy có một người và mấy con cừu, có chim và một con voi. Rất nhiều cây thông. Tôi nói : Những cây nến đều nằm nghiêng cả ! Em bé Ngọc nói : Nhưng chúng vẫn cháy được mà, anh ! Em để cho chúng cháy.

Tôi phải khen em một chút, bởi em dùng màu rất khéo. Mọi vật đều có hơi nghiêng lệch đi, nhưng chúng hòa hợp với nhau. Cảnh em vẽ thật rực rỡ và tươi, có cả ánh sáng nữa. Tôi khen: Bé Ngọc, em vẽ đẹp quá. Em cười nói đẹp vừa thôi.

— Có điều em vẽ cái đầu người quá cỡ so với cái mình và chân tay.

— Em nhớ anh có nói hễ thân hình to thì cái đầu phải nhỏ và ngược lại cái đầu to thì...

— Anh nói theo một nghĩa khác.

— Không khác gì cả. Em thấy không khác gì cả, như nhau mà. Tôi cười với em. Nhưng đứa nhỏ, đứa nào cũng vậy, chúng chỉ làm một điều gì là khi chúng thật lòng. Bọn chúng không biết sợ mịch lòng ai.

— Bé Ngọc, anh có cái này cho em. Tôi lấy những nắp ken đặt vào tay trái em. Bàn tay kia của em vẫn cứ vẽ. Em nói, trong lúc em không nhìn thấy tôi, một món quà cho em phải không?

— Ồ không, chỉ là những cái nắp ken.

Em ngược cái đầu em lên rồi nói như reo: Anh để đó cho em, em vẽ chúng vào đây.

— Này, em bé Ngọc, em có biết trò chơi những bao thuốc lá xếp lại, trò đó gọi là gì không?

— Em biết. Mới vừa sáng nay tụi nó chơi ở trường em. Để rồi em hỏi cho anh.

Tôi nói: Ừ, em nhớ hỏi nhé. Đoạn tôi và em Bé trở lại nơi bàn học của em. Em đặt bức tranh lên cái hộp đựng đủ thứ của em. Em vừa xếp lại những tập vở và nói: Để em hát anh nghe một bài mới nhé. Ừ, mình lại chỗ chiếc dương cầm đi.

— Nhưng anh không đệm được đâu, một bài hát khác mà.

— Chắc là của em đặt.

— Không phải, của Ali đó anh.

— Ali, ai vậy?

Nhưng em lắc đầu. Em có dáng buồn buồn, rồi em hát. Tôi nghe, tôi tránh nhìn vào đôi mắt em.

Trên mặt biển nơi xa kia, mặt trời đã mọc lên rồi

Ali! hãy dậy đi ra mà xem sớm mai

Ali, ta hỏi em

Ai đánh thức những đóa hoa nở rộ

Ai xôn xao cho những con chim trời giọng ca

Ai làm lụi tàn những cánh lá

Và ai sưởi ấm lòng ngực em sáng nay

Dưới mặt đất thiêu đốt này

Hơi thở em nồng nàn? môi em hé mở?

Nói đi Ali!

Ngoài xa kia, có tiếng chuông đệm vào tiếng hát em.

sau ba mùa tăm tối

DU TỬ LÊ

sầu như đá muôn năm còn ở đó
tình như hoa đầu cúi xuống ghen ngào
ta như cỏ và hồn như sương lạnh
em hiểu gì khi giọt lệ không rơi
em hiểu gì một cánh nhạn lẻ loi
quay trở lại một mình miền giá rét

lòng đã hẹp nói chi trời bát ngát
óc như vung không thề úp mặt trời
ta ngu xuẩn như một con đê đá
nhưng lòng mềm như tóc mẹ xưa bay
nhưng hồn buồn như cơn bệnh trên tay
mẹ đã khóc như vũ về ta ngủ

rồi, khôn lớn tình ta như thác lũ
như cơn giông sập xuống một ruộng đời
như mưa bay tầm tã một mặt người
roi quất ngược trên tình ta rớm máu

ta như cỏ nên nhân phần héo úa
người như sương nên tình lạnh hồn buồn
(tình đã được đem lên bàn mờ xẻ)
thì hiểu gì em tảng đá cô đơn
hiều gì em một cọng lá sâu ăn
hiều sao được cuộc đời anh khinh bạc

ta như đá phẳng trơn lì ngạo mạn
và gót giày em cứ bước chân lên
và tay dao miệng rắn với nọc hèn
thêm ai nữa cứ búa rìu đục đẽo
hồn có vỡ cũng là trăm mảnh đá
nát tan kia nào giúp được chi người
ta nguyên vẹn một cõi trời khinh miệt
vẫn riêng mình một khối lệ thương thân
ta từng khóc dưới chân tình thâm thiết
ta quý hôn từng ngón nhỏ chân em
ta từng chết trong môi cười quý thánh
ta từng điên trong một cánh tay ôm
nhưng cọng cỏ chỉ vươn cùng nắng chói
nên tối tăm em chớ bước lại gần

em muốn hỏi một lần cho vỡ nghĩa?
bởi vì đâu ta bỏ núi về rừng
bởi vì đâu ta nhọc nhằn khôn cùng
ta đã giết đời ta không hối tiếc

sự sống chỉ thành hình sau nỗi chết
tình trăm năm chỉ khởi tự oan cừu
chỉ thương đau tìm mới biết ngọt ngào
hạnh phúc chỉ sáng lên từ vực thăm

sầu như đá, ta suốt đời thế đó
tình như hoa em một kiếp nghiêng đầu
khi lệ chảy cũng không còn ý nghĩa
lương tâm nào còn níu được chân đi

hoa đã nở bên kia bờ tăm tối
bỗng đêm nay ta ngó lại đời mình

DU TỬ LÊ

PHƯỢNG VIÊN

CÒN ĐÊM GIÁNG SINH NÀO

VÕ TÂN KHANH

Buổi tối, con đường âm u ngập đầy sương trắng dã. Những cành cây lớn nhỏ, cách khoảng, phủ thấp xuống trông chập chờn như những ánh ma trời. Hơi lạnh thấm vào người, len lỏi giữa lớp áo dày và thịt da gòn gợn. Tôi rùng mình, vòng hai tay qua vai, nhìn qua cái dáng nhỏ nhắn bé bỏng của Nguyệt bên cạnh.

— Em lạnh không ?

Không đáp, Nguyệt đi sát vào tôi hơn. Tiếng cồng từ xa vẫn bập bùng vắng lại, và trên phía đồi cao, một vài ánh lửa trong buồng hắt ra leo lét. Tôi đoán giờ này chắc cũng đã khuya. Bầu trời đục không một giọt sáng và tinh tú chắc cũng đã rủ nhau đi ngủ hết theo cái lạnh của núi rừng. Trong các bụi rậm hai bên, tiếng côn trùng hòa lẫn với tiếng ếch ương vọng ra, khi lê thê, khi ngắt quãng. Tôi nghĩ đến buổi tập dượt ngày mai của Nguyệt tại nhà thờ và khẽ nhắc nàng :

— Em cần về chưa ?

— Dạ chưa. Hãy còn sớm.

— Em đi chơi khuya thế này, về nhà chị Chúc có la không ?

— Đâu có biết mà lạ.

— Sao không biết.

— Chị tưởng em còn ở trên nhà thờ.

— Hừ nhé !

Nguyệt «ừ» nhỏ trong miệng, kéo lên bàn chân sát mặt đường. Trời như lạnh hơn khi chúng tôi quẹo qua khúc đường dốc thấp dẫn xuống phố. Những căn nhà thưa thớt bên đường đóng cửa im ỉm. Nguyệt bảo tôi, giọng nhẹ và thành khẩn :

— Thế nào mai anh cũng đến nghe. Em đã nói với Di Trưởng rồi.

— Nói sao ?

— Bộ anh quên rồi hả. Em nói là anh mến Chúa, cần sự dẫn dắt. Tôi mỉm cười. Nguyệt là một con chiên ngoan đạo, và muốn tôi cũng phải như nàng. Nguyệt vẫn thường trách tôi sống vô tình quá, cứ lòng bông và không nghĩ ngợi gì hết, riết rồi thành ra hư hỏng và mất cả niềm tin. Nàng cũng còn đem câu chuyện tình yêu ra dọa tôi, viện cớ là một trong hai sẽ mất nhau, nếu tình trạng của tôi cứ kéo dài như thế này mãi. Còn nhớ mới tuần trước, khi đến đón nàng sau buổi tập, Nguyệt đã nắm tay tôi kéo ra phía vườn sau, nơi có hang đá giả và tượng Đức Mẹ, bảo tôi cần phải thấy Người. Khi đến nơi, Nguyệt bỏ tôi đứng chờ vợ ở đó, đi lẩn qua phía bên kia vườn. Tôi nhìn tượng Đức Mẹ, nhìn lại hang đá và lạ một điều là tôi cũng chỉ thấy có một mình Nguyệt. Tôi đi vòng ra phía sau, thấy Nguyệt đang đứng chấp tay nhìn lên trời vẽ mặt thành khăn và miệng đang lầm rầm cầu nguyện. Một lúc, Nguyệt chạy đến, nắm lấy tay tôi và giọng có vẻ bằng lòng :

— Anh thấy thế nào ?

— Đẹp.

— Không Em hỏi anh thấy Đức Mẹ ra sao ?

— Thì đẹp. Anh chưa thấy gương mặt đàn bà nào đẹp như thế.

— Chúa ơi !

Nguyệt kêu lên lạc giọng, mặt tái hắc đi, ngồi thụp xuống, úp mặt lên đầu gối, khóc lớn. Tôi ngẩn người, đứng nhìn. Thật tình, tôi chỉ nói lên ý nghĩ của mình, và vẫn chưa tin được những mãnh lực huyền bí nào đã dẫn dắt con người về với đáng thiêng liêng như vậy. Tôi khẽ đặt tay lên vai Nguyệt, giọng nhỏ lại :

— Anh xin lỗi.

Nhưng Nguyệt đã vùng hất tay tôi ra, chạy biến vào. Tôi thọc tay vào túi quần, thần thờ bước ra sân trước. Chắc Nguyệt đang xưng tội và cầu nguyện trước Đức Mẹ trong nhà thờ. Chiều hôm đó, tôi về một mình. Hình như khuya lắm Nguyệt mới về đến nhà, vì hai ba lần, tôi có đi ngang nhà nàng, nhưng nhìn lên cửa sổ phòng Nguyệt vẫn thấy tối đen. Nguyệt giận tôi có đến năm ngày liền, và trong suốt thời gian đó, tôi cũng khổ sở không ít. Tôi cần một mình Nguyệt, nhưng nàng không cần tôi bằng sự có mặt thường xuyên của Chúa. Tôi muốn kéo nàng về với mình, nhưng không biết làm cách nào, bởi tôi quá vụng về. Nhiều lần, Nguyệt cũng bảo tôi là có ý định đi tu,

hiến dâng cả đời mình cho Chúa, nhưng đã lỡ gặp tôi. Nàng cũng nói đó là một thử thách cho tình yêu của nàng, đáng lý ra phải dành cho đáng thiêng liêng. Những lúc Nguyệt vui, tôi vẫn thường khơi lại chuyện đó và Nguyệt bảo :

- Thì tại anh hết đó. Không có anh, dám em đã vào tu viện lâu rồi.
- Như vậy anh lại mang thêm một tội nữa.
- Chớ sao !
- Bây giờ nếu bảo em lựa chọn, em sẽ chọn ai ?
- Anh có yêu em không đã ?
- Dĩ nhiên là có.

Nguyệt nhìn chéo lên tôi, giọng hơi chắc :

- Vậy nếu em đi, anh sẽ yêu ai ?

— Em đã đi đâu mà hỏi. Vả lại lúc đó thiếu gì người. Tôi vẫn giữ giọng đùa. Nguyệt rung nhẹ cánh tay tôi, quả quyết :

— Đề mai, có Di Trưởng và trước mặt Đức Mẹ, anh phải hứa là anh chỉ thương có một mình em thôi.

- O, Chúa đã dạy là phải có tình thương rộng lớn mà.

Nguyệt xô mạnh tôi ra :

- Anh vẫn cái giọng đó nữa. Liệu hồn nghe.

Tôi cười và giữ lấy vai Nguyệt diu nàng đi trở lại lên đồi. Nguyệt thu người, vòng tay qua hai bên vai, dáng nhỏ nhắn trong tôi. Sương xuống mù và kín mờ trước mặt. Con đường dẫn vào nhà Nguyệt tối đen. Thị trấn giờ phút này buồn như một thung lũng hoang dã. Những ngọn đồi thấp chung quanh cũng lẫn vào trong màn sương đục, không nhận thấy rõ như thường ngày. Sống ở đây, nếu không có Nguyệt và tình yêu của nàng, chắc tôi cũng tưởng mình đã là thú rừng hay cây cỏ. Tôi bảo Nguyệt :

- Thôi em về.
- Mai anh đến thật không ?
- Đến chớ.
- Em chờ đó.

Tôi gạt nhẹ, đưa tay đỡ Nguyệt bước xuống bậc dốc thấp để về nhà và quay lại con đường lúc nãy. Tiếng giầy bây giờ mới nghe vang vọng rõ, hắt hiu.

Tôi sẽ không bao giờ nhắc đến Nguyệt với cái tình yêu chơn chất và thuần hậu của nàng, nếu mỗi năm không có một lần Chúa Giáng Sinh và nếu Nguyệt còn bên tôi mãi mãi. Nguyệt đã về nơi đất Chúa, bỏ lại đời sống này cho tôi với nỗi sống thường ngày. Thật ra thì Nguyệt có hơi vội vàng, nhưng tôi nghĩ, thà như vậy để nàng còn có mãi, bên tôi. Hình ảnh sau cùng đậm nét của Nguyệt là gương mặt sáng cao, thánh thiện dưới ánh nến, trong cái giây phút thiêng liêng trước bàn thờ, thanh âm cao vút của bài Thánh ca nhịp gõ chát nơi thanh gỗ của cha xứ báo hiệu giờ hành lễ. Đứng sau mấy hàng ghế, nhìn lên, trong một phút, tôi tưởng mình đã hòa nhập vào trong

cái thế giới của Nguyệt, đề rồi, cùng với mọi người, tôi cũng cất giọng rất cao, đêm đông lạnh lẽo...

Chuyến bay đưa Nguyệt và toán thiếu nữ trong ban hợp ca của nhà thờ đi thăm một tu viện ở Đà Lạt, sau buổi lễ đã không mang nàng trở về lại với tôi. Nguyệt rời tôi vĩnh viễn. Buổi sáng trước khi lên đường Nguyệt có mang đến cho tôi quyển Kinh Thánh, tập bài hát và một bức tượng Đức Mẹ nhỏ bằng thạch cao, món kỷ niệm quý giá nhất của nàng, phần thưởng của Mẹ Bề Trên trong chuyến người về thăm cao nguyên. Nguyệt bảo :

- Anh cất giữ giùm cho em luôn nhé.

Tôi nhìn Nguyệt và không thể nào tin được rằng, chỉ mấy tiếng đồng hồ sau đó Nguyệt chết. Bức tượng trở thành di vật cuối cùng, tình yêu và lòng tin tưởng vô bờ của Nguyệt. Tôi nhìn nàng, gương mặt trong sáng, ấn tượng còn lại sau đêm Thánh lễ, vầng trán phẳng phiu buồn và nhất là đôi mắt to đen chớp nhẹ như một gửi trao đầy tin cậy. Tôi hỏi đùa :

- Hay anh xin đi theo phái đoàn luôn !

Nguyệt lắc đầu :

- Đầu có được. Toàn con gái không hà.

— Thì có thêm một nam nhi càng hay. Ban hợp ca phải có cả nam nữ chớ.

Nguyệt cười :

- Thôi đi. Nhìn anh người ta cũng biết ngay là nói láo rồi.

- « Mất uy tín » quá nhỉ.

- Đề em đi rồi về kể lại cho anh nghe.

Tôi nhớ tới buổi tối gặp gỡ Di Trưởng hôm trước và hỏi Nguyệt :

- Bữa đó về, Di Trưởng có nói gì anh không ?

Nguyệt cúi thấp, giọng buồn buồn :

— Di bảo anh chưa có đủ lòng tin, phải chịu khó nhiều hơn nữa mới được.

- Di có biết em yêu anh không ?

- Sao không. Em kể hết trơn mà.

- Trời đất.

- Thì trước sau Di và Cha đỡ đầu em cũng biết.

- Lúc đó hẳn hay.

Nguyệt đứng dậy :

- Thôi đi ông. Đề tới chừng đó là mình mang tội rồi.

Tôi lắc đầu, liếc nhìn mấy quyển sách Nguyệt mới đem tới. Quyển Kinh dày cộm thế kia thì nhai biết bao giờ mới hết. Lại còn những bài hát nữa ! Tôi chợt mỉm cười.

- Gì anh ?

- Gì đâu.

- Khi không anh cười ?

Tôi không đáp lời Nguyệt, đứng dậy, cầm mấy quyển sách đặt lên bục. Nguyệt nhìn theo tôi, và khi tôi ngó lại, nàng mỉm cười lắc đầu :

— Ngó bộ anh ngó ngần thiết tức cười.

— Sao lại ngó ngần ?

— Anh làm như đang bị hành hạ ghê lắm.

— Vậy không đủ ngất ngư rồi sao ?

Nguyệt gắt khề :

— Thôi đi. Em đi ở nhà cấm anh đi chơi đó nhé. Bớt đi rừng đi.

— Chớ làm gì cho hết giờ ?

Nguyệt hất mái tóc qua một bên mặt hích lên phía giá sách :

— Thi đó. Em về mà còn nguyên là anh chết.

— Thà chết sướng hơn.

Giọng Nguyệt chùng hẳn lại :

— Anh không chịu nghe lời em tí nào.

Tôi đành ậm ừ cho Nguyệt vui lòng, cảm bức tượng nhỏ trên tay, nâng nâng, rồi đặt lên bục gỗ cao của giá sách. Nguyệt xách cái sạp nhỏ lên, đóng đưa. Tôi hỏi :

— Máy giờ em đi ?

— Ba giờ. Lên nhà thờ đi luôn.

— Có cần anh đưa không ?

— Thôi để em đi. Anh nhớ nghe lời em nghe.

Tôi gật đầu, bước theo Nguyệt ra đến cửa. Nguyệt ngoái nhìn tôi một lần nữa rồi bước thong thả xuống đường.

Mới đó, vậy mà bây giờ Nguyệt đang ở đâu ? Tôi không tin nàng chết, bởi Nguyệt thánh thiện cao vời quá đỗi, tôi nhỏ nhen hèn mọn không thể nào thấy được nàng chẳng ? Dư âm bài Thánh ca và vầng trán cao sáng của Nguyệt vẫn hiển hiện trong một giây ngắn, tôi thấy rõ đôi mắt của Nguyệt. Tôi muốn nói như đang có nàng bên tôi. Tôi đã có đủ lòng tin, tin tôi, tin người, tin nơi quyền uy cao vời và tình thương yêu của Chúa.

VÕ TẤN KHANH

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

GẦN MƯƠI BẢY TUỔI

truyện dài mới nhất của MAI THẢO

In lần thứ nhất

5000 ấn bản đặc biệt

nhà xuất bản NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

SINH • THƠ VĂN MÙA ĐÔNG • THƠ

THƠ VĂN GIANG

VĂN YÊU THƯƠNG

PHẦN THOAN • PHẠM MẮT NÂU • TẦN HOA • TRẦN THỤY DU • VÀNH KHUYỀN • NGUYỄN THỊ VÔNG VANG • BẢO HOÀNG • KHÁNH NAM

**lời hẹn thánh
PHẦN THOAN**

NÀY BÁCH À, EM KỂ CHO BÁCH NGHE RẰNG BÂY GIỜ CON THỎ BẮNG len đã tròn một tuổi. Trời thì lạnh, lạnh ghê là. Lạnh hơn cả ngày mà thỏ len lần đầu nằm trong tay em. Bách cho em con thỏ bằng len rõ ràng là con thỏ thể này Bách cứ bảo không phải con thỏ. Trên đường đi lễ hai đứa cãi vang.

Dạ biết Bách nói con gì đó không ! Con cừu đó. Ấu quá ông, con thỏ thể này mà bảo là con cừu, sao Bách không bảo là con heo ưi luôn đi.

Dậu, Bách nói chưa hết mà, Bách đã tặng Dậu mà bộ Bách không biết là con gì sao, Bách muốn nói là con cừu, Bách đã bắt được nó ở hang đá của Chúa ra đời, mang nó về tặng Dậu đó. Quả Giáng sinh Bách cho Dậu có bấy nhiêu thôi. Bách đã rình ở cửa hang Chúa ra đời, hang hun hút, hần thoai. Một con cừu men ra cửa hang, Bách bắt được. Dậu ạ, đường đến thang đá gai gốc nhiều ghê là !

Ô hô ! Chuyện chiêm bao đấy Bách hử. Xí, Bách bao giờ cũng giở phịa chuyện.

Này Bách ạ, em kể Bách nghe rằng, ngày đó chuyện làm em cảm động vô cùng, vì chuyện cho em linh cảm đó là sự thật của đêm thánh xưa. Đêm, mắt em chớp liên hồi. Em cùng nổi reo vui đặt diu mãi trên đường đến nhà thờ với Bách. Vàng, Bách ạ, con cừu là con thỏ. Những bài thánh ca ngân xa mãi. Mùa Đông, em nghe diu diu lạnh. Bước chân người chen chỏi. Mười hai giờ. Hồi chuông đầu tiên ngân lớn. Em và Bách cúi đầu. Chuyện hai đứa đó Bách. Con cừu trông hang đá lạc vào lòng tay bé. Nào ai biết em sướng vui dường nào.

Này chú bé áo ca rô đỏ, em sẽ kể cho chú bé nghe rằng, bây giờ thì em đi lễ một mình với con thỏ len. Lạnh vẫn lạnh. Chiếc áo dài ấy bây giờ em mặc thêm một chiếc áo len, Bách ạ. Giáo đường vắng đi một người hay đã vắng thật nhiều người. Giàn nền trắng chao động cho em rượi buồn. Chúa vùi vùi từ thiên đường, từng vùng tâm linh kẻ ngoan đạo.

Làm sao so sánh nước Chúa ở vì như hạt cải gieo xuống đất nó nhỏ tí hơn các giống hạt trên đất, nhưng khi gieo rồi, nảy mầm nó lại to hơn mọi thứ rau cỏ trở cành lớn đến nỗi chim trời có thể nương nấu dưới lá.

Bách ạ, chúng mình là chim trời.

Thế mà, bây giờ cha vẫn ngồi đấy. Giáo đường vang vọng lời thánh, thối đạt Bách phương nào rồi. Diu diu dội trong em. Mắt tròn sùng bái Chúa từng ngôi vị.

Như xiêm y Người sẽ cuốn chúng lại, cũng như manh áo chúng sẽ đổi thay. Còn Người, Người vẫn y nguyên mà tuổi người không hề cùng.

Có bụi thời gian nào cướp được con cừu trong năm ngón tay ngắn viú chặt.

Cậu bé mũ lưỡi trai ạ, em kể cho cậu bé nghe rằng bây giờ tiếng chuông đầu tiên ngân dài từ cao vút trên chóp nhà thờ. Gió dẫn tiếng chuông vang xa từ nẻo hượng. Em cúi đầu, lạy Chúa, em nguyện cầu (cầu gì thì Bách biết cả mà vì có bao giờ lời nguyện hai đứa khác nhau).

Bách ạ, mười hai giờ. Nửa đêm thánh mùa Đông.

PHẦN THOAN

cùng những cuối năm
PHẠM MẮT NÂU

CÓ TIẾNG NÓI NÀO ĐÃ BÀNG HOÀNG VANG ÂM CÙNG NGÀY THÁNG. Ô HAY cộng tác thơm nào bỗng bay trong trí nhớ nhỏ nhoi. Nhớ : tháng mười hai đã đến, cái mùa màng sướt mướt lạnh lùng đã đến. Vậy đó, rồi thành phố đôi khi có những cơn gió lạ bất ngờ, như thể tự một mùa đông đâu đó lạc về. Nơi em sinh ra và khôn lớn, không có mùa nào đậm nét ranh rẽ. Nhưng em đủ trí tưởng nghĩ đến, về đến mùa đông ở quê nhà xưa, quê hương mà mà em đã lạc mất tự thuở năm nôi. Chiến tranh tàn khốc và vô lý mãi mãi rồi cũng chưa chấm dứt. Ôi có lẽ nào suốt cả một đời, em sẽ chẳng hề được ngắm nhìn phần quê hương gốc gác của mình. Nhưng đâu sao, nơi đây đã quá nhiều kỷ niệm : cái thành phố dễ ghét mà dễ thương này. Thành phố, đôi khi trên những con đường em đi qua, đã tình cờ nghe trái tim vỗ nhịp cảm động. Ấy là khi cây xanh thả lá vàng chao nghiêng qua tóc. Ấy là khi nghe chút sất se của ngọn gió khô khốc nào vờn qua da người, lẫn cùng hơi thở. Ấy là khi thời tiết có phảng phất hơi hương của mùa đông. Rồi thì, những chiều sẽ nghiêng bên giáo đường.

Những giáo đường sẽ rộn rã hồi chuông. Và em thấp nền, cho sinh nhật thầm. Mẹ sinh em trong tháng của Chúa. Đứa nhỏ ngơ ngẩn nhìn đời với nốt ruồi nâu đen nơi đuôi mắt. Nốt ruồi như thế nghĩa là gì. Có lẽ, nó khiến tâm hồn em không giống tâm hồn mẹ. Đời con gái của bà hẳn không như đời em bây giờ. Mẹ thực tế, mẹ đơn giản, nhưng em thì không thế.

Em thì không thế, dường như em chẳng cưỡng được sự cuốn hút giữa những tình cảm, những suy xét rối ren. Và đồng thời em lại phải chống chọi với một nỗi lạc lõng bí hiểm. Tháng mười hai, có ai đến với món quà và lời chúc tụng gì không. Có còn những ngọn nến nào cho em. Nỗi buồn nổi vui nào sẽ bùng bùng thấp sáng. Ôi cơn mơ rực rỡ và tan nát. Biết sẽ là một người nào đứng ở bên kia bờ vẫy tay mời gọi ? Hạnh phúc em, sao mà lạ lùng quá thế.

Sớm mai thức giấc em nghe em nói : đã mùa đông. Đó là mùa để Janny và Oliver gặp nhau, yêu nhau. Cũng là mùa để Janny xa xôi Oliver nghìn trùng. Mỗi tình thổ thành mối sầu diễm tuyệt. Em vẫn nghĩ, mùa đông bao giờ cũng có một nỗi lạnh lùng rất đẹp.

Những cây cối trụi lá, cao ngất, đứng chênh vênh im lìm bên nhau như thể ấp ủ một điều gì không thể nói. Và hơi gió. Và nỗi sốt se. Và một bến bờ hạnh phúc hư ảo, mơ hồ. Mùa đông, vắng, em vẫn còn chỗ cho người. Vẫn một chỗ thênh thang tuyệt vời nhất cho người. Người của đời riêng. Phải chăng đó là thứ hạnh phúc diễm lệ và cay đắng. Ôi chuông nhà thờ rộn rã nửa đêm. Có lẫn với chuông vang của một người yêu khua qua đời lặng lẽ.

Những ngọn nến đã cháy rực rỡ, ngày mừng mười. Em vừa tuổi lớn. Lại thêm một chút. Rồi ren thêm một chút. Mà đâu em có cứng cỏi hơn, nốt ruồi nơi đuôi mắt vẫn khiến em khóc cả một đời. Khóc buồn lẫn khóc vui. Ừ, ai đó đã bảo, em bao giờ cũng là một đứa trẻ nặng đầy tình cảm và dễ dàng xúc động.

Tháng mười hai: mùa đông. Sinh nhật. Em ngồi buồn như đất.

Sự bất ngờ mà bạn em dành cho khiến em cảm động. Cảm động cả với một mảnh vỏ điệp tím màu êm ả, quà của biển.

Năm tháng dần đem trôi đi mọi điều. Em ngày mỗi thay đổi. Những thay đổi thăm lặng. Bạn em và em, chẳng biết đã phối pha nhau từ lúc nào. Em mơ hồ quên thân tình, như đã mơ hồ đón nhận. Ngày suốt mướt bao nhiêu thứ bạn bự rồi ren, đêm nín cảm những ý nghĩ lặng lẽ ngậm ngùi. Em chấp chới giữa những lời cuốn, những buộc ràng. Nhưng thủy chung, còn lại chỉ là em. Em biết chứ, bao giờ cũng chỉ là em riêng lẽ, một mình, rất đổi một mình. Không thứ liên hệ nào dài vững bền lâu. Điều tuyệt vời mà em hằng mong dường như khuất lấp xa mù ở một góc đời nào. Và phải chăng không bao giờ đến. Chỉ là em, với chiếc gương tròn soi đôi mắt nâu, nốt ruồi nữa, cõi tình buồn. Ôi, chỉ là em ở lại chờ trông một điều không bao giờ đến.

PHẠM MẮT NẤU

mùa đông, con thuyền giấy
TẦN HOA

MÙA ĐÔNG. MƯA BẮT ĐẦU TRỞ VỀ ĐÀN KÍN CÁC LỐI ĐI TRÊN ĐƯỜNG phố. Những hàng cây ủ rũ đứng gục đầu. Dường như qua ô cửa kính, lâu lắm mới có một bóng người lúi thủi bước đi trong mưa bụi. Thành phố im lìm. Những mái ngói đã ngủ quên. Ngày ngắn ngủi và đêm lê thê. Cuộc đời bây giờ phải chăng chỉ có thật bên tách cà phê đang bốc khói?

Hình như bao giờ cũng thế. Phía sau nỗi niềm tuyệt vọng là một niềm hy vọng. Phía sau những giá rét của mùa Đông là một ấm cúng nhỏ nhoi.

Giã từ những ngày tháng nắng cháy, cần khô. Con người trở về với tiếng ru ngọt ngào nhất của thiên nhiên. Mưa. Mưa. Mưa.. Từng vũng nước ràn rụa trên mặt đường. Từng giá rét đang chực chờ bám sâu trên da thịt. Mùa Đông làm buồn lòng những ai nao nức ham vui, những con người bị trôi giam trong gông cùm cơm áo. Nhưng mùa Đông, nó làm hài lòng những kẻ thích cô đơn, những con người bị đánh rơi ra khỏi lẽ cuộc sống. Đâu đó, có thể là dưới một lùm cây rậm lá, nghe như vang lên khe khẽ tiếng vỗ về, hờn dỗi của đôi nhân tình nhỏ bên nhau.

— Bé. Bé của anh...

— ...

— Bé, hãy quay lại nghe anh nói đây này.

— ...

— Bé, anh van bé mà...

— Thôi, tôi chán lắm rồi, đừng gọi tôi nữa.

Có tiếng thở dài. Tiếng bẻ bảo tay. Rồi tiếng van lơn đều đặn.

— Bé, đừng giận anh nghe bé. Anh có làm gì đâu. Hay là...

— Tôi đã bảo tôi không muốn giải thích dông dài. Tốt hơn chuyện tôi và anh đến đây nên xí xóa.

— Bé... Anh van bé...

Lòng cuồng nhiệt của tuổi trẻ vụt đến sau câu nói đượm mùi thất vọng. Gã con trai ôm chầm vai thiếu nữ. Nhưng hồng mất. Nàng như chiếc bong bóng mưa không làm sao bắt giữ được. Gã hụt hẫng... Khi hoàn toàn tỉnh táo trở lại thì gã chợt nhận thấy thiếu nữ đã biến mất trong làn mưa bụi.

Mùa Đông. Gió xạt xào ru bên liếp cửa. Những con chim nhỏ lạc đàn riu rít gọi nhau. Không còn mấy ai để ý đến thời gian. Ngày ngon như hạt bắp rang ngồi nhai bên trang sách. Đêm tuyệt vời như tiếng nước rơi đều tí tách bên tai.

Nếu mùa Hạ thỉnh thoảng có những cơn mưa nhỏ thì mùa Đông đôi khi cũng bùng lên một ngày nắng ấm để tặng những kẻ thích lang thang.

Có phải không hôm nay là ngày đẹp trời? Và có phải không kẻ bạn, thiết của công viên hè phố đang thông dong huyết gió trên đường? Hãy dừng lại, xin làm ơn dừng lại. Dừng lại và vờ như là vô tình đưa tay cứu vớt một con thuyền giấy đang nằm giạt cạnh gốc me Tây. Con thuyền muốn về bến đâu? Con thuyền đã đuối sức. Nhưng thôi, hãy mở ra, vì con thuyền, nó chìm đắm bởi đã chờ theo quá nhiều tình tự...

Ngày... tháng...

Bé của anh.

Như vậy là bé giận anh thật rồi phải không? Bé không còn muốn gặp anh. Không còn muốn nghe anh vỗ về bằng lời. Không còn muốn nghe anh âu yếm bằng chữ (như ngày xưa, những tập thơ ta đã trao nhau).

Bé.

Sự thật anh vẫn chưa hiểu vì sao bé đã giận anh. Nhưng thôi, dù sao cũng đành chịu, từ đây đến mãi mãi về sau sẽ không bao giờ anh còn hiểu, vì bé, bé đã khép kín rồi. Khung cửa ngày nào vốn hẹp nay đã khép. Khép và khép chặt đời đời.

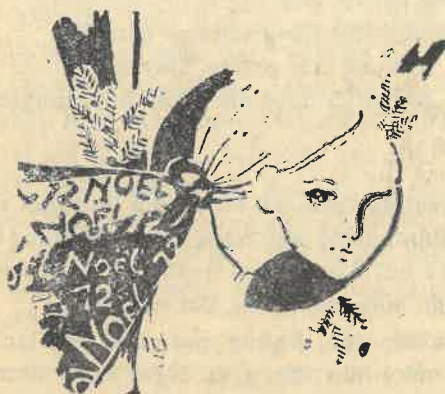
Bé.

Ngồi viết thư này cho bé, anh thừa biết rằng mình đang kêu lên những tiếng kêu vô vọng. Nhưng anh vẫn viết. Viết cho vợ nhớ nhung. Viết rồi xếp thành thuyền phóng ra dòng mương. Nước sẽ xuôi thuyền trôi. Thuyền trôi qua lá cỏ, trôi ngang sỏi đá. Và một ngày kia khi trời thôi mưa, trên con đường bé đi đến trường, lá cỏ, sỏi đá sẽ thay anh hôn theo từng gót bé bước qua...

Bé ơi...

Nước thấm nhạt nhòa. Con thuyền đã rã. Có phải không mùa Đông là mùa tha thiết nhất nên mùa đông lạnh đến nứt môi ai?

TẦN HOA

...và phúc âm hồng
TRẦM THỤY DU

MƯA NGHIÊNG HẠT RÓT TRÊN BỜ CỎ ÚA, CHIỀU NAY TRÊN LỐI VỀ
chợt ngu ngơ đưa mắt nhìn hàng cây phượng vĩ xanh lá mới hay mùa thu
vừa rụng xuống và những cơn gió đời mùa rét mướt. Noel đã về với hồn tôi
rộng mở đợi chờ. Bên kia ngôi giáo đường vẫn đứng im sống đời đời mang
ảnh tượng của Chúa hiền hòa bác ái. Nơi đây tôi đã sống những mùa Giáng
sinh đẹp nhất, có những đêm tan lễ đi về dưới con đường sỏi trắng với mưa
bụi trên đầu, hồn lâng lâng một cảm giác êm ái, nhẹ nhàng chân bước đi
như bước trên tấm thảm nhung xanh mượt. Rồi nửa đêm đến ăn Réveillon ở
nhà Thảo, cô bạn nhỏ với đôi mắt to và đôi bím tóc bay bay, Thảo hát thật hay
điệu thánh ca cao vút của Thảo có lẽ đến tai Đức Mẹ Maria nên tượng Đức
Mẹ dường như mỉm cười. Ấu thơ của tôi và Thảo là ngày tháng của những
mộng mơ và rong chơi vui thỏa, thuở của hồn nhiên với hồn xanh như ngọc
bích chưa một lần vương khói ưu tư. Nhưng bây giờ, những lần gặp gỡ
thường không giữ được tự nhiên như thời nàng còn thất bím ngồi chơi đánh
chuyền trước hiên nhà và tôi cũng không còn là cậu bé nghịch ngợm chuyên

chọc phá. Câu chuyện nói với nhau hết được cởi mở mà đã vào trong một
khuôn cửa, khuôn cửa của người lớn và bỏ sau lưng tuổi nhỏ ngơ ngác ngó
theo chân. Rồi từng tờ thư đầm đẫm thương mến đã mở cửa cho một cuộc
tình mà ở đấy cả hai như thấy hồn lạc ở cõi khác đầy hương hoa dị thảo.
Xưa khi tan lễ nửa đêm chúng tôi rủ nhau ra sân chơi trò « thiên đường
địa ngục » tiếng hát thơ ngây bay vút tận trời.

Thảo ơi ! bây giờ thì xa cả rồi phải không Thảo ? chúng mình đã vĩnh
viễn bỏ tuổi thơ mà đi vào đời trên một con đường rất lạ. Anh đang lang
thang giữa buổi chiều Noel lạnh căm căm, đưa tay đón những chiếc lá vàng
rơi rụng gọi tên em cho thương nhớ ngập hồn. Gió của một ngày chớm
đông thổi tung từng sợi tóc như hôm nọ anh dắt Thảo đi dạo trên bờ Trà
Khúc gió thổi óc Thảo loạn cuồng cho anh tưởng muôn sợi tơ trời vừa rụng
xuống trong anh. Có con chim sẽ đứng hát thần nhiên trên thánh giá. Thảo
này, tối nay anh sẽ tìm một chỗ qui bên em để nghe em thì thầm cầu nguyện
khi tan lễ chúng mình sẽ ngồi trên băng đá để hơi lạnh mơn man trên da
thịt một cảm giác rất dịu dàng, chúng mình cầu xin mẹ Maria che chở.
Có lẽ giờ này em đang ở nhà ngồi hát lại những bài thánh ca để đêm nay
rước lễ. Lúc chiều nhận được thư Thảo đã viết « Chiều mưa bay lành lạnh tự
nhiên thấy nhớ anh vô cùng, cứ mong sao cho đến đêm để được qui bên
anh trong nhà nguyện Ở ! có điều này thật lạ anh ạ. Ở một lứa tuổi nào đó
bỗng dưng mình muốn trở lại ấu thơ để bắt gặp từng trò chơi trẻ dại như
ngày xưa, vui quá phải không aah ? em lúc ấy là thiên sứ gác cửa địa đàng
còn anh là tên tội phạm, em mỉm cười xin Chúa ân xá, hôm nay Giáng sinh
mình thử bày lại trò chơi xem sao anh nhá ». Ở ! anh cũng vậy, mong sao
thời gian qua thật nhanh.

Hồi chuông vào lễ nhẹ nhàng để nhịp hai đưa nắm tay nhau đi vào
giáo đường Dưới ánh sáng của hai hàng nến trắng khuôn mặt Thảo phúc
hậu vô cùng. Thời gian nửa đêm là của những phép nhiệm màu hiển hiện
và tôi đang đợi chờ. Thảo quay sang tôi mỉm cười nhẹ nhàng, tôi gật đầu
chấp tay trên ngực lâm râm đọc kinh mừng Thiên Chúa Giáng sinh. « Đêm
đông lạnh lẽo chúa sinh ra đời, Chúa sinh ra đời nằm trong hang đá nơi
máng lừa... » tiếng dương cầm cũng vang lên ngọt ngào mà hoặ c.

Ngoài sân lũ trẻ đang nắm tay nhau chơi trò « Thiên đường địa ngục »,
tôi và Thảo nhập bọn, Thiên đường địa ngục hai bên, ai khôn thì đại ai dại
thì khôn... Trò chơi không quyến rũ được chúng tôi vì không còn chút bóng
dáng quá khứ nào trong trò chơi hiện tại, chúng tôi đứng đưng và mệt mỏi
đứng ngoài cuộc chơi nhìn bọn chúng reo hò say mê. Tôi mỉm cười nhìn
sang Thảo thấy nàng đang chớp mắt.

Này Thảo ! còn lời này anh chúc bé, đêm nay với mưa gió đầy trời
bé sẽ ngủ thật ngoan để sáng mai khoe quà của ông già Noel trao tặng và
anh sẽ đổi quà của bé bằng một lá thư tình ướt sũng lời thương mến.
Anh cũng sẽ ngủ ngon và mong bắt gặp nụ cười bé trong chiêm bao trùng
trùng của một đêm giáng sinh huyền nhiệm.

Vinh danh Thiên Chúa trên trời. Amen.

TRẦM THỤY DU

mật mừng đông xưa

• VÀNH KHUYÊN

NÀY M, TRONG THÀNH PHỐ CỦA CHÚNG TA, MÙA ĐÔNG ĐÃ VỀ RỒI ĐÓ, chấp chùng sương khói. Ở cuối cùng rồi em cũng được một lần thấy lại đông xưa. Có phải có những mùa còn phảng phất suốt đời trong trí tưởng nhau không hỏi người yêu dấu? Mùa đông về, mang theo những hạt nước lạnh lẽo từ bầu trời u ám, và em những lần đến trường, buồn bã trong chiếc áo mưa cũ kỹ bỗng thấy xót xa, cô đơn quá đỗi. Nhớ vô chừng đến mùa chỉ đến có một lần và không bao giờ trở lại. Như tình ta rồi cũng là mơ. Giấc mơ làm nên những giọt nước mắt khi tỉnh lại.

Vậy là ta xa nhau rồi sao? Thật tình chờ đến đối nhỏ ngần ngợ. Thôi nhè mắt nầu đừng làm cho mùa đông lạnh thêm hơn (đối với em đông đã lạnh quá chừng rồi đó) cũng đừng đọc rõ những lời trong tim em vì chỉ toàn là những điệu nhạc buồn. Ừ! hình như nỗi buồn là mây khói, theo ám ảnh em hoài trong đời sống xa lạ này, nhưng không thể trách phiền một ai vì có lẽ chính em đã tự tạo nên những hạt cát phiền muộn của tâm hồn nhỏ. Nhớ lời nhỏ bạn nói mà bỗng muốn ứa nước mắt: « Tao ghét mây ». Bạn bè rồi xa hết, như gió thoảng mây bay, còn trong em là những chùm râu ngâm ngùi. Sao chẳng hiểu giùm em. Ở có lẽ mãi mãi em chỉ là « con chim trốn tuyết » lạc bầy cô độc, thay thế cho linh hồn chàng Rhayader gợi lời chào vĩnh biệt đến Fritha. Bạn B với những bài toán lạnh lùng hoang phế nằm trong ngăn kéo đã chẳng đủ sức kéo em ra khỏi vùng mù sương ảo tưởng. Làm sao nói được với bạn hết về những điều em nghĩ, những điều mơ ước cho một thời không bao giờ tới (bạn có hiểu là em đã xót xa lắm về điều này không). Giá mà em có thể xuôi tay, nhắm mắt, thật bình thường trên sóng biển, dưới bầu trời u ám rộng thênh thang, chắc sẽ sung sướng lắm với nụ cười làm rơi nước mắt.

Buổi sáng, mẹ gọi dậy đi học, thấy lười vô cùng nhưng rồi cuối cùng cũng phải rời bỏ gian phòng ngủ ấm áp. Bộ đồ dài với áo ấm đã được đề sẵn, muốn rơi nước mắt vì những ân cần săn sóc quen thuộc. Con đã có lỗi quá chừng phải không mẹ? Giá mà em được nhỏ lại như Bé, như Xiu để

có thể nhào vào lòng mẹ kề lè như hồi còn thơ ấu. Có một thời ta đã đi quá, bằng những bước nhẹ nhàng, rón rén, chậm chạp như sợ làm kinh động những đóa hoa còn ngủ trong sương mơ, nhưng đường rồi đã hết, mặt trời thôi đã lên làm tan đi chút bóng hình hư ảo và đời sống đã in dấu chân tàn bạo lên từng đóa hoa ta nâng niu như mây khói.

Bạn thân ái, đừng không mà bỗng thấy muốn viết cho bạn. Ngâm ngùi, xót xa lòng ta biết bao nhiêu. Bạn sao xa vời vợi, một góc đời nào đó không phải của ta. Bạn với những nghi ngờ nào đó làm sầu não ngăn tim nhỏ dại khờ. Nay bạn, đã hiểu em biết mấy và cũng đã xa em biết mấy, hình như có những điều gì mà một người không thể nói cho người khác hiểu vì rằng chính em cũng chỉ hiểu nổi một nửa lòng mình. Làm sao cất nghĩa được cho bạn khúc hát êm của đêm thâu, khúc hát của những giọt lệ chảy âm thầm trong bóng tối. Và làm sao nói cho bạn hiểu rằng những điều em viết ra, tất cả chỉ là ảo tưởng. Đừng trách em đã chẳng nói ra những điều phiền muộn trong tim vì có nỗi đau nào đó chỉ riêng mình ta gậm nhấm. Như lời ai đã nói: « Sao lại cứ phải tạo ra hai bộ mặt khác biệt nhau đi làm gì, sao chẳng chịu thành thật như hoa lá cỏ cây ». Rằng, để giấu kín đời sống tâm linh mình, có phải em đã tìm thấy những nỗi đớn đau không tên tuổi.

Bạn yêu dấu, có lúc nào bạn đi lạc giữa đời sống không? Đối với em, đời sống to rộng quá, thênh thang quá, đến nỗi em đang đi giữa một con đường mà bỗng thấy lạc trong rừng cây mật mù tăm hướng. Vẫn thấy hình ảnh bạn đứng ngoài kêu gọi, nhưng em loay quanh hoài chẳng tìm được lối ra. Biết bạn đã thương nhiều lắm khi trách em: « Mãi hoài chẳng chịu hướng về tương lai mà cứ nhìn về một phía dĩ vãng cũ mèm trong quá khứ. » Người bạn, hẳn như thế là em đang lặn đi xuống bóng tối của thời gian. Nhưng có cách nào cho em đổi khác được mình không? Hạnh phúc đối với em thì mong manh quá, đến nỗi chẳng bao giờ em giữ được lấy một chút trong đôi tay.

Này, người bạn ở xa, sao chẳng chịu trách mình mà cứ hoài phiền não bạn bè thân thuộc. Có biết rằng hai tuần lễ chẳng thấy bác đưa thư qua trước cửa là cả một dấu hỏi lớn trong đầu óc ta không? Bạn nào hay đó thôi, ta thương nhau đâu cần nói ra bằng lời nói. Và rằng, bạn à, có những nỗi nhớ thương chỉ một mình ta âm thầm nhỏ lệ ngâm ngùi. Ở đã xót xa, muộn phiền biết bao khi bỏ bạn lẻ loi một mình trong thành phố lạ xa đó. Bạn rồi sẽ quên? (Lòng đã rầu buồn khi hỏi).

Hôm qua, nhớ bạn rủ đi ciné, một phim đã cũ nhưng chẳng bao giờ cũ (ở một khía cạnh nào đó) Chợt xúc động khi nhìn thấy những nếp nhăn sâu sần trên trán người đàn ông mang tên Scott, và Twinky thì vẫn hồn nhiên với chiếc xe đạp. Nhớ lúc con nhỏ ngồi trong góc phòng với nước mắt rưng rưng: « Em chỉ mong làm một phần nhỏ trong đời sống của anh ». Bạn thân ái, có phải: « Đó là vấn đề phức tạp ».

Nhưng mà thôi, bạn à, muốn nói với bạn rằng, chẳng có gì đâu, em chỉ muốn nhắc cho bạn nhớ là mùa đông đã về trong thành phố cũ, trời lạnh lắm trên con đường em đi học. Và bạn yêu đừng nghĩ làm gì hết về em. Bạn đã chẳng từng biết rằng, em là con nhỏ ưa sống bằng những giấc mộng. Chỉ là mơ thôi. Em, vẫn con nhỏ ưa đùa nghịch của bạn bè vẫn là dây thân ái vô hình quấn chặt đời em.

Có biết chăng hồi những người bạn nhỏ dấu yêu?

VÀNH KHUYÊN

TÌNH
KHÚC

NGÂM
NGÙI

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

CHIỀU QUA EM KHÓC TRÊN VAI NHIỆM KHI NGHĨ RẰNG, TỪ NAY ĐỐI VỚI KHÁNH EM NHƯ KẼ LẠ XA. NGÂM NGÙI SAO THỂ HỞ TIM. KHI NHỮNG TÌNH CẢM HIỂN DƯƠNG CẦN ĐẬM ĐÀ BIẾT MẤY, THÌ VÌ ĐÂU MÀ BỔNG CHỐC LIA NGANG. SAO THỂ HỞ KHÁNH. NHỮNG NĂM DÀI QUA MẮT ĐÃ TƯƠNG QUEN THÂN ĐỜI KIẾP, THÌ VÌ ĐÂU MÀ NỮ QUAY LƯNG. CHẤP NHẬN VẬY CHÀO Ừ? ĐÀNH LÒNG NÀO ĐƯỢC. VƯỢT MẶT LÀM QUEN Ừ? TỰ ÁI KHÔNG CHO GIỮA YÊU THƯƠNG VÀ ÍCH KỸ. SAO EM MÃI CON THÔI THÚC, GIẶNG CO. EM KHÔNG MUỐN KHÁNH BIẾT. NHỎ TÌ YẾU MỀM NHƯ CỌNG CỎ LẮT LAY ĐẦU GIÓ. EM KHÔNG MUỐN KHÁNH HIỂU. NHỎ TÌ CẦN ĐƯỢC MẾN YÊU NHƯ HƠI THỞ DƯỞNG NUÔI SỰ SỐNG. KHÁNH BIẾT, KHÁNH SẼ LƠ LÀ SỰ CÓ MẶT CỦA EM. COI NHƯ KẼ ĐỪNG KHÔNG GẶP MẶT GIỮA ĐƯỜNG. KHÁNH HIỂU. KHÁNH SẼ BỎ RƠI EM TRONG MỘT GÓC LẠC XA MÙ MỊT LỐI VỀ CHAO ƠI. KHÁNH HIỂU ĐÂU TÌ BUỒN RŨ NGƯỜI NHƯ CÁNH CHIM LẠC BẦY GỌI KÊU THẨM THIẾT.

Rồi đây, những sớm tinh mơ sẽ có ai cùng đi trên con đường phủ sương mát lạnh. Sẽ có ai cùng về buổi trưa trời giận dữ đứng tít trên cao, trở ánh nắng điều hòa nhìn xuống. Sẽ có ai đùa vui bên cạnh những trò chơi nghịch ngợm như con trai. Tỉ hiền. Trong một góc sâu linh hồn đã hiển hiện gợn mây chia rẽ.

Chúng mình giận nhau. Chúng mình xa nhau. Sao bất ngờ đến thế. Em đã cố hỏi mình Tỉ đã làm gì cho Khánh giận, Khánh buồn. Nhưng mà, câu hỏi như viên sỏi trắng. Rơi xuống hồ và nằm im dưới đáy. Nó chẳng

trả lời em, chỉ khuấy thêm những vòng tròn sâu tối. Em đã cố dối em. Rồi hồn giận sẽ ngủ yên, sẽ đi vào quên lãng, cho một sớm nào, Khánh lại tới thăm với ngàn lời thiết tha thuở trước. Cỏ mà Khánh. Nước mắt lặng thầm vẫn ràn ràn nhỏ xuống tim hồng. Tỉ biết. Chẳng bao giờ trong đời mình có được hai lần hạnh phúc khoác áo giống nhau. Tỉ biết cho dù có nối lại như xưa thì trên bề mặt yêu thương vẫn có đường hằn khó xóa.

Hôm qua lúc học hai giờ toán. Nhiệm chuyển cho em lá thư nhỏ viết lấu đôi hàng : « Sao buồn thế hở Tỉ. Chỉ lẽ trên môi đã đành mắt nụ cười ». Em còn biết nói gì lúc ấy. Không thể dối mình mà cũng không thể nói thật lòng với Nhiệm. Nhỏ thương em, tin em biết mấy. Những tháng năm tuổi nhỏ qua mau như tên bắn. Chỉ có mỗi mình em với Nhiệm. Những hẹn hò đuổi hết ngày thơ ấu mau như tờ lịch cuối ngày. Chỉ có mỗi mình Nhiệm với em. Nếu hết trong tim em còn một ngăn buồn thương dành cho người khác. Nhiệm nó sẽ buồn. Mà em thì chẳng muốn nhìn nước mắt long lanh trên mắt nó tí nào. Nỗi buồn nên chỉ cho em mang hết. Tất cả. Đừng san sẻ cho ai.

Nhớ đông xưa, Khánh ghé thăm buổi tối. Nhìn dáng Khánh cao gầy trong áo len đen với nụ cười đầm ấm mà lòng chùng xuống thấp. Bây giờ, vẫn là mùa đông sao hai đứa lại cách xa đến thế. Rồi dốc Kỷ Niệm sẽ có bao giờ nhìn thấy ta đối mặt mà cười. Rồi suốt Sương Sa làm sao thấy ta mất trong mắt, tay nắm tay mà reo. Lẻ reo và nụ cười đã vọng về đầu trong tháp ngà yên tĩnh một thời. Rồi mùa đông sẽ hồn giận biết bao vì đôi bóng ngày xưa đã chẳng còn dầm sương buổi tối. Hứng mưa rớt trên tay vẫn vào tóc nhau mà cười khúc khích. Rồi mùa đông sẽ coi ta như kẻ lạ người dưng trong một hững hờ cách biệt. Khánh ơi. Có bao giờ còn về thăm Tỉ trong mùa đông lạnh nữa không ?

Quả chuông vàng thắt nơ xanh thả từ trên cửa xuống, sẽ chẳng còn cổ nắm trong tay Khánh rung nhẹ mỗi lần thăm hỏi. Vì biết thế nên hôm qua em lén dao cắt đứt. Cắt ngang như một vẩy tay chào. Cắt ngang như một cầu xin tâm hồn lắng xuống. Nhưng mà, trong một ngăn tủ khóa kín, Những lá thư Khánh gửi vẫn còn. Ní hiền. Khi muốn đoạ rời quá khứ là những lúc thấy lòng nhớ nhung kỷ niệm vô cùng.

Rồi nỗi buồn có như nước bốc hơi, có như mây bay mất không Khánh. Nói cho Tỉ biết với. Dù lời nói có ghen ngạo hay xa lạ, đừng đừng Tỉ vẫn cam lòng chịu. Chỉ xin đừng ngoảnh mặt quay lưng.

Nếu bây giờ nơi phương trời Khánh ở chẳng có mùa đông gọi nhớ như phố núi tội nghiệp. Thì Khánh ơi cho Tỉ được làm cơn gió lạnh đầu đông thổi vào tim Khánh ngàn tình khúc ngâm ngùi. Cho dù mùa đông chỉ có mưa dầm rét mướt suốt đời.

Khánh xưa. Bây giờ thì Tỉ hiền. Quả thật Khánh cao ngạo, lạnh lùng biết mấy.

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

đêm giáng sinh cư xá

Hát cho quên cả một đời hệ lụy
Kiếp xa nhà rất hiếm những niềm vui
Đêm lạnh lắm. Giọt sương mềm nặng trĩu

Hát lên cho tim ấm lại tình người

Vỗ hai tay thật đều theo giọng hát
Những bạn bè một tối ở quanh ta
Ngày mai những nụ cười rồi sẽ tắt
Chỉ còn là thoáng nhớ những âm ba

Trao nhau những nụ cười trong đêm tối

Cuối năm về trong cư xá buồn tênh
Đêm sẽ tắt và ngày xa sẽ tới
Bạn bè rồi như tiếng hát lênh đênh

Cũng đi dạo một lần quanh sân viên
Đêm tối mù — Sương lạnh ướt bờ vai
Lời ca nhỏ buồn như lời giã biệt
Trên đường đi in dấu bóng ngậm ngùi
Mừng Giáng sinh cùng những ngày xa lạ

Với bạn bè ta hát tối hôm nay
Đêm đã tắt cùng nỗi buồn cư xá
Những ngày dài năm mới ở trong tay
NGY SƠN

mùa đông của em

Khi em thức giấc
những cành sần đông bắt đầu héo
và mùa đông bắt đầu sang
em nghiêng mình qua khung cửa
và nắng vàng hong lấy tóc em
và gió đùa trên đôi môi em
để tóc thêm dài
môi thêm ướt

Khi em thức giấc
bầy chim non bắt đầu xếp cánh
và mùa đông bắt đầu sang
em nghiêng mình qua khung cửa
và mây trời rơi rớt mi em
và sao trời trong ánh mắt em

để mi thêm dài
mắt thêm xanh
Khi em thức giấc
rừng thông cao bắt đầu chuyển lá
và mùa đông bắt đầu sang
em nghiêng mình qua khung cửa
và sương chiều nhuộm lấy vai em
và mưa buồn ướt cánh tay em
để tay thêm gầy
ngón thêm xanh xao
ôi mùa đông !
mùa đông của em
của mang mang tình sầu
và trăm ngàn thương nhớ
NGUYỄN THỤY NGHIÊM

trong cối vô cùng

ta về thấy nắng vờ quanh
trên cao mây khói xây thành nhớ nhung
ru ta ngày tháng vô cùng
trăm năm cũng mộng một vầng biển đêm

nằm nghe kỷ niệm đầy thêm
ước gì cơn sóng ưu phiền trôi xa
mai sau ngày tháng vờ óa
mai sau chỉ có mình ta trở về
quanh hiu từng giấc hôn mê
đã phai đi hết lời thề hẹn xưa
còn vang vọng mấy âm thừa
quên đi, quay mặt cho vira lòng nhau
một người đừng gọi đêm thâu
một người ngậm kín u sầu trong tim
TÔN NỮ THU DUNG

thương mùa đông cũ

Tôi hoang vu giữa chốn này
Hương mùa đông cũ đã đầy thời gian
Dong chân mấy ngã phố vàng
Buồn lên sợi khói thuốc tan nhạt nhòa
Trống đường cây đổ, chiều xa
Nghe nhung nhớ lộng trong tà áo phai
Mảnh hồn dao gió chia hai
Nửa theo mây, nửa chạy dài tà huy

tàn đông

đêm rồi mưa tạt ngoài sân
sáng ra thấy bóng sương giăng cuối đời
buồn nào lấy lối trong tôi
con chim đứng hót bên trời tàn đông
VĂN CÔNG MỸ

đi học mùa đông

Đi học mùa đông rét lòng thương nhớ
Cánh áo tơ bông mỏng tợ hơi sương
Tóc sợi mảnh cổ che bờ vai nhỏ
Lạnh đau người gào nỗi nhớ nỗi thương
Đi học mùa đông chim buồn không hót
Dáng co ro cánh áo mỏng vờn bay

Bỗng giật mình khi vừa nhận biết
Mùa đông về và người xa như mây
MÂY NGUYỄN

lời nguyện đêm noel

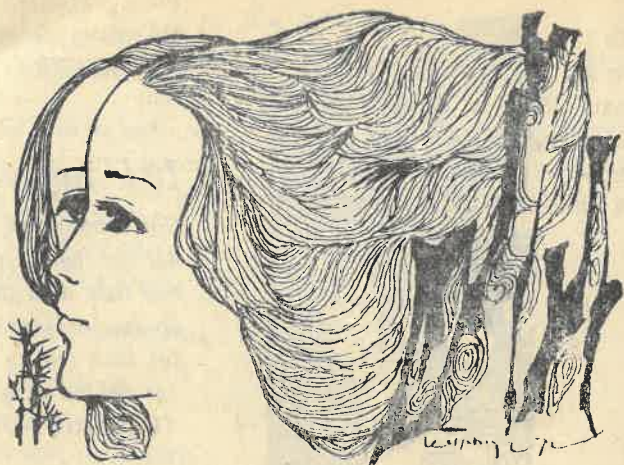
Hồi chuông tan lễ nửa khuya
đội tin thánh xuống nẻo về mưa tuôn
bay theo điện thánh ca buồn
áo em trắng giáo đường hun hút dài
lời kinh trở nụ trên môi
cúi xin ân sủng đời đời trong em
TRẦM-THỤY-DU

giáo đường xanh

mùa đông trên cây
hai hàng móng tay
và con gió lạ
nghe êm ái ngã lán mây
cỏ bé mẫm cưỡi
áo xanh thật tươi
nhìn lên thánh giá
nhớ từng hang đá năm xưa
bé thật dịu dàng
như loài chim ngoan
bay vào nhà nguyện
trông em thánh thiện vô cùng
đôi cánh thiên thần
một trời từ nhân
bé làm dấu thánh
vì sao lấp lánh ngoài trần

bé hát thánh ca
trong đêm thật thà
tiếng chuông giục giã
như lời của lá ngoài kia
bé cài nơ đỏ
bé mặc áo xanh
quỳ bên máng cỏ
thương thương đáng nhỏ hiền lành
LƯU ĐÔNG KHÁNH

xin em
mấy
vì sao

LÊ PHƯƠNG KHANH

Hình như mùa mưa đã dứt từ chiều qua. Cơn mưa kéo dài nhiều giờ và để rớt lại một chút sương mỏng trong lòng đường. Đã nghe lạnh hơn những ngày trước, cơn lạnh tràn lùa vào ngực, bám hiu hiu vào da. Mỗi tôi bỗng khô rất, nứt nẻ. Thành phố lên tháng Mười Hai, cuối một năm Tây lịch.

Tôi thấy thoải mái hơn sau buổi dạy cuối tháng. Thế là tối nay có thể gặp lại bạn bè ở một quán xép nào đó, ngã ba đường vắng nhất. Đi loang quanh trong phố, tôi không biết phải mua cho Ly món gì trong mùa sinh nhật này. Trên khung cửa kính của một vài quán nước, người ta vẽ những đụn tuyết trắng, đàn hươu với ông già áo đỏ, râu bạc, những câu chúc tụng hàng năm...

Chiều đã xuống nhá nhem trên công viên cao có tòa nhà hát. Đêm đến chậm, chậm như nhịp quay của chiếc kim giờ trên mặt đồng hồ trắng phía dưới tháp chuông nhà thờ. Thành phố sáng thêm với thứ ánh sáng lập lờ ở những ngọn đèn nhiều màu, những ngọn đèn bắt quầng lên từng cây thông nhỏ choáng đầy lối đi của một con lộ lớn. Thông về từ miền cao, ở những triền đồi cỏ xanh của vùng đất quanh năm nhiệt độ thấp. Những chuẩn bị thường năm đã bắt đầu. Ngang những hàng quán trưng bày thật nhiều, rực rỡ naur những tấm kính màu ở vách nhà thờ, tôi vẫn chưa muốn quyết định sẽ phải mua gì cho Ly. Tôi không nhớ rõ thói quen này bắt đầu vào năm thứ mấy kể từ ngày chúng tôi quen nhau. Mặc dầu tháng Mười Hai, đêm không cùng ấy, im lặng, không bao giờ là tháng và ngày sinh của nàng.

Hè phố ở những ngày cuối năm, với cơn lạnh hạ thấp mực rượu của hàn thử biểu, với hy vọng được nuôi khi có tin đình chiến, đã như co lại, san sát vào nhau ẩm cứng, như dễ chịu đựng, chia sẻ hay dễ dàng hòa với nhau niềm vui. Hương ngâu bay chập choạng trong gió, ngát lòng đường đêm Sài Gòn. Thêm một chút khói, đốt bằng những thanh củi ướt của vài ba người lính sưởi ấm bên lề đường. Hương rừng bay về trong thành phố. Tôi đã ra khỏi con đường chính mà chẳng rõ.

— Ê...

— Gì vậy, kêu xich lô hả?

— Đâu có. Hôm nay đã hai mươi bốn.

— Ừ thì hai mươi bốn. Rồi gì nữa?

Ngập ngừng, Ly xoay nhẹ chiếc mũ.

— ... Ly chưa có quà...

— Quà bánh gì nữa cô. Lớn rồi!

Tôi nhìn thẳng vào nàng. Chiếc phù hiệu nằm bên phía ngực trái, hàng chữ đỏ, tôi đếm được cả thầy mười chữ cái, như thể đã cũ, Ly, của trường của lớp, chỉ còn nữa năm học sau cùng, kỳ thi giữa hạ đang chờ nàng.

— Khuya anh có đi lễ?

Ly lại hỏi tôi như vậy dù nàng hiểu thừa rằng tôi chẳng biết lấy một nghi thức sơ đẳng nhất khi vào nhà thờ. Nàng có vẻ thành khẩn khi hỏi tôi câu đó. Ly xoắn lấy chiếc thánh giá nhỏ bằng gỗ nâu trên cổ.

— Đi đến nhà thờ với Ly chứ không đi lễ.

Tôi đáp với giọng nửa chắc nịch từng chữ, nửa kéo dài. Tôi chờ đợi thêm ở nàng.

Ly cũng thôi không vòì quà như những ngày cận lễ sinh nhật những năm trước. Ly lớn hẳn so với hôm qua, ban chiều, khi tôi đến trường đón nàng, dạo quanh một vòng phố, xem người đi, qua lại, Ly đã tỉnh nghịch gỡ mắt một ngôi sao trên cây thông lớn nhất bày bán. Và nàng còn rủ tôi quay lại để nghe bà bán hàng than trách trời đất.

— Mấy giờ thì mình đi.

— Đến lúc sao mọc và thánh ca mời gọi chúng ta đến với Người vừa xuống thế.

Tôi sửa giọng, ra vẻ nghiêm trang hơn:

— Anh có thể trở thành cố đạo.

Ly cười to, xoe tròn mắt nhìn tôi.

Chúng tôi ra khỏi quán nước, thả Ly ở đầu ngõ vào nhà nàng, tôi lại trở ra phố và tiếp tục tìm kiếm. Dù sao đây cũng là lần cuối tôi mua quà cho nàng.

Tôi đi vòng quanh những con đường dẫn tới khu nhà thờ lớn. Xe cộ đã bị giới hạn, chung quanh chỉ toàn người là người, đủ loại, đủ hạng. Ly đang làm lễ trong nhà thờ, ngôi nhà thờ mà thường ngày, vươn cái bóng

xám sừng sững trong đêm tối, giờ đây tràn ngập ánh sáng. Tôi không chịu nổi những dao động chung quanh. Thánh ca, tiếng cầu kinh, chen lẫn, phát ra từ những chiếc loa mắc trên các thân cây, tiếng rè, vỡ toang.

Tôi đi xa dần khu nhà thờ. Tôi thích dầm mình vào những chỗ vắng lặng nhất khi biết chung quanh tôi, không xa, đang có muôn ngàn tiếng động. Sự trống trải, nhất là đêm. Đêm với ngàn lẻ thứ huyền diệu, cho tôi nghe rõ lòng mình, thấy rõ cái bóng. Những xe hàng rong thường bán ở khúc đường này, chừng như đã hòa nhập với làn sóng người trong đêm nay. Cây cỏ ngậm sương, những thảm cỏ lá gừng nằm im trong từng vuông sân lẽ đường, đèn hai bên vàng vọt.

Tôi nhớ đã có lần đưa N. đi qua những đoạn đường như thế. Cũng trong một đêm mà tiếng chuông vỡ từ khắp những tháp chuông thành phố không làm át nổi tiếng cười của N. và tôi. Đêm lung linh ánh nến với đám bạn bè tận tình hát ca.

Và sau đó chúng tôi không gặp lại nhau. Một rời xa ngỡ ngàng như chiếc thước quý tôi nâng niu đã gãy. Những ngày tháng bận rộn làm cho tôi quên. Ly cũng làm cho tôi quên. Những lúc tôi muốn bỏ đi xa thì lại gặp Ly và tôi lại quên quên trong nỗi quẩn quýt ngày thơ của Ly bên tôi.

Tiếng chuông vỡ vụn, rót òa vào lòng đường đêm, trầm bổng. Hình như trong tiếng chuông còn có tiếng ai gọi. Có lẽ, Ly đã xong lễ. Nàng hẳn đang chờ tôi ở quán bánh bên nhà giày thép. Tôi lại muốn cho Ly chờ tôi thật lâu. Nỗi cô đơn, đôi lúc có thể làm cho người ta buồn nản thêm khi phải xoay sở chung quanh mình, tìm kiếm một chút gì gọi là yên ủi.

Ly đứng cạnh một gốc cây to trên lề đường. Trông nàng nhỏ hẳn so với chiều cao của thân cây me ấy. Gói quà còn nằm yên trong túi áo. Gió lạnh hơn khi trời vừa tối. Đã nửa đêm rồi.

— Ly.

— Anh, mình về.

Tôi đưa nàng gói quà nhỏ với chiếc nơ màu ô liu vàng, quần con nhiều vòng.

— Em cần một chút son lên môi.

Ly cười. Nàng cầm gói quà bằng ngón tay cái và ngón út. Trông tôi nhìn rõ cái nốt ruồi, như một chấm màu nâu trên khoé môi.

Coi ở nhà giày thép họ lớn. Còn khoảng thời gian dài cho chúng tôi về đến nhà. Chuông trên tháp lại đổ, bầy én động bay rào vòng quanh nóc nhà thờ, tiếng chuông rắc vào lòng đêm như sương trời thấm trên vai tôi, vai Ly. Tôi nghe hương tóc của nàng trong gió. Ly hát khẽ một bài hát gì đó. Sao trên trời chừng như xuống thấp. Xin Ly, xin em hãy vì sao biết trên kia để ta khỏi nhớ N. quay quắt.

LÊ PHƯƠNG KHANH

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

TRONG MÙA ĐÔNG BUỐT GIÁ

Khi tôi khoác chiếc áo manteau và đóng cánh cửa lại thì ở ngoài trời, tuyết vẫn rơi đều, nhẹ và trắng như bông. Tôi nhảy như chim xuống những bậc thềm. Đôi giày lông cừu của tôi vẫn bao bọc những làn hơi ấm áp. Một cái gì vui vui len vào lòng tôi rất nhẹ. Tôi thấy mình hôm nay có vẻ yêu đời và nhí nhảnh quá. Chẳng bù với mọi hôm, trái tim tôi cứ thổn thức bình lặng. Tôi mỉm cười thật nhỏ với chính tôi. Hai bàn tay vẫn nằm co ro trong túi áo, tôi thong thả đi như dạo chơi nhàn nhã. Sáng hôm nay, không dung tôi vui quá. Con bé Marjorie « tức » thiệt. Mặc dù trời vào đông, tôi vẫn thấy nắng vàng và những đợt lá xanh non trong ký ức. Tôi thấy ngày hôm nay, những miếng tuyết trắng lạnh băng có vẻ ngọt ngào chi lạ. Cả những hàng cây trụi lá đứng ngẩn ở bên lề cũng ra chiều vui vẻ, đối với tôi. Chẳng bù với ngày hôm qua, tôi tức đến nỗi khóc khi con nhỏ Dorothy nắm từng miếng tuyết ném nghịch tôi trên con đường Lindsay sương mù trắng xóa. Tôi đã bảo với mẹ tôi là tôi đến nhà con nhỏ Dorothy chơi đàn. Mẹ tôi có dặn tôi chơi về sớm một tí, và mẹ tôi còn kéo cái cổ áo polo màu trắng sữa của tôi lên cao thêm chút nữa.

Ở đằng xa, tôi trông thấy dãy núi của tỉnh lỵ Fairfield, sương mù vây trên đỉnh núi trắng xóa. Những cụm thông ở trên đồi xanh rì và ấm áp.

Hình như chúng lóng lánh trong hơi sương, trong từng miếng tuyết rơi như bụi. Những lạnh lùng kéo dài trong hơi gió. Gió rít nhẹ cắt da. Hàng cây mimosa tê cứng đi vì lạnh, và tôi cứ ngỡ là xác chết của một loài mộc thảo khẳng khiu.

Mấy ngày hôm nay tôi chả nhận được thư của anh chàng Sarino gì cả. Tôi buồn trông chừng võ người ra được. Những đợi chờ dang dở của tôi được ông Facteur trả lời bằng đôi mắt nhìn thẳng xa xăm với chiếc lưng cong xuống khi đạp xe ngang nhà tôi. Thật là chán nản. Tôi nghĩ, chắc anh chàng Sarino lại quên tôi, con bé Marjorie hay nhè và hay buồn này rồi. Hoặc có thể, anh chàng lười viết thư cho tôi cũng nên. Thằng nhỏ Zebedee, em của Sarino nói với tôi, anh ta lười viết thư một cây. Dăm ba hàng của anh ta là quý. Tôi nghe mà thấy buồn ghê. Đối với tôi, như thế cũng là cái tội. Không biết từ đây đến ngày Giáng Sinh, Sarino có về chơi với tôi và gia đình không nữa. Nhưng nếu anh chàng về, tôi sẽ tặng lờ anh chàng đi vì giận. Tôi sẽ đi lễ nửa đêm với bố tôi và mấy đứa em. Tôi sẽ đi chơi với mấy đứa bạn, với Dorothy, để mặc anh chàng vui vót tuyết, với cái lười đáng ghét. Và tôi sẽ chơi với những với cảnh thông treo đầy những quả thủy tinh muôn sắc. Tôi sẽ như mấy năm trước, để chiếc giày boots của tôi gần lò sưởi. Đêm năm ngủ đợi quà Giáng sinh của ông già Noel; đợi những con búp bê biết nhè biết dỗi, tóc hoe vàng từng sợi, mắt chớp như soi; đợi những con sóc nhỏ nhồi bông, những người hề bằng vải. Tôi chả thêm đợi quà Sarino nữa đâu cơ. Tôi chả cần con búp bê Michael tóc dài óng ả, mắt long lanh, mũi cong từng sợi. Tôi chả cần. Tôi chả cần. Anh chàng Sarino làm tôi muốn khóc. Lúc tôi đi qua con đường Main thì hàng cây mimosées vương đầy tuyết trắng. Những chiếc lá xanh thay bằng muôn ngàn mảnh tuyết, rải rác khắp cành cây. Những chú sóc nhỏ và những con chim khuyên bây giờ đầu mất. Tôi cũng chả biết chúng đi đâu. Nhưng khi mùa đông đi qua, mùa xuân và mùa thu lần lượt trở về thay từng lớp lá, thì những chú sóc nhỏ màu nâu và những con chim khuyên màu xanh nhạt lại tơi lui trên những cành cây xanh mát, thật dễ thương. Khi tôi gần nhà Dorothy, tôi thấy con bé ngồi gọn trong chiếc ghế mây, sau cửa kính. Có lẽ Dorothy đang mơ mộng. Lại mơ mộng! Vậy chứ mà tôi và con nhỏ Dorothy nổi tiếng mộng mơ trong lớp học đó. Hai đứa được bạn bè đặt ngồi lên ngai vàng của « nữ hoàng mộng mơ » đó. Có lẽ là oai lắm nếu tại bạn tôi có ghế nữ hoàng. Thỉnh thoảng có đứa bạn còn gọi tôi, danh xưng « nữ hoàng mơ mộng », tôi chỉ mỉm cười không nói. Còn con bé Dorothy thì đắm vào vai tôi mấy cái. Mà cái nào cái nấy, tôi tưởng đã rụng cả xương ra. Con bé Dorothy trong mắt nhìn ra cổng, nhắc thấy tôi, nó rơi chiếc ghế và chạy băng trên lối nhỏ dẫn vào nhà. Dorothy nhìn tôi cười toe toét. Con bé mi tôi một cái.

— Dễ thương vậy đó hả ?

Tôi cười và nhìn xuống dưới chân. Những viên sỏi nhỏ, xám màu trông buồn tẻ. Tôi nắm lấy bàn tay của Dorothy. Hai đứa siết chặt tay nhau rồi cùng nhìn nhau cười ròn rã. Tôi chả hiểu tại sao tôi và Dorothy cười sau

cái bắt tay lạ lùng đó. Nhưng tôi biết, trong tiếng cười của tôi và Dorothy có qua trầy một chút hồn nhiên, hạnh phúc và hơi ấm nồng nàn. Hai đứa đi thong dong trên lối sỏi. Tuyết rơi ít hơn lúc tôi ở nhà. Và tôi nghe rõ, dưới chân tôi và Dorothy. Những bước chân rơi lại ở phía sau, cùng với tiếng lao xao của những viên sỏi xám. Nghe thật buồn bã. Nghe thật lẻ loi. Tôi cúi xuống, nhặt một viên sỏi rồi ném về phía cây ngọc lan, thật bằng quơ và thản nhiên. Con bé Dorothy hát nhỏ một bài ca của Paul Ryan. Tôi thấy rõ hơi thở thoát ra từ lỗ mũi và cái mồm nhỏ nhỏ của nó, còn đông đặc trong màn sương buổi giá.

My eloise

Is like the stars

That please the night

The sun that makes the days

That lights the way

And when that star goes by

I'll hold it in my hands and cry...

Hơi nóng từ lò sưởi bốc lên và ủ cả căn phòng làm tôi ấm hẳn. Tôi nói với Dorothy.

— Minh chơi bài của John Lennon nghe.

Con bé gật đầu, và chúng tôi kéo nhau ra chiếc đàn dương cầm để sát góc tường quét vôi màu hồng nhạt. Con bé Dorothy đứng dựa vào chiếc đàn. Chân con bé bắt xiên thật là nghịch ngợm. Hai tay nó chống lên cầm. Mái tóc màu vàng tơ còn buông thõng xuống hai vai trông hay tẻ. Tôi ngồi xuống chiếc ghế mây màu nâu nhỏ. Tóc tôi dài hơn Dorothy và tôi hất những làn tóc ra sau lưng. Vai tôi khép lại một cách yếu đuối. Hai mỗm xương vai nhô lên buồn bã. Tôi nhìn xuống những nhịp đàn. Một màu trắng im lìm và lặng lẽ. Khi ngừng lên, tôi bắt gặp đôi mắt của Dorothy nhìn tôi không nói. Mà không, đôi mắt của Dorothy bạn tôi, khác đôi mắt của anh chàng Sarino đó chứ. Tôi nhớ ra rồi, ánh mắt của Sarino lạ hơn của Dorothy cơ. Ánh mắt lạ lùng và huyền bí lắm, tôi cũng chả phân tích được điều gì muốn nói ở đôi mắt của Sarino, trong những lần dạo chơi trên khu rừng Nothern mùa thu lá rụng, tôi cười với Dorothy.

— Martha my dear nghe ?

Con bé gật đầu và tôi bắt đầu dạo nhạc. Những nốt nhạc trầm trầm và cô đơn, rơi thánh thót vào lòng tôi. Căn phòng ấm hẳn. Tôi mơ hồ thấy những rộn ràng nháy nhót quanh đây. Con bé Dorothy vẫn lặng nghe, im lặng. Những ngón tay của tôi nhảy tung tăng trên phím nhạc. Như những con sóc màu nâu nhỏ bé ở hàng cây mimosées trên con đường Main thỉnh thoảng. Những phím nhạc lướt lướt trong không gian. Rồi tắt mác. Rồi rơi vào nơi nào đó của căn phòng có thể những phím nhạc đều rơi xuống chân tôi và nằm im dưới chân Dorothy lắm ạ. Có thể những phím nhạc sẽ rơi vào lò sưởi, lửa sẽ đốt tan từng nốt, biến nhạc thành những điệu khúc vui tai reo dòn tan tí tách.

*You have always been my inspiration
Please be good to me
Martha my love
Don't forget me
Martha my dear...*

Tôi nhớ lan man tới anh chàng Sarino. Tôi nhớ bằng khuôn tới anh chàng Sarino. Chẳng biết bây giờ anh chàng đang làm gì. Ngồi bên chiếc điện thoại màu đen hay lang thang dưới phố. Đi tìm con búp bê Michael mà tôi ưa thích hay viết thư cho con nhỏ Marjorie ưa khóc. Tôi buồn quá thể đi thôi. Những nốt nhạc êm ái, tôi chán chường tất cả tôi bỏ dở cả một đoạn sau không đàn. Hai tay tôi mệt mỏi buông thõng xuống. Con bé Dorothy nhìn thấy diện bộ chán nản của tôi với cái lưng còng xuống buồn thảm, con bé phá lên cười làm tôi cũng cười lây...

— Tưởng vỡ phòng rồi chứ ?

Con bé Dorothy trợn mắt.

— Bộ dễ lắm sao bỏ.

— Cười như trái phá.

Con bé Dorothy nhún vai, sức mảy. Tôi rời chiếc ghế mây và chiếc dương cầm. Con bé Dorothy đi sau lưng tôi. Điều bộ con bé hồn nhiên hết sức. Có thể bây giờ tôi kém Dorothy một bậc về điểm này. Tôi ít nói quá. Và tâm hồn luôn có những khép kín âm thầm.

— Sắp Noel rồi hả ?

Tôi trả lời bằng quơ.

— Sắp Noel. Sắp Noel...

Chúng tôi ngồi ở ghế salon. Con bé Dorothy và tôi cuộn tròn người như con mèo Dorothy nhỏ bé.

— Marietta mở party đó, đi chẳng ?

Lại con bé Marietta. Con bé sao hay mở party thế chứ. Nó thích ồn ào và vui nhộn còn tôi, tôi ghét quá đi thôi. Ngày lễ nào, em bé cũng hội họp cười đùa, vui như pháo tết. Nó hay gửi thiệp mời tôi đi lắm, mà tôi không đi. Chắc Noel năm nay, nó chơi lớn lắm.

— Dorothy có đi không ?

— Hai đứa mình cùng đi nghe.

Tôi thấy chán chường tẻ. Tôi nhớ tới những tờ giấy mỏng màu hồng nhạt chỉ chít những chữ của tôi. Tôi nhớ tới những tờ giấy mỏng màu xanh da trời chứa đựng những nét chữ quen thuộc Sarino. Tôi nhớ tới tập sách mà Sarino gửi cho tôi ép đầy hoa forget và tulipe. Tôi nhớ tới chiếc ghế mây, khung cửa sổ màu hồng ở phòng tôi. Tôi nhớ tới con mèo nhỏ Timothy tôi nhớ tới Sar...

Con bé Dorothy nhéo vào tay tôi một cái đau quá, làm tôi chẳng biết lúc này tôi đang nghĩ gì nhớ ai.

— Không trả lời hở ?

— Cái vụ đi party hở ?

—Ừ. Trả lời đi.

Tôi lắc đầu.

— Dorothy chơi một mình đi.

— Không đi hở ?

—Ừ !

— Sao vậy ?

— Không thích.

— Tại sao không thích ?

— Không biết.

— Tại sao không biết ?

— Cũng không hiểu tại sao.

Con bé nhéo tôi một cái nữa. Lần này, tôi thấy quá đau. Con bé vẫn còn kể lể bên tai tôi. Nào là vì lười, vì có thằng nhỏ Sarino về chơi. Nào là quên tội bạn, quên cả Dorothy con bé năn nỉ tôi đi chơi với nó. Tôi bảo đề nghị lại xem sao chứ tôi ghét ồn ào lắm.

— Tôi chiều cô đó nhé !

— Đa tạ.

Nói vậy cho con bé im lặng. Chứ tôi có chắc đã đi đâu. Nếu Sarino về kịp mùa Giáng Sinh, tôi sẽ ở nhà chơi với Sarino, với con búp bê Michael mà Sarino mua cho tôi làm quà Noel. Tôi sẽ vui với Sarino mà quên rằng mình có giận anh chàng ghê gớm.

Con bé Dorothy huyền thuyên nói cho tôi nghe về những dự định liên hoan của nó trong mùa Giáng Sinh năm nay. Tôi cứ ậm ừ. Và lúc con bé bảo tôi giúp nó một tay để nó mở party trước ngày chơi với Marietta thì tôi dấy dậy. Tôi lắc đầu lia lịa và bảo, chắc tôi chết mất. Con bé cười hắc hắc và nhất định giao cho tôi một phần trách nhiệm trong cái party của nó. Tôi nhìn đồng hồ thấy gần mười giờ. Tôi đứng dậy. Con bé Dorothy ngược nhìn tôi.

— Về hả ?

—Ừ.

— Mai tới không ?

— Có lẽ.

— Minh đợt bài Silent Night nghe.

—Ừ.

Ở ngoài, sương mù vẫn đặc. Tuyết rơi từng bông nhỏ và buồn. Cây mimosées ở bên đường chết cứng. Chiếc cổng của nhà Dorothy chờ vơ. Tôi chợt nhớ tới Sarino. Tôi nghĩ tới ngày Giáng Sinh sắp tới. Tôi tin chắc thế nào Sarino cũng về chơi Noel với tôi và gia đình. Khi con bé Dorothy đưa tôi ra cổng, tôi bảo rằng, party ở nhà Marietta, tôi không tới dự.

Con đường về nhà tôi, tuyết rơi trắng xóa.

VŨ THỊ HẢI DƯƠNG

ĐÊM KHÔNG CÙNG

ĐÔNG T.V.

Trên đồng cỏ, vị tu sĩ và đứa trẻ chần chừ vẫn đứng yên bất động. Bầu trời như mở rộng lấp lánh ngàn ánh sao. Đêm huyền diệu tỏa hương ngát cả hồn người...

Tự dưng vị tu sĩ lên tiếng, âm thanh nhẹ như gió thoảng :

— Con đã nghĩ kỹ chưa, hỡi bé ngoan ?

Đứa bé vẫn lặng yên không trả lời. Vị tu sĩ ngồi xuống mô đá, dang hai tay đón đứa bé lại gần :

— Ta sẽ đưa con về thành phố. Một thoáng hốt hoảng vừa vương lên trong mắt đứa bé. Về thành phố, một chuyến phiêu lưu gần đây thích thú hay một đời mới lạc lõng chờ vơ ? Đứa bé lắc đầu, vị tu sĩ khẽ mỉm cười :

— Đêm nay, duy nhất đêm nay con là đứa trẻ mà ta mời gọi... Nhanh lên hỡi bé ngoan, nhanh lên cho kịp thánh lễ Giáng sinh.

Vị tu sĩ quen gọi đứa trẻ là bé ngoan. Bé ngoan thoáng ngớ ngàng, bờ môi bé nhỏ bật ra hai tiếng Giáng sinh êm đềm...

Vị tu sĩ khoác thêm áo ấm cho đứa trẻ, cả hai đều yên lặng bước theo lối mòn cánh đồng. Đêm huyền diệu tỏa hương thơm ngát...

Chuyến tàu dừng trước khu chợ mới. Đứa bé ngẩn ngơ nhìn sang hai bên đường, từng dãy người đang dẫn nhau về trung tâm thành phố. Họ đi, làm lối và yên lặng, thỉnh thoảng chỉ khẽ nhìn lên mỉm cười. Vị tu sĩ nắm tay đứa trẻ dẫn bằng băng giữa đám người tiến về ngõ nhỏ, và vào một thánh đường...

Ngôi thánh đường tuy đơn sơ nhưng ấm cúng vô cùng. Đứa trẻ bỏ tay vị tu sĩ, lặng lẽ vào như có một sức mạnh vô hình nào lôi cuốn. Bé Ngoan quỳ trước bàn thánh rồi đưa tay làm dấu...

Vị tu sĩ chủ tọa thánh lễ với nỗi xúc động bàng hoàng. Chỉ có những đêm tuyệt vời như đêm nay, tu sĩ mới cảm thấy cần bộc lộ nỗi vui đang tràn chứa trong hồn một cách rõ ràng. Hơi liếc nhìn bé Ngoan, vị tu sĩ khẽ mỉm cười, duyên cớ gì đã xui khiến ta gặp con đêm nay, vị tu sĩ có hơi thắc mắc nhưng không cần trả lời. Vài thiếu nữ đi lễ muộn đứng nép cạnh cửa giáo đường. Tu sĩ nhận ra những người quen quỳ bên góc tay phải, cạnh chiếc cột che khuất ánh sáng. Bé ngoan vẫn quỳ trong một tư thế

bất động, đôi mắt biểu lộ rõ lòng sùng kính; lần nữa, tu sĩ lại mỉm cười...

Thánh lễ tan, vị tu sĩ còn nán lại ít phút để dặn dò lão từ già và trả lời vài câu hỏi. Đứa bé chần chừ đứng bên cạnh, mắt mở to trong bóng tối. Tu sĩ cúi chào mọi người rồi lặng lẽ dắt đứa trẻ bằng ngang con đường...

Ngôi nhà khuất sau một khóm trúc, tận cuối con ngõ nhưng sang trọng vô cùng. Đứa bé hơi hoảng hốt nhưng được vị tu sĩ trấn tĩnh ngay bằng cái xiết tay thật mạnh. Cánh cửa hé mở hắt những tia sáng màu tím ra ngoài. Với dáng thật nhanh và gọn, vị tu sĩ lách vào bên trong, lần nữa màu ánh đèn tím làm bé ngoan cảm thấy thân thuộc :

— A, cha đã về.

Bà cụ, có lẽ là mẹ của vị tu sĩ, khẽ reo lên ; ông cụ bên cạnh mắt cũng mở to xúc động. Trên bàn trải thảm nhung, những đĩa thức ăn chưa với quá nửa, và những quả nho tím mọng trông quyến rũ lạ lùng.

— Cha ngồi vào đây, cả bé nữa .. Thiếu nữ áo hồng vẫy vẫy bé ngoan, vị tu sĩ nhắc đứa bé đặt trong chiếc ghế nhung xám. Lạ lùng quá, đặt biệt quá, đứa bé chẳng hiểu được sự việc đang xảy ra chung quanh. Thiếu nữ mặc váy trắng ngồi bên cạnh đứa trẻ vẫn còn trong tư thế bất động, đầu hơi nghiêng nghiêng nghĩ ngợi, và đôi tay nuột nà khe khẽ xoay ly sữa...

— Cha về, rồi mai lại đi ?

Vị tu sĩ gạt nhanh đầu, vừa tiếp thức ăn cho đứa trẻ. Gia đình này có một cái gì khác biệt mà yên ổn, lạ lùng mà không vui... Hai thiếu nữ mặc áo dài vàng vẫn lặng yên không nói, nhưng đôi mắt hàm chứa một xót xa không cùng...

Tự dưng đứa trẻ thêm trở về với cánh đồng, ngủ quên trong rơm ẩm.

— Chị Thoa, rồi mai tôi cũng ra đi, hãy hát cho tôi, cho gia đình nghe một ca khúc !

Giọng vị tu sĩ ấm và trầm, thiếu nữ dạ vâng ngần đầu lên, chờ đợi. Thiếu nữ mặc áo xanh mỉm cười, hai tay mân mê chéo góc khăn tay, cô nói những gì chính cô chưa hiểu :

— Cảm ơn cha, cảm ơn tất cả ! Đêm nay, ôi đêm tuyệt diệu, đêm ngọt ngào ru tôi ngủ yên...

Và nàng cất tiếng hát, không phải những bản thánh ca hằng ngày mà là một tình khúc dịu dàng :

«Đêm thơm như một dòng sữa, lũ chúng em êm đềm rủ nhau ra trước nhà.

Hiu hiu hương từ ngàn xa, bỗng quay về dạt dào bên hè ngoài trời khuya...»

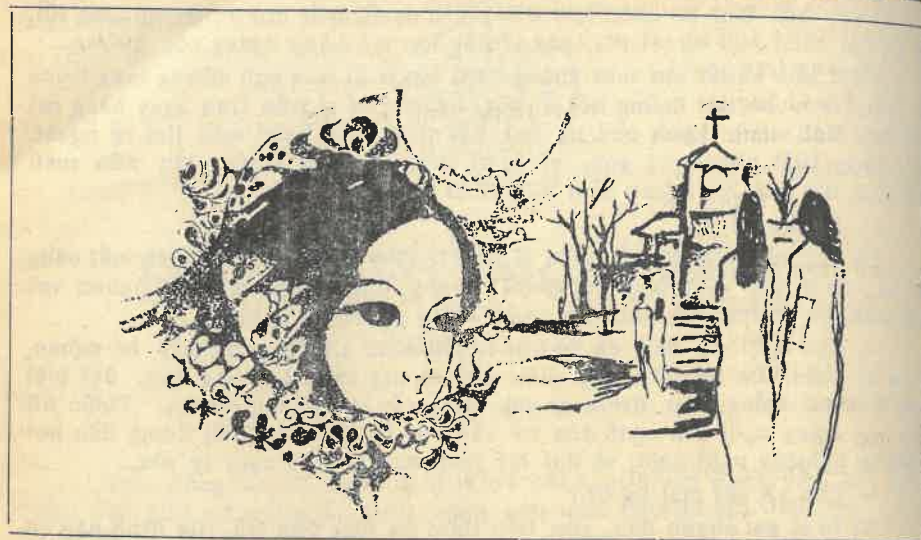
Tiếng hát đã dứt, âm thanh dịu dàng như còn vang nhẹ trong khoảng không... Một vài tiếng vỗ tay lẻ loi nhưng vẫn đủ làm thiếu nữ sung sướng ra mặt... Bỏ ly sữa xuống bàn, thiếu nữ mặc váy trắng đã thay trên tay bằng những quả nho tím, nàng ăn rất chậm, và trí óc vẫn không ngừng suy nghĩ...

Đứa trẻ đã quay vào phòng, cùng một lúc, vị tu sĩ nhìn thấy một ngôi sao chổi và cảm thấy bồi hồi... Thượng đế yêu mến, đêm nay xin cho con được là một vì sao nhỏ nhất, xa nhất và khiêm tốn, bình lặng nhất. Đêm nay sao tuyệt diệu, sao bàng hoàng làm con say ngủ ngay giấc...

Trên giường, đứa trẻ đã say ngủ, trong đầu bé ngoan là cả một rừng cỏ mệnh mông, và một Hải Nhi...

ĐÔNG T.V

ĐÊM THÁNH CỦA HAI NGƯỜI

PHẠM ĐÌNH THÔNG

Giọng người ca sĩ ngập ngừng ở một nốt nhạc trầm, dứt quãng, rồi chọt vút cao như tiếng gió nổi lồng lộng trên đồi thông. Tiếng hát dừng lại, lửng lơ ở độ cao làm ngỡ ngàng người, rồi chọt hạ thấp xuống bắt ngờ như con chim bói cá cắm vút xuống mặt hồ yên lặng. Tôi thấy mắt Hạ Quyên long lanh. Hình như có hai giọt lệ ngập ngừng trong khoé. Tôi đặt cả hai bàn tay lên những ngón tay thon nhỏ nhắn của nàng đang hững hờ bất động trên mặt bàn. Hạ Quyên như chột tỉnh, mỉm cười nhìn tôi.

— Bài hát buồn quá, anh.

Vừa nói Hạ Quyên vừa rút tay về định lau hai giọt nước mắt vừa lăn tròn xuống đôi má mịn màng như lụa của nàng. Tôi giữ tay nàng lại :

— Đừng lau khô. Anh muốn nhìn đôi mắt đẹp và khuôn mặt dịu dàng của em rạng rỡ vì hai giọt nước mắt. Đẹp tuyệt vời. Bài hát trở lại lần nữa, đã qua khỏi điệp khúc. Tiếng hát nức nở « Một người bèn ra ven sông buông theo nước cuộn cuộn mau. Một người chìm sâu trong khi mưa ngâu bỗng ngừng ngang đầu.. » Hạ Quyên bám vào tay tôi : « Đi anh ». Tôi cấu lại vào tay nàng :

— Em phải cười trước đã. Rồi chúng mình đi. Mà bây giờ mình đi đâu nhỉ.

Hạ Quyên cười. Nụ cười tươi như đóa hồng nhưng sớm mai ngậm sương lóng lánh. Tôi thầm cảm ơn những vì sao, đêm nay, lấp lánh trên hàng cây nhập nhòa bóng tối bên kia đường.

Những con đường vắng nhất trong thành phố đêm nay cũng đông nghẹt người. Những sắc màu rực rỡ ngập tràn khắp ngã. Tôi và Hạ Quyên chen lấn, lặn ngụp trong làn sóng người ấy đến hơn mười giờ mới thoát ra được về phía bờ sông. Thả bộ thật chậm. Gió lồng lộng từ sông thổi ngược lên tung bay tóc Hạ Quyên. Trông nàng rạng rỡ dưới vòm trời sao và trăng chảy lênh láng trên tóc trên vai nàng. Tôi ngất ngây trong vùng ánh sáng tuyệt vời ấy. Chúng tôi đi bên nhau, lặng yên, nghe hơi thở nhấp nhô trên triền sóng tình dần trải bát ngát với đất trời với trăng sao diễm tuyệt. Những tiếng động và hơi người rút lại phía sau lưng chúng tôi, khu nhà thờ lớn ở trung tâm thành phố. Khi ngang qua những cây bàng già cỗi ở mạn Bắc bờ sông tôi đi sát Hạ Quyên hơn, chậm lại. Một chiếc lá vàng cuối mùa bay chao lượn đập vào tay tôi. Hạ Quyên bảo tôi bắt lấy đưa cho nàng. Nàng đưa chiếc lá lên mũi hôn âu yếm. Tôi nói :

— Hương lá ủa tuyệt vời, phải không ?

Hạ Quyên im lặng. Tôi tiếp, cùng lúc với những trái sáng bắn lên bên kia sông, ánh sáng soi rõ khuôn mặt nàng trong sáng như trăng khuya vắng vặc.

— Em có biết hai câu thơ « Tôi là con gái, Buồn như lá cây » không ?

— Biết. Em biết cả bản nhạc phổ bài thơ này nữa.

— Thế tôi là con trai buồn như... cái gì nhỉ ?

— Em đâu biết.

— Buồn như trái cây, nhé.

— Sao con trai lại buồn như trái cây ?

— Thế sao con gái buồn như lá cây ?

— Anh hỏi thi sĩ tác giả câu thơ ấy chứ. Nhưng chắc là đời con gái như đời lá. Tươi tốt một sớm mai và sẽ vàng phai tàn rụng theo cơn gió vô tình nào đó...

— Còn con trai... cũng giống như trái cây, sẽ có lúc chín và sẽ bị « người ta » hái về xoi...

Chúng tôi cùng cất tiếng cười vang cả một khúc sông vắng. Trời bỗng tối sầm. Mây đen kéo về đầy trời. Và mặt trăng bị lấn áp tội nghiệp chạy trốn sau đám mây đang hung hãn tóa nước xuống trần gian. Tôi kéo Hạ Quyên chạy như bay về phía trước mặt. Mưa bắt đầu lớn hạt. Không có một mái nhà nào cả. Lách qua một con đường nhỏ phía tay trái, suýt chút nữa Hạ Quyên trượt chân té nhào. Những ngôi biệt thự nằm lặng lẽ trong những tường rào cao kín không giúp được gì cho chúng tôi (đúng ra chỉ đề ý đến Hạ Quyên. Tôi là con trai mà kể gì những giọt mưa cuối mùa này đâu) chống lại đám nước mưa bắt đầu thấm lạnh trong làn áo. May quá, cuối đường là một chiếc quán nước nhỏ. Quán đông nghẹt người. Đứng ngồi ló nhô. Đa số là bọn con trai rong chơi đêm nay chui vào đụt mưa. Chúng tôi bắt chước những người vào trước đang đứng tựa tường uống cà phê bưng trên tay, kêu hai ly cà phê sữa nóng. Cả hai ướt như chuột lột. Hạ Quyên lạnh run cầm cập. Tôi kéo nàng nép sát vào người tôi chuyển cho nhau chút hơi ấm tình yêu. Một lát, quen với hơi ấm và khói thuốc lá và hơi người chật ních trong

quán Hạ Quyên đỡ lạnh hơn. Tôi chợt khám phá ra là hai đứa tôi đang đứng bên cửa sổ, khép hờ bên ngoài. Tôi đẩy cánh cửa nhỏ. Mưa đã thưa hạt. Trời xanh lơ mờ qua làn mưa mỏng ở bên kia sông. Và trăng, trăng đã chui ra khỏi đám mây thả chút ánh sáng yếu ớt lạnh lẽo qua lớp mưa bụi rơi vào khung cửa soi lơ mờ khuôn mặt Hạ Quyên cùng lúc với nhịp đập trái tim tôi tăng lên đột ngột. Chưa bao giờ tôi thấy Hạ Quyên đẹp như đêm nay, Tôi nói như thổi vào tai và má nàng : Anh yêu em quá rồi. Tôi muốn chết trong đôi mắt chớp long lanh của Hạ Quyên. Đừng nghĩ tôi dại dột. Tôi đang yêu.

Sáng hôm qua. Mới năm giờ rưỡi, trời còn lạnh căm căm. Thành phố trở lạnh bất ngờ vào những ngày giữa mùa đông. Cái lạnh đến từ lúc nửa đêm. Buốt da. Hai lớp chăn dày phủ kín đầu mới chịu nổi. Thế mà Định vội bộ đến gọi tôi cùng lúc với tiếng chuông nhà thờ làm lễ sáng. Định du lan can leo lên gác cạy cửa đập tôi dậy. Hắn lục tìm áo quần bắt tôi mặc vào. Đi. Hai tấm vé xe Định nhét vào túi tôi. Trời còn mờ mờ sương. Hơi lạnh bám vào da thịt. Chiếc áo len không giữ đủ hơi ấm cho người. Còn sớm, hai đứa đi bộ đến bến xe. Ngang qua nhà Hạ Quyên tôi dừng lại nhìn vào. Căn nhà im vắng tĩnh mịch vắng hơi sương còn ôm ấp gia đình trong giấc nồng. Nàng chắc còn đang lan man trong giấc mộng. Mong là một giấc mộng đẹp, cho nàng. Tuần trước tôi và Hạ Quyên giận nhau đến ba ngày. Cả hai cùng khổ sở hết sức nhưng đều làm mặt lạnh cho bố ghét, nhưng thực ra trong lòng buồn khổ vô cùng. Nguyên do chỉ vì cái chuyện tập văn nghệ văn gừng của nàng. Tôi thì chỉ muốn Hạ Quyên tập tành gì cả, chỉ muốn nàng, ngoài những thì giờ học hành, nghĩ đến tôi mà thôi. Nàng nói một năm có một lần nàng giúp bạn văn nghệ trường. Dĩ nhiên nhân dịp này mấy thằng con trai trong bạn văn nghệ sẽ rả theo bên nàng tán tỉnh này nọ. Tôi đổi nàng. Tôi nghĩ là nàng quý trọng những cái kia hơn tôi. Tôi nói Giáng sinh tôi đi Đà Lạt. Mặt Hạ Quyên xịu xuống và lạnh, nhưng không nói gì cả. Đúng lúc thằng Định đến rủ đi, tôi đồng ý ngay. Chiều qua đến nói sáng nay tôi đi, Hạ Quyên muốn khóc. Tôi cũng buồn không tả, nhưng đã hẹn với Định rồi. Và tôi biết chắc là tôi sẽ chẳng vui vẻ gì ở cái thành phố cao nguyên lạnh lẽo đó. Tôi và Định ra đến bến xe lúc trời vừa rạng sáng. Uống một tách cà phê nóng ở chiếc quán cóc gần bến cho ấm người. Bất ngờ Nguyễn lò mò đến, dáng chậm chạp cố hữu lúc lắc trong chiếc manteau dày cộm. Thằng này hành trang có vẻ lụm lụm như đàn bà. Nguyễn định ghé quầy mua vé xe, tôi gọi hắn lại đi cho hắn chiếc vé kèm theo một câu quay qua phía Định : Thôi hai đứa mày đi với nhau cho tiện sổ sách. Tao không đi. Tôi bỏ về trong sự ngỡ ngàng của Định. Chắc hắn sẽ chửi dữ. Nhưng tôi bất cần. Tôi không thể thiếu Hạ Quyên trong mùa hẹn hò này. Mùa của những người yêu nhau.

Tôi kể cho Hạ Quyên nghe chuyện tôi bỏ Định và Nguyễn lúc sáng ở bến xe khi hai đứa bước ra khỏi quán và đi ngược lại phía bờ sông. Mưa chỉ còn là những hạt bụi mỏng óng ánh trắng khuya. Ánh trăng phản chiếu trên mặt nước sông xao động thành những đợt sóng bạc nhấp nhô dội vào

bờ đá. Người bây giờ đông như nước cuộn. Người đi dự lễ nửa đêm tràn xuống con đường nhỏ ở bờ sông, Hạ Quyên đi sát vào tôi, giọng nhỏ và mềm :

- Đêm nay vui quá hả anh.
- Vui vì đông người hay vì với anh ?
- Em không biết. Nhưng chắc cả hai.
- Em thích tiếng động ?
- Tuy. Mà tiếng động gì chứ ?

— Tiếng động, bất cứ tiếng động gì. Tiếng động ý nghĩa và tiếng động vô nghĩa.

- Em yêu bất cứ cái gì, cả tiếng động, lúc em vui.
- Anh cũng có một thời như thế.
- Bây giờ không còn ?
- Còn chứ, nhưng khác đi một chút. Một thời vang tiếng động, đã nở

thành niềm vui.

— Có phải là thơ ?

Tôi mời một điệu thuốc. Khói thuốc bao phủ khuôn mặt nàng, khuôn mặt tôi, ấm êm một chút hồn nhiên. Tôi đưa nàng tách rời xa đám đông. Tiếng chuông thánh lễ nửa đêm cất lên vỡ òa trong không gian thành trăm ngàn tiếng vọng. Tôi nói nhỏ vào tai Hạ Quyên :

— Đêm thánh của hai người.

Hạ Quyên nói :

— Khói thuốc lúc trời trời lạnh dễ chịu ghê anh há.

Tôi nhả thêm nhiều chùm khói thuốc bay nhòa nhập vào mặt vào tóc nàng. Hơi chuông thánh lễ nửa đêm vừa dứt còn vọng trong không gian chìm lắng.

— Em có biết trái sầu đông ?

— Biết. Sao anh ?

— Biết tại sao gọi là cây sầu đông không ?

— Vì khi đông về, cây rụng hết lá trở cảnh khảnh khiu. Cây mà cũng biết sầu buồn khi đông về anh nhỉ ?

— Cây cũng có linh hồn của cây chứ.

— Em chỉ nghe anh nói lần đầu, là cây có linh hồn.

— Nhưng linh hồn cây không chia xẻ. Linh hồn cây trọn vẹn. Không như người. Này, em có nghe gì không.

— Không. Sao bỗng dưng im lặng quá.

— Sương bạc làm thinh, khuya nửa thở. Nghe sầu âm nhạc đến sao Khuê.

Hạ Quyên đưa tay chỉ một vì sao xẹt ngang giữa bầu trời khuya rờn rợn bóng trăng mờ ảo. Hương tóc nàng quyện trong gió nhập vào hồn tôi. Bỗng dưng tôi muốn khóc.

PHẠM ĐÌNH THỐNG

đã phát hành :

T I N H S U O N G

Thơ VÔ CHÂN CỬU

Bìa CAO NAM TIẾN — THI CA xuất bản

truyện dài DUYÊN LẠNH

- Gã hách thật. Gặp gã, mi sẽ thay đổi tất cả.
- Vì vậy mi sợ không dám giới thiệu gã với tao ?
- Ừ.
- Để xem tao có thay đổi. Chắc tao sẽ cười vỡ bụng.
- Mi sẽ khó lòng cười nổi. Tao biết trước điều đó, Phượng ạ !

Phượng lặng thinh. Trên khuôn-mặt-con-gái-trời-cho-đẹp của Phượng, tôi thoáng gặp một gợn sóng bên lên như gợn sóng bên lên nên thơ và lãng mạn của một thiếu phụ một mình đứng giữa vườn trăng và tưởng chừng đã bị gió hôn lên má. Phượng nhìn tôi, đôi mắt chứa chan thương yêu và giọng nói hết vẻ đùa cợt :

- Nhị, mi gặp gã ở đâu ?
- Ngoài bãi biển.
- Bắt đầu ra sao ?
- Bằng những dấu hỏi trên cát.
- Như xi nê.
- Không, như mơ ước.
- Gã có chiếc du thuyền giống kếp Georges Hamilton ?
- Chỉ có chiếc Bridgestone hai bánh cũ kỹ. Và tao rất sung sướng, rất hãnh diện được ngồi trên chiếc xe của gã.

Phượng đứng dậy, mở hoa sen cho nước mưa xuống da thịt một lát. Rồi nó bước ra khỏi bồn tắm, dùng khăn bông thấm khô những giọt nước còn say mê không muốn rời thân hình kiều diễm của nó. Phượng nói :

- Bảo tài xế tới Frégate đem thức ăn về. Chúng mình ăn ở nhà tối nay. Tao muốn nằm cạnh mi, nghe mi kể chuyện những dấu hỏi trên cát.

Vừa thức giấc tôi đã nghe thấy tiếng còi xe. Không, tiếng hí gọi bạn của con Thạch Kiều. Đó là con ngựa hồng. Ngựa hồng mang đôi người yêu nhau đi vào cõi mộng. Nó chưa đến nơi, nó còn rong ruổi khắp nẻo đường tình. Khi yêu, dường như, cả đôi người yêu nhau đều có giác quan thứ sáu. Hoài biết tôi đã thức và tôi biết chắc Hoài đang ngồi trên chiếc Bridgestone nhận còi gọi tôi. Tiếng còi xe thần tình, làm át cả tiếng máy lạnh chạy vù vù. Tôi vụt dậy, mở cửa phòng và chạy ra ban công, ngó xuống đường. Đứng Hoài. Chàng vẫn để máy xe nổ, ngồi trên yên xe, hút thuốc lá. Trời chưa loăng sương. Tôi nhìn rõ đốm đỏ ở đầu điều thuốc. Hoài dừng xe giữa đường. Chàng nghĩ con đường sớm mai như bãi biển sớm mai. Cửa riêng chàng.

— Hoài...

Hoài ngược lên, vẫy tay :

— Đi với anh, đừng mặc áo dài, đừng hỏi thêm một câu nào.

Tôi vội vàng trở về phòng, bật đèn, thay quần áo. « Đừng mặc áo dài ». Đồng ý. Một chiếc blue jeans, một chiếc tricot màu đỏ nhạt. Một chiếc khăn mỏng cột tóc. Đôi dây bata. Ít tiền nhét vào túi quần để phòng túi tiền của Hoài phiêu lưu bất ngờ. Xong. Tắt đèn. Khép cửa. Tạm biệt Phượng, tối nay tao sẽ kể chuyện mộng du, về những dấu hỏi trên cát. Mi cứ ngủ say, ngủ ngon. Tôi xuống cầu thang êm ru. Chị Hai chưa thức. Và bầy chó của biệt thự không lên tiếng sủa khách lạ đứng giữa đường. Tôi đã ra tới cổng. Hoài bật đèn xe.

— Đã ai biết em đi chưa ?

— Chưa.

— Vội trèo qua cổng.

Cổng thấp, tôi trèo dễ dàng. Gặp Hoài, tôi nói :

— Em có cảm tưởng trốn nội trú ra ngoài. Hôm qua anh bảo sẽ đón em, em ngờ anh nói đùa.

Hoài vất điều thuốc lá sang bên đường.

— Tại sao anh lại nói đùa nhỉ ?

Tôi leo lên xe của Hoài, ngồi sau chàng, vòng hai tay ôm chặt lấy chàng. Hoài rồ ga, đạp số. Chiếc Bridgestone bỏ ngời biệt thự mùa hè. Khi đến cuối phố, quay lại, tôi chỉ còn thấy bóng dáng nó qua lớp sương mờ. Hoài phóng xe thật nhanh. Ngựa hồng phi nước đại. Ngựa hồng rẽ sương soãi vó. Nó đưa chúng tôi ra ngoài thành phố. Thành phố đang ngủ. Biển đang tình tự cùng khói sóng. Ngựa hồng đang qua cầu Bông. Tôi và Hoài nằm trên mũi tên. Mũi tên lao vút. Qua cầu, Hoài bót ga và nói :

— Em có cần hỏi anh đưa em đi đâu không, Nhị ?

— Không.

— Nhưng anh thấy cần cho em biết.

— Tùy anh.

— Đi cùng khắp tới khi mình cảm giác đã gần mùa hè. Anh đưa em đến bãi biển Đại Lãnh.

— Đi thông thả.

— Đi nhanh kẻo mùa hè đuổi kịp mình.

Hoài áp xe bên lề đường, móc túi lôi ra cặp kính.

— Sợ em quên, anh mượn kính mát cho em mang kẻo gió và bụi bắt nạt mắt em.

Hoài đưa kính cho tôi. Bây giờ tôi mới chú ý chiếc blouson da của Hoài. Tôi đập vai chàng :

— Còn cái áo của anh ?

— Mượn luôn.

— Chúng ta sẽ trả lại Nha Trang cặp kính và chiếc áo.

— Đây kỷ niệm. Đó là lỗi, là sự biết ơn Nha Trang. Anh sửa soạn làm «anh hùng xa lộ», em hiểu phải làm gì chưa ?

— Hiểu rồi. Mang kính và ôm anh, ôm anh thật chặt.

Hoài giật giây cương. Con ngựa hồng lại soãi vó. Tôi ôm chặt Hoài, áp một bên má vào lưng chàng. Ngựa phi ngược gió. Gió cản lối ngựa. Ngựa đập gió mà bay. Tôi không nhìn thấy gì ở hai bên đường. Cánh đồng bên tay mặt hay chân núi bên tay trái loáng thoáng trong sương mờ. Ngựa leo đèo. Đèo mang cái tên thích thú : Rù Rì. Tôi nhớ, trên máy bay hôm ra Nha Trang, Phượng đã đùa bỡn chúc tôi sẽ gặp một anh chàng và chàng ta sẽ chở tôi lên đèo Rù Rì bằng xe máy hai bánh và chúng tôi sẽ rù rì tâm sự. Để tôi sẽ nhắc chuyện này với Hoài. Bây giờ, hãy im lặng cho ngựa qua đèo kẻo ngựa rơi xuống vực thẳm. Yêu là tìm lối lên thiên đường. Yêu không bao giờ là tình nguyện xuống địa ngục, dẫu địa ngục mang một ý nghĩa nào. Ngựa xuống đèo rồi. Sương dần tan và ngày dần vỡ. Ngựa hồng theo ngã sương tan. Thạch Kiều theo xa lộ thành thang, phẳng lý, bóng mượt.

— Nhị...

— Dạ.

— Em lấy kính mang lên mắt dùm anh. Coi chừng nhé !

— Ở đâu ?

— Cái gì ?

— Kính.

— Trong túi áo anh.

Hoài không thêm bớt ga. Tôi luồn tay vô túi áo blouson của Hoài, lấy kính ra và thận trọng đeo giùm chàng.

— Cám ơn Nhị. Chúng mình dùng điểm tâm ở Ninh Hòa. Em đã nghe nói về Ninh Hòa ?

— Đã. Nổi tiếng nem ngon.

— Chúng ta sẽ ăn nem Ninh Hòa.

— Sẽ ăn nem Ninh Hòa. Và trong máu em sẽ thêm một giọt Ninh Hòa.

Xe lao vun vút. Xe vượt đường dài. Tôi không còn áp một bên má vào lưng Hoài nữa. Vẫn ôm chặt Hoài. Còn muốn ôm chặt thêm. Tôi nhìn bên

trái, tôi nhìn bên phải. Bên trái, chạy theo triền núi, thiết lộ nằm dài như con rắn chờ lột xác. Biết khi nào con rắn lột xong xác ? Cầu nguyện hòa bình giúp nó. Và tôi đã cầu nguyện. Bên phải, cánh đồng không mấy hứa hẹn lúa vàng rực rỡ tương lai. Chỉ có con đường giúp ta một niềm tin. Con đường đưa ta đi đến nơi tốt đẹp nhất và đưa quê hương ta đến chốn có hạnh phúc. Con đường rộng, phẳng lì, êm ái. Con đường biết tình tự. Quê hương ta rồi sẽ hết những đường thôn ồ nức nẻ niềm đau sót như con đường quê trong thơ Tế Hanh. Rồi sẽ chẳng chịt đường bộ, đường sông rộn ràng tiếng hát, câu hò. Và khi đó, con rắn lột xong cái xác, thiết lộ hết nằm dài rên rỉ nổi cô đơn. Chiến tranh, đến cả gang sắt cũng mòn mỏi, nữa là con người. Nhưng có phải, trong chiến tranh, con người chỉ cam đành rên xiết thống khổ ? Chúng ta vẫn yêu nhau, vẫn cười nói, vẫn mơ mộng. Mơ mộng nhất, yêu nhau nhất. Bởi vì, cái đáng kể không bao giờ là sự chết chóc, đổ vỡ. Mà là sự chia lìa, đứt đoạn của con người sống sót sau chiến tranh. Làm lại được tất cả, trừ công việc làm lại sự tan nát của tâm hồn, của tình người, của tình yêu. Có nhiều người đi chiến đấu tiêu diệt Chiến Tranh và có nhiều người ở lại chiến đấu bảo vệ Tình Yêu. Đó là lý do giải thích tại sao có những người cứ mơ mộng, cứ lãng mạn trong chiến tranh. Như tôi. Chiến tranh chỉ là cơn bão thổi qua. Và biến hút. Sự vĩnh cửu không chấp nhận nó.

— Nhị.

— Dạ.

— Đang nghĩ gì thế ?

— Nghĩ một mai anh chở em bằng chiếc xe này cùng khắp đất nước mình.

— Tưởng em nghĩ tới nem Ninh Hòa.

— Sắp đến chưa ?

— Sắp.

Hoài không hỏi ban thêm. Để một mình tôi nghĩ ngợi mông lung. Nghĩ ngợi... ngược gió ! Tự nhiên, tôi có vẻ không giống ai, có vẻ một cụm mây tách rời đám mây, lưu lạc một khoảng trời. Đã đến Ninh Hòa. Trời chưa sáng tỏ. Hoài nói :

— Đây là ngã ba đường. rẽ trái, ta đi Ban Mê Thuột, rẽ phải, ta đi Tuy Hòa.

— Còn bãi biển Đại Lãnh ?

— Rẽ phải luôn. Biển bên phải, núi rừng bên trái.

— Nếu chúng ta đã lấy nhau, Hoài nhỉ ?

— Đừng nên thí dụ cái câu buồn thảm đó.

— Nếu thôi mà.

— Thì sao ?

— Và nếu chúng ta có một trăm đứa con, lấy Ninh Hòa làm nơi chia ly, anh rẽ trái hay rẽ phải ?

— Phải.

— Anh thích làm rỗng à ?

Hoài lắng chuyện :

— Nếu em chưa đói, mình chờ tới Đại Lãnh dùng điểm tâm nhé !
Tôi nói :

— Cũng được. Nhưng quên nem Ninh Hòa ư ?

— Mình còn lần về.

Và Hoài đã không ghé vào Ninh Hòa. Theo con đường mới, chàng rẽ phải, phóng đi Đại Lãnh. Trời sáng rõ cùng với những thối đường bỏ lại phía sau. Rặng núi dài trước mặt, sương đang bốc khói và tan dần. «Non xa khỏi sự nhạt sương mờ». Lúc này tôi mới cảm vô cùng câu thơ của Xuân Diệu. Gỡ kính ra nhìn tận mắt cho rõ. Khi mặt trời chưa thức giấc, rừng núi, cánh đồng, cây cỏ ban mai mùa hạ mang một vẻ kỳ ảo. Kỳ ảo như biển sớm hôn khói sóng. Con đường vẫn vắng hoe. Xe vút qua những chiếc cầu nhỏ, chỉ gặp vài người lính địa phương đeo súng đứng thân nhiên ngắm cảnh tượng. Một buổi sáng hòa bình. Tiếng chim hót thay tiếng súng nổ. Quốc lộ số 1 là con đường vui, con đường được sư đoàn Bạch Mã của người Đại Hàn bảo vệ an ninh. Rồi sư đoàn Bạch Mã sẽ hồi hương. Chắc chắn thế. Quốc lộ số 1 từ đây ra tới Qui Nhơn sẽ hết những chiếc băng cấm viết bằng mấy thứ tiếng, sẽ hết những hàng rào kẽm gai, sẽ tuyệt tích những hình xương bắt chéo trên chiếc đầu lâu trắng nền đen. Bấy giờ, không phải chỉ có hai đứa tôi ngồi trên xe máy hai bánh phóng trên quốc lộ. Bấy giờ, tuổi trẻ nối đuôi nhau phóng xe trên quốc lộ. Tuổi trẻ tìm về những nẻo đường Việt Nam cô đơn, đem niềm vui tới và đắp đường và chừa đường lấp kín những hố chông, hố mìn, hố bom, hố hỏa tiễn pháo kích. Bấy giờ, tuổi trẻ Việt Nam hết xa lạ với quê hương mình.

Hoài bốt ga và chạy sát ven đường. Rồi chàng tắt máy, mặc chiếc xe nương đà trôi. Chừng nó muốn dừng, Hoài mới thắng lại.

— Nghỉ một lát, Thạch Kiều mệt rồi.

Tôi hỏi :

— Anh sợ chúng mình sẽ nằm đường ?

Hoài cười lớn :

— Sợ em không đủ sức đẩy xe.

Chàng bảo tôi xuống trước và chàng dựng xe bên đường. Chúng tôi ngồi trên lớp cỏ còn ướt sương, lưng quay về phía núi. Tôi nói :

— Ở đây thiếu cái quán của Ngọc Giao. Hoài nhìn tôi :

— Và cả cây cầu, cũng của Ngọc Giao. Đó là Quán Gió và Cầu Sương.
Hoài rút thuốc, đốt lửa. Tôi thả mắt ngắm cánh đồng trải dài về phía biên. Mặt trời đã mọc. Rất nhanh, nắng bừng dậy và cảnh vật thay màu sắc,

(còn nữa)

Giọng Ngọc tự tin, cứng rắn. Kỳ thực Ngọc hoang mang, lo sợ chẳng kém gì Nhi. Thành phố bốn phía chung quanh chợt mang hình ảnh một cánh rừng mà con đường đi ra đã mất mùng, con đường trở về đã mất tích. Khách sạn chỉ còn hình dung thấy như điểm nhỏ xa vời, ở mãi tận cái phía bên kia của một triền núi cao ngất chắn lối. Nhi tính đến chuyện gọi một chiếc taxi nào đó chạy qua. Nhờ xe đưa về khách sạn. Nhưng cả hai đứa nhỏ đều không có một đồng nào trong túi. Chúng cùng nhút nhát chưa từng một lần đi hoang, chưa từng bụi đời một buổi. Chắc mẹ đã về. Đang kiếm tìm Nhi khắp mấy tầng lầu khách sạn.

Nhi nắm tay Ngọc, lay mạnh :

— Sao mày.

Ngọc đáp bừa :

— Đi theo tao. Tao đưa về được thật mà !

Hai đứa nhỏ rời cái ghế đá đã chói chang nắng dãi. Chúng lật đặt đưa nhau ra khỏi vườn hoa. Ngọc chọn một con đường tưởng như quen thuộc. Sự thật là nó đã đi vào một con đường mới, càng xa khách sạn hơn.

Chương năm

Trình thở ra một hơi thật dài, trở mình, cố gắng tập trung tinh thần vào cuốn sách đang đọc. Những hàng chữ thoát đầu là một xếp hàng ngay ngắn, nổi câu diễn tả một ý nghĩa, một sự việc trong sáng, mạch lạc. Chương sách trình bày cảnh một cặp vợ chồng trẻ tuổi, mới lấy nhau, đem nhau đi ở riêng, đang bận rộn xây cái tổ uyên ương của họ, biến một địa chỉ trước đó lạnh nhạt, thờ ơ, thành một căn nhà hạnh phúc. Chuyện tả

một người đàn ông và một người đàn bà cùng vụng dại, bờ ngõ như nhau trong cuộc sống chung đang ở thời kỳ thực tập. Chuyện có nhiều chi tiết thật ngây ngô, buồn cười. Đọc trong một lúc khác, bằng một tâm trạng khác, nhiều đoạn chắc chắn làm Trinh phải bật cười thành tiếng.

Những đoạn truyện tươi vui, mà người đọc truyện thì buồn. Trinh chẳng cười được. Sự tập trung tinh thần xuống chăm chú trang sách cũng chẳng được lâu. Những hàng chữ dần dần nhẩy múa rối loạn, Trinh bực bội ném mạnh cuốn sách xuống mặt sàn.

Đời sống, hãy nói ở cái bình thường, là sự kết thành của những thói quen, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi là mấy ngày ly thân, đã lấy hết của Trinh những thói quen cần thiết nhất. Bao nhiêu năm rồi, Trinh thức giấc với cái thói quen có Dung nằm bên cạnh. Chồng một nửa phần giường. Vợ phần giường một nửa. Những ôm ấp âu yếm xảy ra tự nhiên, từng đêm trong giấc ngủ, xoa bóp thật mau chóng một ranh giới, cái phần giường ngăn chia đã hoà lẫn vào nhau. Ngủ, Dung hay nằm nghiêng. Một nửa khuôn mặt tạc hình trên mặt gối, mái tóc phủ kín gò má, hàng mi buông rủ êm đềm, những sợi tóc vương vương lay động theo hơi thở đều hoà. Cánh tay nàng thường đặt lên ngực chồng. Những đêm lạnh, nàng nằm sát liền hơn, một nửa thân đè lên người Trinh bằng một đè nặng cực kỳ ấm áp.

Sáng nay, Trinh đã thức giấc với một cảm giác khác. Trống trải và lạc lõng. Thói quen đã mất. Dung thôi nằm cạnh. Và nhìn sang cái nửa phần giường thiếu vắng một hiện hữu yêu dấu, Trinh thấy trái tim nhói buốt đau đớn, như có một mũi nhọn vừa đâm tới, khoét thật sâu thành một vết thương. Ra khỏi giường, Trinh mở cửa đi sang phòng bên cạnh. Dung đi rồi, nhưng mọi đồ vật trong căn phòng còn nguyên vẹn trong từng vị trí cũ. Trước, căn phòng bỏ trống. Dành cho bạn bè và bà con thân thuộc từ những tỉnh xa. Một tuần trước khi rời nhà, Dung đã sang ngủ riêng ở căn phòng này. Và chỉ trong một tuần thôi, những dấu vết của cuộc sống thân mật nàng để lại đã đầy đặc ở từng xó góc.

Trinh đứng lặng người. Cái gối kia còn in hình một mái tóc. Tấm chăn kia còn phảng phất mùi hương. Hẳn là Dung đã đến ngồi trên cái đầu thấp trước bàn phấn kia, chải đầu, trang điểm, trước khi ra khỏi nhà không hẹn ngày trở lại. Tại sao cái chuyện đau đớn ấy lại xảy ra được. Ôn lại, Trinh không thấy mình có lỗi gì. Chàng say mê công việc, bởi vì chàng nghĩ chàng phải thế, một người đàn ông phải ra ngoài, phải giao thiệp, hoạt động. Sống cho vợ con chuyện ấy đã đành rồi, nhưng còn phải sống thêm, với mọi người cho xã hội. Chàng dành ít thì giờ cho vợ. Những săn sóc cũng không còn được biểu tỏ thường xuyên như ngày trước. Nhưng yêu thì trong lòng vẫn yêu, cuộc chung sống kéo dài, tình yêu thôi phơi bày lên bề mặt, mà lắng xuống một chiều sâu, đâu phải thế là tình yêu không còn nữa?

Điều làm cho Trinh đau đớn, là Dung đã không hiểu được như vậy. Nàng tưởng nàng bị hắt hủi, và nàng đã gặp lại người tình cũ của nàng. Bây

giờ thì sóng gió đã nổi lên rồi. Sự tan vỡ đã xảy đến. Trinh không thể bỏ qua, chàng đã có thái độ, và Dung đã ra khỏi nhà, và căn nhà trống trải, vắng hoang như một nhà mồ rùng rợn.

Buổi tối hôm qua, xuống ngồi thật lâu một mình dưới phòng khách, Trinh không cho người chị hai khóa cổng. Trinh đã mong Dung hối hận sẽ trở về. Nàng chỉ cần xin lỗi một câu, là đủ. Nàng chỉ cần từ ngoài đường, chạy vào, hai vợ chồng ôm lấy nhau, cùng chảy nước mắt, thế là xong.

Trinh đã ngồi lặng trong lòng chiếc ghế bành, như thế. Thật lâu. Cô đơn dưới một ánh đèn buồn rầu. Đếm từng bước đêm đi. Bất động trong một im lặng mênh mông. Và chờ đợi. Chàng chờ một tiếng chân. Chàng chờ một tiếng nói. Lối lăm của Dung không thể xóa bỏ được tức khắc. Nhưng dần dần, thời gian sẽ đuổi dạt mọi chuyện không tốt đẹp vào lãng quên và quá khứ, và biết đâu, hai vợ chồng lại sống được cùng nhau, êm đềm như cũ, như không có chuyện gì không tốt đẹp xảy ra.

Trinh chờ đợi tới mười hai giờ đêm. Thăng Đại ở lâu một mình trên lầu, hoảng sợ, đi xuống. Trinh đành bảo người chị hai ra khóa cổng, đưa thằng con trai lên lầu. Đèn tắt tối đen. Thăng Đại trần trọc hoai, không ngủ. Trinh bắt con phải ngủ, nhưng chính chàng thì không tài nào chợp mắt được. Mãi đến tảng sáng, mệt quá chàng mới thiếp đi.

Tiếng chân thằng Đại chạy mau trên cầu thang. Đại vào phòng cha không thấy, chạy sang phòng bên. Trinh hỏi :

— Con đã ăn sáng chưa?

Đại lắc.

— Chưa.

Trinh soa đầu con :

— Mặc quần áo đi, bố con mình đi ăn sáng ở tiệm.

Nhưng Đại lên tìm cha không phải để chờ cha cho đi ăn sáng. Mà vì có khách tới nhà. Trinh hỏi :

— Ai thế?

— Bác Đạo.

— Mời bác Đạo ngồi chơi, nói ba xuống ngay.

Sau khi gặp Dung ở khách sạn trên đường Hai Bà Trưng, Đạo nhận thức được sự cần thiết phải đến báo tin cho Trinh biết. Mặc dầu Dung đã yêu cầu, nhưng Đạo quyết định làm ngược lại. Dung không bằng lòng cũng mặc. Trinh không thích Đạo động chạm tới chuyện riêng tư của Trinh cũng mặc. Việc phải làm, Đạo cứ làm. Một người bạn tốt không thể thản nhiên trước những biến cố, những thảm kịch vừa xảy đến cho gia đình một bạn thân. Một người bạn tốt phải làm cái công việc hàn gắn, đúng vai trò luật sư cho cả hai bên. Cho dù là những người trong cuộc không nhờ vả, không ưng thuận.

Thằng Đại trở xuống. Đạo ôm thằng nhỏ vào lòng, hỏi nó có nhớ mẹ không. Miệng Đại há hốc. Cặp mắt Đại dờ dẩn. Nó gật, không nói. Đạo ngẩng

đầu nhìn lên khi Trinh từ cầu thang từ từ đi xuống. Điều mà Đạo cũng nhận xét thấy ở Dung và Trinh là sự xa cách và tan vỡ, với cả hai, đều là một tàn phá với những dấu vết của tàn phá hiện rõ trên khuôn mặt. Nếu Dung bơ phờ, thất lạc thì Trinh cũng hốc hác hẳn đi. Nét mặt Trinh trang nghiêm. Dáng điệu Trinh cứng cáp. Nhưng không phải nhìn kỹ, Đạo cũng thấy ngay là cuộc ly thân đã là một đau khổ lớn lao không bờ bến cho cả người vợ, cho cả người chồng. Đạo đứng lên. Trinh đi tới. Hai người đàn ông nhìn nhau yên lặng. Rồi họ bắt tay nhau.

Trinh chỉ ghế cho Đạo ngồi xuống. Trinh nói ngay :

— Chắc anh biết Dung đã bỏ đi ?

Đạo gật :

— Tôi biết :

Trinh nhếch mép cười :

— Biết nhanh lắm nhỉ ? Còn cái gì anh chưa biết ?

— Tôi không phải là một kẻ tò mò. Chuyện riêng của vợ chồng anh, có bao giờ tôi hỏi tới đâu. Tôi biết vì mới gặp Dung.

Gặp Dung ? Trinh nghĩ ngay đến người đàn ông mà Dung đã quen biết ngày nào và đã nổi lại liên lạc. Chắc Đạo đã nhìn thấy Dung ở đường phố, đi cặp đôi với người đàn ông ấy. Đạo còn có thể thấy Dung đến nhà người đàn ông ấy hay ở nhà người đàn ông ấy đi ra cũng chưa chừng. Trái tim đau đớn lại nhói lên. Nỗi đau dội từ tim, dội lên đến óc, nhức buốt đến cùng cực, đến muốn kêu lên thành tiếng. Trinh chớp mắt, hỏi bằng cái giọng muốn tỏ ra thờ ơ và lạnh lùng nhất.

— Thế à.

Đạo nhìn Trinh chăm chú. Trong nỗi đau khổ muốn che dấu, người ta thường trở thành diễn viên bất đắc dĩ của một vở kịch. Bằng cách đeo lên cho mình một cái mặt nạ. Hôm qua, gặp Dung ở khách sạn. Đạo đã nhìn thấy một cái mặt nạ như thế. Bây giờ, ở Trinh, là một cái mặt nạ thứ hai.

— Anh không hỏi tôi gặp Dung ở đâu sao ?

— Không.

Đạo muốn cười mà không dám cười. Đành rất nghiêm trang, đứng đắn :

— Sao vậy ?

— Dung ở đâu bây giờ, tôi không cần biết.

— Có thật là như vậy không ?

— Thật.

— Dung thì không có cái thái độ bình tĩnh như tôi vừa thấy ở anh đâu. Tôi nghĩ cần phải cho anh biết, cho dù anh không muốn biết. Dung đã đưa cháu Nhi đến ở một khách sạn đường Hai Bà Trưng. Địa chỉ khách sạn ấy đây, trong trường hợp anh muốn biết cháu Nhi đang ở chỗ nào.

(Còn nữa)

anh chỉ yêu dấu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Trường reo to khi thấy tôi ở đằng xa :

— Lạ lắm đấy nhé.

Tôi cười đưa tay nắm lấy tay Trường :

— Lạ sao ?

— Khi nhận được điện tín của cậu đám em gái nhà tớ cười rộ lên với nhau.

— Có gì lạ đâu nhỉ.

— Lạ chứ, chúng bảo kẻ trở lại nơi mình đã tới trước đây một tháng là kẻ yếu tim. Tương tư bóng hồng nào ở đây chẳng ?

— Nhảm nào.

Tôi và Trường bá vai nhau. Tôi nói với Trường là mới trở lại đây hôm qua, sốt ruột vì cái vụ ghi danh quá.

— Nhất định học Chính trị Kinh doanh à ?

— Còn kịp không ?

— Trễ thì đã trễ từ lâu rồi. Phải đề xem đi đã.

Trường hỏi thăm tôi về nơi ở, tôi bảo là ở nhà cô Ngân mà một lần tôi đã nhờ Trường đưa đến. Trường rút cổ, ngôi nhà hoang ấy à.

— Sao cậu không định ở nhà tôi ?

— Phiền quá, với lại mình cũng cảm thấy thích cái ngôi nhà gần như hoang mà mình sẽ ở.

Trường hất mấy viên sỏi dưới chân :

— Cậu lúc nào cũng có vẻ khó hiểu.

Tôi cười :

— Biết chứ, bởi thế sống mới hay vất vả vì mình.

Trường vỗ vai tôi rồi cất tiếng cười lớn hơn :

— Bạn ta càng ngày càng lạ ra.

Buổi trưa có chút hơi ẩm của nắng khiến tôi cảm thấy khoẻ hơn. Trường nói, dù sao thì ít ra tôi cũng phải bắt cóc cậu về nhà tôi cho tới chiều.

Tôi nói Trường đưa tôi ghé qua dạo cô Ngân không thôi mới tới đã làm phiền cô đợi cơm trưa. Cần thận đấy nhé, Trường bảo, cậu vẫn hiền nhất trong đám bạn bè. Tôi nhìn hắn :

— Cù lần một chút nữa phải không ?

Trường cười cười khi chúng tôi vòng bờ hồ. Trường đứng ngoài cổng đợi tôi vào dạo cô Ngân rồi hắn đưa tôi về nhà hắn. Đám em gái Trường mà ban sáng tôi tới không gặp vì đã đi học, giờ đồng đủ cả. Liên và Chúc tấn công tôi tới tấp :

— Nghe anh Trường nói về anh Huy nhiều lắm.

Tôi giật mình và bị bọn con gái bắt bí :

— Đúng rồi, anh có nợ nần gì với ai ở đây rồi.

Tôi nhìn Liên, chị của Chúc mỉm cười trong câu nói :

— Nếu nợ nần được ai ở đây thì thật là quý hóa quá.

Tôi nói thế và làm Liên đỏ mặt. Nhưng sau câu nói ấy tôi bị rơi lại chính vực sâu thẳm của tâm hồn tôi. Mà ở đó tôi có Chi. Nếu thành phố này không có em, nó có nghĩa gì đâu. Khi em đến đây thì cỏ cây ở nơi này mới đâm chồi nảy lộc. Và khu vườn tâm hồn anh trời đất vào mùa mới. từ hôm qua, từ lúc anh bước chân tới đây như cuộc hẹn hò như cuộc phiêu lưu trong đời. Nghe tiếng chị em Chúc cười, tự dưng tôi thêm nhớ lại những ngày của năm trước khi tôi và Chi còn ngồi trên vương cổ của thơ ấu, tiếng cười thủy tinh của Chi vỡ ra cùng với bước chân chim của em, như những ngón tay đuổi nhau trên phím đàn vui tươi, rộn rã. Ngày đó mái tóc ngắn của em hay đậu trên vai tôi. Anh Huy nè, anh Huy biết không, nhỏ Ly Ly nó làm nũng em cả ngày. Anh biết, Anh biết sao. Nó giống chị nó đấy. Ngày đó đôi mắt Chi nhìn tôi trong vắt, tinh anh. Anh nghĩ gì em cũng biết nữa. Những buổi chiều tôi sang với Chi, với đám hoa giấy quyến luyến trước cái cổng gỗ nhà em, Chi đang ngồi trên chiếc ghế đu dưới đám cây hoang hậu. Em đọc báo và chờ anh. Có nghĩa là như thế những sản sóc chúng tôi hưởng về nhau, khi đời sống hàng ngày ta chia cho nhau đủ cả hai mươi bốn giờ, bởi vì trái tim ta có lúc nào ngưng nghỉ trong chu kỳ ấy.

Tôi siết những ngón tay vào nhau vỡ thành những tiếng kêu nhỏ. Tôi nhớ Chi quá đổi. Và mỗi lần như thế tôi lại rời chỗ, tìm một khoảng trời nào đó để nhìn lên. Con chim nhỏ bé của anh, giờ em đang làm gì. Có ai nghĩ rằng những lúc như thế, tôi có thể ứa nước mắt.

Buổi chiều Trường chở tôi đi một vòng thành phố, vào quán cà phê nghe hết vài bản nhạc. Buổi chiều tôi và Trường lang thang ở mấy phố buôn bán, mua sắm vài thứ lắm cảm cho mỗi đứa. Trường chăm cho tôi điều thuốc nhưng tôi nói với Trường đó là một trong những điều nằm trong lời dặn, lời cấm của bác sĩ. Tôi nhớ Chi một lần nào đó em đã nói với tôi, anh

chả khoẻ gì, coi chừng anh đau ốm vì những điều thuốc lá thì chẳng ai thèm thương đâu.

Buổi tối tôi được ăn bánh của chị em Liên làm. Chúc nói, hôm nay sinh nhật của chị Liên đó anh Huy. Tôi nói vậy hả, tôi hèn lắm mới chọn đúng ngày để được ăn bánh. Chúc đề nghị :

— Mai chủ nhật bọn em nghỉ học, yêu cầu anh Trường cho đi chơi đi, có anh Huy nữa nè.

— Định đi đâu ?

— Valley d'amour !

Trường nhướng mắt :

— Nhỏ này có hẹn hò với ai không mà hơn hử vậy ?

Chúc bỏ luôn mẩu bánh vô miệng :

— Em thì không nhưng chị Liên chắc có.

Chúc bị Liên với tay đánh vào đầu nhưng con bé quay sang hỏi tôi :

— Phải thế không anh Huy ?

Tôi đối đáp kịp thời :

— Có lẽ thế, tôi đã nghe đồn nữ sinh Couvent nổi tiếng...

Liên tham dự câu chuyện bằng đôi mắt sáng quắc hướng về phía tôi :

— Nổi tiếng sao ạ ?

— Nổi tiếng về những mối tình với các anh Võ Bị.

Liên cúi xuống với mũi dao nghịch ngợm trên lớp kem của miếng bánh :

— Thiên hạ chứ không có Liên đâu nha.

Trường nói :

— Điều đó thì không biết nhưng có một điều là các Sơ Couvent lắm lần lớn, càng kín cổng cao tường bao nhiêu thì càng khó giữ học trò con gái bấy nhiêu.

Nói rồi Trường cười lớn.

Tôi hướng câu chuyện theo ý mình :

— Tôi có nghe nói đời Couvent đẹp lắm nhưng lại không biết ở đâu cả.

— Cũng chẳng đẹp gì lắm, nếu anh thích thông thì ở đó nhiều, trên đường đi thác Cam Ly đó anh.

Trường hỏi Liên :

— Noel này trường Liên có tổ chức Kesmes không ?

— Có lẽ Tết, nghe mấy Sơ nói thế.

Trường nói với tôi :

— Có cái cảnh Kesmes là thú, cậu ở đây rồi ta dẫn cậu đi, cam đoan là...

Liên lờm anh :

— Anh chuyên môn phá thiên hạ không thôi, đi với anh năm ngoái vô câu lạc bộ ngược muốn chết.

Trường cười nhỏ với riêng tôi :

— Mấy ngày hội chợ mà bọn này thường bảo là các bà Couvent cho thiên hạ xem mắt các con gái nhà mình đấy.

Tôi không cười với Trường. Tôi thấy Chi trên chiếc đĩa sứ trắng trước

mặt tôi. Chi trong bộ đồng phục nhà trường. Tôi thấy những khung cửa sổ sơn màu vàng và những cánh áo trắng thấp thoáng đi lại trên các hành lang trường Chi học. Ngày nào tôi đã ngỡ ngàng đến trường đón Chi. Nơi Chi ở bây giờ không biết có làm Chi của tôi vui. Tôi sợ cái cảnh ồn ào của đám học sinh lớn như tôi đang được nghe nói tới. Tôi sợ lắm. Nếu một ngày nào đó bất chợt, em lớn lên, một sợi khói lạ vương vào mắt em... Tôi cần chặt môi dưới mà vẫn nghe lòng nhói đau.

Tôi hỏi Liên :

— Liên biết Domaine de Marie chứ ?

— Liên có nghe nói thôi chứ chưa.

— Cũng như cái kiêu trường Liên à ?

— Liên cũng không biết nữa.

Tự nhiên tôi thấy an lòng một chút, một chút thôi, đồng thời tôi cũng tưởng ra một nơi mơ hồ mà Anh Chi của tôi đang ở. Địa danh đó có thực hay chỉ là một cái tên, cái thế giới mà mẹ Chi đã đặt ra khi ghi trong tấm danh thiếp của bà ?

— Liên có nghe nói tới Domaine de Marie thôi à ?

— Vâng, nghe loáng thoáng bạn bè nhắc tới một lần.

— Chắc xa lắm ?

— Liên không rõ, nhưng ở đây có trường Franciscaine là ở ngoại ô thôi.

Chúc ngó tôi :

— Sao anh Huy thắc mắc về Domaine kỳ thế, Chúc biết nè.

Tôi cười cái khộn khéo một cách vụng về của con bé :

— Biết thật không ?

— Anh cứ cho em biết lý do đi rồi em sẽ tả cảnh cho anh nghe.

— Nữ sinh Couvent có khác, đánh hơi thánh góm. Tôi đang định xin vào đó tu không biết các bà có nhận không.

— Anh mà đi tu, Chúc cười lúc lắc mái tóc, có mà anh phá cả tu viện người ta ra.

Cả bọn cùng cười. Nhưng Chi không cười. Chi đang đứng trong chiếc đĩa sứ trắng trên bàn, trước mặt tôi. Chi nói gì đó mà tôi không nghe rõ. Rồi Chi quay mặt đi. Chiếc đĩa sứ trắng mà những miếng bánh đã được chia ra, một giọt nước trà vừa rót xuống từ cái tách trà tôi đưa lên miệng. Tôi lại thấy Chi, trong giọt nước ấy. Hình ảnh Chi nhoà nhoà mà tôi đã liên tưởng tới hình ảnh con bé Cibet lúc đứng lên bờ hồ với các đầu ngọn cây khô in trên mặt nước. Rồi mặt nước vỡ ra. Tất cả chỉ là mộng ảo.

Chỉ là mộng ảo mà thôi.

Buổi tối Trường lại đưa tôi đi vòng vòng quanh mấy ngọn đồi khác trước khi trả tôi lại ngôi nhà gần như bỏ hoang mà tôi sẽ lấy làm thân thuộc.

Trường nói :

— Ta vẫn nghĩ, nếu cậu dọn đến ở với ta thì hơn.

— Phiền quá.

— Cậu biết mà, ở nhà mình ba mẹ đều dễ, nếu không muốn chia phòng với mình thì cũng có thể dọn dẹp một cái phòng bỏ không ở bên cạnh.

Phiền quá. Tôi chỉ biết nói thế bởi thực sự tôi đã thấy ưa cái phòng ở nhà cô Ngân rồi.

— Cám ơn cậu, biết đâu chả có dịp phiền cậu. Cứ để xem đã.

MÙA ĐÔNG

chương hai

Tôi đã bắt đầu quen với tiếng chuông của ngôi nhà thờ Chính tòa. Sáng sớm, lúc 12 giờ trưa và buổi chiều. Tiếng chuông ngân nga, khi quyện với sương mù, khi lẫn trong gió, đều đặn vào những giờ khắc nhất định. Tiếng chuông mà có buổi chiều trong cơn ho rũ rượi tôi nghe chính là trái tim mình ngân nga. Tôi đã nhìn rõ hình dáng con gà đứng trên ngọn tháp chuông mà tôi vừa nghĩ rằng, rồi cũng có một lần nào đó, có thể cũng là đêm Giáng Sinh, tôi sẽ leo lên ngọn tháp chuông và, bằng sức khỏe bệnh hoạn của mình, bẻ gãy khối sắt ấy đem về làm quà tặng cho Anh Chi. Sao lại có những ý nghĩ kỳ cục như vậy ? Cũng như ý nghĩ đã trở thành thực tại là tôi đem tôi lên đây. Sống để mà ám ảnh những chuyện gì đâu đâu hoài, như vậy, có thể một ngày nào mình sẽ chết bằng những nỗi ám ảnh đó. Chi theo hoài tôi, tôi theo hoài Chi, cũng chỉ loanh quanh trong trí tưởng của tôi. Cho đến khi nào tôi chết đi, tôi đã nghĩ như thế, có lẽ hồn tôi vẫn còn theo Chi. Rong ruổi suốt đời này, suốt đời nhau không bao giờ biết mệt, không bao giờ tuyệt vọng. Phải là như thế.

Buổi sáng chủ nhật tôi đứng ngỡ ngàng ở trước cửa nhà thờ Chính tòa với ý nghĩ là có thể gặp Chi ở đó. Những hồi chuông đầu giờ lễ rồi những hồi chuông tan giờ lễ, tôi lẫn trong đám đông người ra vào nhưng không một lần tôi đã bước vào trong. Đứng nơi cửa, tôi có thể nhìn thấy những tấm kính màu ở các khuôn cửa trên cao ghép thành hình cái vị Thánh, những miếng kính rực rỡ màu sắc trong nắng buổi sáng làm tôi nhớ màu sắc trong những bức tranh bằng chì sáp Chi thường tô nghịch ngợm trong những cuốn sách in.

Tôi đánh bạo hỏi thăm một Soeur áo trắng đầu đội khăn màu xanh đậm mới ở trong nhà thờ ra :

— Thưa Sơ cho tôi hỏi thăm...

Về mặt của người nữ tu sĩ hơi ngỡ ngàng một chút khi đối diện với tôi, nhưng vẫn sẵn một nụ cười cởi mở :

— Ông hỏi gì cơ ?

— Sơ có biết nội trú của Domaine de Marie ở đâu không ạ.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● TRẦN QUANG KHÁNH : Đã nhận đủ những bức vẽ. Chọn được vài bức. Cứ gửi tiếp những gì vẽ được..

● HIỀN (Pleiku) : Vẽ bằng mực đen trên giấy trắng. Nét rõ và sắc để dễ làm bản kẽm. Khổ lớn bao nhiêu cũng được, sẽ thu lại.

● HOÀNG NGUYỄN (Phan Thiết) : Chấp thuận ngay, khỏi cần « lo lót » gì cả. Số báo cũ cháu hỏi đã... bán ký lô rồi. Sẽ chuyển những lời thăm hỏi đến các tác giả.

● NGỌC (Saigon) : TN sẽ làm một số đặc biệt về chủ đề đó. Về bài thơ ấy bạn có thấy là nó có cái « không khí yếm thế » chăng ? Rất tiếc không đăng trên TN được.

● MAI KHA (Saigon) : Chậm còn hơn là không, phải không ? Bài gửi về Tòa Soạn cháu đề : Tòa Soạn Tuổi Ngọc, 38 Phạm Ngũ Lão, Saigon 2 là đủ. Không muốn thấy tên mình trong mục BNĐTBN như ghi thêm trên góc mỗi bài « yêu cầu miễn phí ». Còn những thắc mắc kia tự động rồi cháu sẽ biết

● ĐỒNG THỊ PHƯƠNG (Sàigòn) : Những mơ ước, nhất là mơ ước đầu đời bao giờ cũng đẹp. Không muốn một ngày nào « bỏ trường mà đi » trong sự hững hờ buồn bã thì hãy làm « một cái gì » như em nói, Ai bảo phải yếu là thiếu khả năng ? Bà Indira

Gandhi, bà Tổng Mỹ Linh đó sao. Tuy nhiên hãy nhớ đến bốn phần một học sinh năm thi. Rất tiếc là những sách in xong đều bán đứt cho nhà phát hành cả, nên không thể chiều ý em được.

● VŨ LINH (Huế) : Đã nhận được hình bìa và tranh vẽ đen trắng, có một số sai và một số không. Hy vọng có lần TN được in bìa của Linh.

● NGUYỄN LÝ (Sàigòn) : Các hình vẽ Noel của bạn đã xuất hiện đầy đủ rồi đấy chứ ? Các mẫu bìa có nhiều tính cách trang trí nên chưa có thể in được. Mong gặp bạn ở tòa soạn sau giờ làm việc, buổi chiều nào thuận tiện.

NGUYỄN ANH TUẤN (Nguyên Thủy) : Thư anh để ngủ trong hộc tủ tôi hơi lâu. Tình cờ khi vừa viết nổi tiếp đời sống một nhân vật mà tôi « nuôi nấng » từ 10 năm nay, tôi được đọc những điều anh nhắc tới. Rồi anh sẽ thấy, kẻ bắt đầu đi tìm là kẻ sẽ cảm thấy trước mặt mình chỉ là mơ hồ. Cho nên, người ta hay tìm ngược về quá khứ để mà mộng tưởng. Mộng tưởng thôi. Bởi vì tình yêu hãy cứ để lấp lánh là giọt sương, như một ai đã nói đó, đừng để vỡ ra là một giọt nước mắt. Cảm ơn sự cố ý của anh đã muốn ghép liền tên tác phẩm với tác giả (ĐTL)

CHÚC CÁC BẠN

ĐOÀN QUÝ TRỌNG

và

NGUYỄN THỊ KIM ANH

TRẦN KIM LÝ

và

NGUYỄN THỊ KIM NHIỄU

đời đời hạnh phúc

ĐINH TIẾN LUYỆN

VŨ THANH SỬ

và

TRỊNH THỊ NGỌC HÂN

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

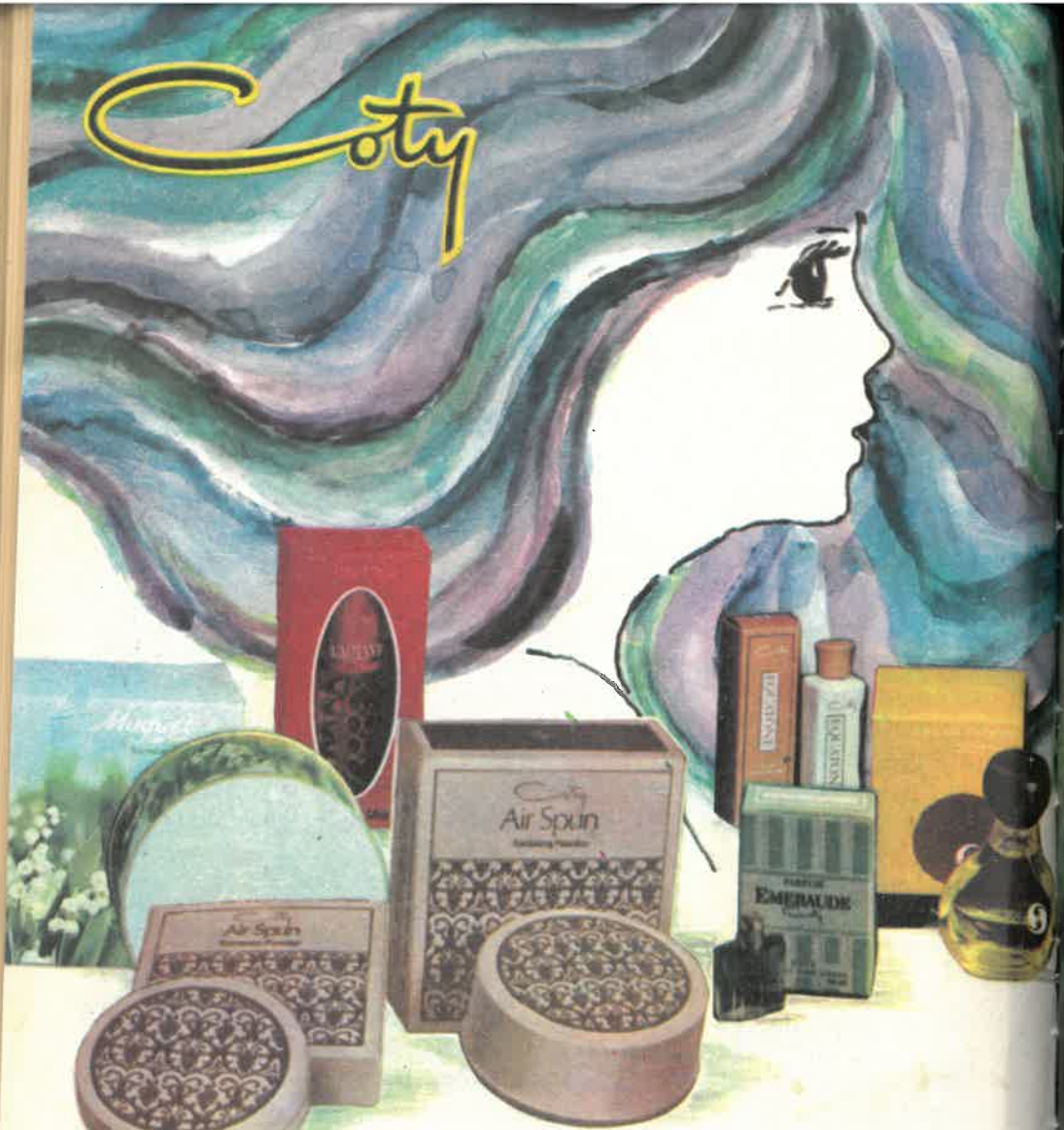
văn

Quân Khanh, Phiến Phiến, M. A, Đông Du, Biên Đình, Trương Thị Du Hạ, Nguyễn Thị Hữu Hát, Thanh Xuân, Trần Quốc Văn, Thúy Vũ, Thương Ái, T. A. H., Cỏ Gấu, Hoàng Thụy Khanh, Hà Trọng Quân, Hoài Thu, H. Miên Khanh, Bảo Hương Quyên, Mặc Linh Giang, An Cung, Thạch Lan, Ái Bắc, Phương Mai, Đào Tấn Chương, Nguyễn Thanh Trịch, Trần Minh Thư, Hạ Chiêu, Trần Quốc Văn, Nhạc Vy, Uyên Ương, Hoài Thu, Áo Trắng N.C. T., Hải Bình, Hoài Thu, Mai Hương, Anh Tâm, Nguyễn, Nguyệt Quế, Hoài Thương Thương, Vỹ Tiên, Tha Lynch Đa, Lạc Ty, Nguyễn Mây Thu, Tồn Nữ Thu Dung, Vũ Vĩnh Trường, Phạm Duy Thi Hương, Hạ Quý, Phạm Duy Tân, Đinh Cao Nguyên, Thân Trọng Ái Thương, Trần Thị Lệ Hồng, Kiều Hạnh, Nguyễn Cẩm Hà, Lê Thị Kim Cúc, Thương Mượn, Trần Văn Chung, Thạch Tâm, Hoàng Lệ, Ly Hạ, Loan Buồn, Trịnh Diễm Syfa, Nguyễn Hồ Trường, Quỳnh Nghi.

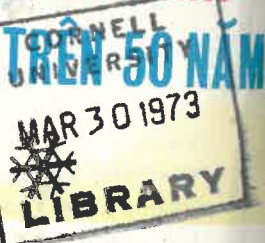
thơ

Dương Kim Nguyễn, Tạ Ngọc Lân, Phạm Phú Phúc, Nguyễn Thị Liên Hương, Phạm Hạ Phiến Hoa, Hồng Hạnh, Phù Du, Trần Văn Nghĩa,, Đông Dung, Biên Đình, Nguyễn, Nguyễn Thị Hữu Hát, Nguyễn Thụy Nghiêm, Hà Huyền Hoa, Trần Quốc Văn, Nhật Đan, Hoàng Du Thụy, Thụy Uyên, Phạm Mất Nâu, Nguyễn Lênh Đênh, Nguyễn Minh Dũng, Thư Huyền, Hồng Hạnh, Phạm Hồng Phước, Lê Đình Bùi Thụy, Mây Hạ, Hồng Hạnh, Anh Thọ, Hoài Mỹ Ngọc, Tàn Hoa, Bảo Hương Quyên, Mặc Linh Giang, Nguyễn Thái Hòa, H. V. Dũng, Di Lộc, Du Mục, Thụy Trọng Dũng, Sóng Trường Giang, Nguyễn Trường Anh, Nguyễn Trung Hiếu, Đinh Thị Thùy Nga, Nguyễn Ngọc Giao, Nguyễn Hồng Giang, Trần Anh, Uyên, Trần Văn Nghĩa, Lyndan, Hồng Hạnh, Uyên Ương, Hoàng Hoa Cương, Trần Kim Chung, Vũ Thị Thương Thương, Sợi Hồng, Huỳnh Minh Lệ, Vỹ Tiên, Lý Lệ Uyên, Nhật Đan, Vương Ngọc Tuấn, Tường Đan, Nguyễn Mây Thu, Tồn Nữ Thu Dung, Dã Khanh, Nguyễn Vũ Phúc, Võ Duy Chung, Cát Ly Hương, Nắng Hạ, Bùi Thị Thu Hà, Thương Mượn, Trần Văn Chung, Ly Hạ, Phạm Thiện, Quỳnh Nghi, Lầy Lức Nghê Mễ, Loan Buồn.

Coty

MỸ PHẨM DANH TIẾNG CỦA PHÁP
ĐÃ ĐƯỢC ƯA CHUỘNG TRÊN 50 NĂM
TẠI VIỆT NAM

Đã bán tại các tiệm mỹ phẩm trên toàn quốc

